

ponitur illa ita et quelibet consimilis ubi supponit terminus accidentalis respectu uerbi substantiu.

Contra istum modum exponendi arguitur sic Et pono quod sor. nunc prius sit et incipiat esse albus per remotionem de prius. Isto posito b. e. nera album incipit esse sor. quia hoc incipit esse sor. demonstrando sor. et hoc est album uel incipit esse album. igitur et. et quod illa disiunctiva sit falsa patet. pro qualibet copulativa cuius una pars e. falsa. hec enim e. falsa: aliquid album e. sor. quia contra casum. igitur prima copulativa falsa. Et b. similiter e. falsa nec aliquid quod erit album e. sor. ergo secunda copulativa e. falsa. et per consequens tota disiunctiva falsa. **Item** b. e. va aliquid album incipit esse. album incipit esse homo. supposito quod sor. nunc primo sit homo et nunc primo sit albus: et tamen b. disiunctiva e. falsa aliquod album nunc e. homo et nullum album prius fuit homo: uel nullum album e. homo nec aliquid quod erit album e. homo: et immediate post hoc erit homo aliquid album. quia quilibet copulativa e. falsa ut patet intuitu. **D**icitur ergo ut prius quod talis propositio non habet exponi nec causas ueritatis sed resoluti et licet hec consequentia sit bona. nullus homo currit. et immediate post hoc aliquis homo currit. igitur aliquis homo incipit currere non tamen prius est bona: quia non nisi gratia materie et non gratia forme. Similiter ista propositio. **M**otus incipit esse sic probatur. hoc incipit esse et hoc e. motus uel incipit esse motus. homo definit esse: hoc definit esse et hoc est homo uel definit esse homo. ita quod b. uerbum incipit uel definit. ut patet in secunda resolutione. **E**x his infero quod aliquid album incipit esse sor. quando fuit ita quod nullum album incipit esse sor. tes. probatur: et pono quod sor. primo fuerit in. a. instanti ante hoc instans per certum annos et nunquam fuerit albus: sed nunc prius sit albus. Isto posito arguitur sic. aliquid album incipit esse sor. i. a. instanti et i. a. instanti fuit ita quod nullum album incipit esse sor. ergo prima pars patet. **N**am hoc incipit esse sor. in. a. instanti demonstrando sor. et hoc e. album uel incipit esse album. igitur et. **S**ecunda pars etiam patet. eo quod i. a. instanti hec fuit falsa aliquid album incipit esse sor. qualitercumque resoluitur. **C**auendum tamen e. quod ille terminus album ponitur ante principale uerbum et quod ponitur post. quia magna est diuersitas. ubi debes concedere quod ante hoc instans aliquod album fuit sor. sed ante hoc instans sor. non fuit aliquid album. Similiter i. a. instanti aliquid album incipit esse sor. sed in. a. instanti non incipit esse sor. aliquod album. **I**tem sequitur ex predictis quod sor. albus currit et sor. albus iam non currit et tamen sor. albus non incipit nec incipiet currere. ponatur quod sor. currat cucurrerit et curret per tempus terminatum ad hoc instans: et non sit nec fuerit albus sed erit albus post unum annum. Isto posito patet conclusio. **N**am sor. albus currit quia hoc currit et hoc e. uel erit sor. albus igitur. et quod sor. albus non currit. quia non e. albus. Et quod sor. albus non incipit nec incipiet currere patet. quia summi oppositum e. falsum qualitercumque resoluitur. Et si ex isto concluditur b. conclusio quod aliquis homo albus currit qui modo non currit et tamen non incipit nec incipiet currere neque conclusio: quia secunda pars non stat cum resolutionibus prime. **I**dem enim propositio aliquis homo albus currit quod non currit: sic resoluitur: hoc currit quod modo non currit: et hoc est uel erit aliquis homo albus. igitur et. Et ita patet quod illa non stant simul: b. curret quod modo non currit. et tamen non incipit nec incipiet currere. **U**nde in isto casu conceditur. quod sor. albus currit: et sor. albus non currit. et negatur quod sor. albus currit quod modo non currit. uel quod sor. albus curret uel ille non currit uolendo quod hec copulativa categorice probetur. **I**n eodem casu infero istam conclusionem. Sor. albus non incipit: nec incipiet currere. Et idem sor. albus non incipit currere: et tamen sor. albus incipit incipit uel incipiet currere: probatur prima pars: hoc non incipit nec incipiet currere. **D**emonstrando sortem: patet per casum et hoc est uel incipit aut incipiet esse sor. albus per casum. igitur sor. albus non incipit nec incipiet currere: patet consequentia a resolutionibus ad resolutum. **S**ecunda pars probatur. Sor. albus non incipit currere quia summi oppositum est falsum ut sor. albus incipit currere: quia nec aliquid quod est sor. albus incipit currere nec aliquid quod incipit esse sor. albus incipit currere: ut patet per positum. **T**ertia pars probatur ut sor. albus

incipit incipit uel incipiet currere. quia hoc incipit incipit uel incipiet currere demonstrando sor. patet. et hoc est sor. albus uel incipit incipit aut incipiet esse sor. albus ergo et. patet contra cum sit sillogismus expositio. **E**x eadem conclusio sequitur b. alia tu incipis currere et incipis sedere et tamen tu non incipis currere et sedere. b. conclusio patet. supposito quod tu non curras: sed immediate post hoc curres: et quod nunc sedebas et nunquam ante hoc sedisti nec unquam post hoc sedebis. Isto posito patet quod tu incipis currere: quia nunc non curris et immediate post nunc curres. similiter tu incipis sedere: quia nunc sedes et immediate ante nunc non sedebas. Et quod tu non incipis sedere et currere: patet quia tu nunc non sedes et curres nec immediate ante nunc hoc sedebas et curres nec immediate post nunc sedebis et curres et. **E**t si negatur illa conclusio cum suo casu proponatur ista. **I**ncipit esse instans presens et incipit esse instans futurum et tamen non incipit esse instans presens et instans futurum. et probatur hoc. sicut procedens. **E**t si ex hoc inferatur quod non incipit esse instans presens uel instans futurum. negetur consequentia: quia nunc e. instans presens uel instans futurum. et immediate ante nunc non fuit instans presens uel instans futurum: ergo incipit esse instans presens uel instans futurum quare et.

De regule alie de incipit et definit sunt ponende. **P**rima e. a quacunque causa inceptionis uel definitionis ad propositionem eiusdem est bonum argumentum. Ita quod sequitur tu nunc es et immediate ante nunc non fuisti: igitur incipis esse. **I**tem sequitur tu es et immediate post nunc non eris: igitur definit esse. Similiter tu nunc non es et immediate ante nunc fuisti: igitur definit esse. et sic consequenter de alijs. **S**ecunda regula e. ista **A** propositione inceptionis uel definitionis ad disiunctiuam ex suis causis ueritatis e. bonum argumentum: Ita quod sequitur: tu incipis esse albus: igitur nunc es albus et immediate ante nunc non fuisti albus: uel nunc non es albus. et immediate post nunc eris albus. **E**tiam sequitur. tu definit currere. igitur nunc non curris et immediate ante nunc curres uel nunc curris et immediate post nunc non curres. Et sic patet e. alijs dicendum.

Contra primam regulam arguitur sic. Et pono quod sor. nunc primo sit et sit pedalis quantitatis precise et incipiat augumentari. Ita quod augmentabitur per totam hanc horam quousque erit quadrupedalis quantitatis. Isto posito b. consequentia non valet: b. pedale nunc est sor. et hoc pedale immediate ante nunc non fuit sor. igitur hoc pedale incipit esse sor. et tamen arguitur per regulam. igitur regula falsa. quia illa contra non valet probare. **N**am antecessus e. ut patet per casum et contra falsam: igitur quod contra sit falsum probatur: aliud quam hoc pedale incipit esse sor. igitur hoc pedale non incipit esse sor. patet consequentia et ante probatur: plusquam pedale incipit esse sor. et omne plusquam pedale est aliud quam hoc pedale igitur aliud quam hoc pedale incipit esse sor. patet consequentia cum minor et maior probatur. hoc incipit esse sor. demonstrando ipsum et hoc est plusquam pedale uel incipit esse plusquam pedale igitur plusquam pedale incipit esse sor. patet consequentia cum minor et maior probatur ratio partis secunde: quia hoc demonstrando sor. non est plusquam pedale et immediate post nunc erit plusquam pedale. igitur et. **S**ecundo arguitur sic. **I**sta consequentia non valet. **A** nunc non est sor. et immediate post nunc erit sor. igitur. a. incipit esse sor. Et b. arguitur per regulam ergo regula falsa. quia illa consequentia non valet probare. Et pono cum prius casu quod sor. prius fuerit et quousque ipse erit alicuius quantitatis inter pedale et bipedale quod ipse erit. a. Et quoadocumque ipse erit alicuius quantitatis inter bipedale et tripedale quod erit. b. ita quod in instanti in quo ipse erit bipedale non erit a. nec b. Isto posito patet quod a. non est sor. quia sor. non est maioris quantitatis quam pedalis et immediate post nunc. a. erit sor. quia immediate post nunc sor. erit alicuius quantitatis inter pedale et bipedale. Et quod a. non incipit esse sor. patet quia nec sor. nec aliud a sor. **E**x quo etiam possum concludere quod a. non est sor. et immediate ante nunc fuit sor. et tamen a. non definit esse sor. supposito quod summi in illo instanti in quo erit bipedalis. **C**ertum est enim quod a. nunc non est sor. quia ipse non est iter bipedale et pedale

Et immediate ante nunc. a. fuit sor. q. immediate ante nunc sor. fuit iter pedale et bipedale. Et sicut dicitur de. a. ita potest dici de b. quare etc. Tertio arguitur sic. Et ponatur quod sor. sciat decem propositiones et non plures. Et quod una propositio sit omnis propositio quam ipse definit scire: ita quod nullas duas ipse definit scire: tunc sic. sor. scit decem propositiones et immediate post nunc non sciet decem propositiones. igitur ipse definit scire x. propositioes: ista propositio est bona iuxta primam regulam, propositio est falsum ergo et ante quod est casus. Et quod propositio sit falsum. pro. una propositio est omnis propositio quam sor. definit scire. ergo sor. non definit scire decem propositiones. pro. ista ituenti et ante similiter. Secundo confirmatur sic. nullas duas propositiones sor. definit scire. igitur decem sor. non definit scire: et per consequens ipse non definit scire decem propositiones: pro. ista propositio est bona iuxta primam regulam, propositio est falsum ergo et ante similiter. Tertio confirmatur. Si sor. definit scire decem propositiones et sor. nihil definit scire nisi quod ab eo definit sciri. igitur decem propositiones definiunt sciri a sor. consequens falsum et contra casum. quod dato consequente sequitur per idem quod omnia que sunt in mundo definiunt esse et incipiunt esse quod verum falsum. Quarto confirmatur. si sor. definit scire decem propositiones sequitur quod sor. definit scire plures quam plato. dato casu priorum quod plato ad omnia se habeat respectu sex sicut sor. decem. sed arguitur quod non: quod sor. scit plures quam plato et immediate post nunc sciet plures quam plato. igitur sor. non definit scire plures quam plato. Quinto confirmatur. istam si sic. sequitur quod qua ratione sor. definit scire decem propositiones quod ipse definit scire quolibet propositionem quam ipse scit etc. et tamen non definit scire aliquam quam ipse scit.

Ad hec omnia sigillatim respondeo. Ad primum dico quod hec propositio de forma non valet. hoc pedale nunc est sor. Et hoc pedale immediate ante nunc non fuit. sor. igitur hoc pedale incipit esse sor. eo quod arguitur respectu secundi termini et non primi: quare sequitur quod non arguitur a causa veritatis ad propositionem habentem illam. sed non obstante hoc concedo propositioem et ante. Et tunc ad probationem consequentis nego quod aliud quam pedale incipit esse sor. Et tunc ad argumentum: plus quam pedale incipit esse sor. et omne plus quam pedale est aliud a sor. igitur aliud a sor. incipit esse sor. nego propositioem sicut non sequitur album incipit esse sor. et omne album est aliud a sor. igitur aliud a sor. incipit esse sor. ponatur quod sor. nunc primo sit et quod ipse incipiat esse album per remotionem de primo. quo posito ante est verum sine propositioe: sed debet sumi primo modo: id est album incipit esse aliud a sor. quod est falsum in casu isto. ita consimiliter debet argui superius: plus quam pedale incipit esse sor. et omne plus quam pedale est aliud a sor. igitur etc. Et isto modo conceditur consequentia et negatur minor. quod sequitur omne plus quam pedale incipit esse aliud a sor. sed sor. est plus quam pedale. Vel incipit esse plus quam pedale. igitur sor. incipit esse aliud a sor. quod est falsum. Ad secundum nego illam propositioem. a. non est sor. et immediate post nunc. a. erit sor. ergo. a. incipit esse sor. nec arguitur ab una causa veritatis ad propositionem habentem illam: quia hoc propositio. a. incipit esse sor. non habet probari respectu de ly incipit sed ratione de ly. a. resolutione non obstante quod sit terminus singularis quia est terminus connotativus sicut iste terminus sor. album vel quod. deberet ergo sic argui: primo hoc incipit esse sor. et hoc est. a. vel incipit esse. a. ergo etc. Et tunc conceditur propositio et negatur maior: siue demonstrat sor. siue aliud a sor. Verum tamen bene concedo quod sor. incipit esse. a. quod nunc est. a. et immediate post hoc erit. a. sed hoc non sequitur ex priori ante. quod dato quod sor. erit. a. precise post bipedale et non ante propositioem. a. non est sor. et immediate post nunc. a. erit sor. quod immediate post nunc sor. erit sor. quod est verum. a. et tamen sor. non incipit esse. a. quod non incipit esse maioris quantitatis quam bipedalis sed in hoc casu conceditur quod sor. incipiet esse. a. et hoc in illo instanti in quo erit primo bipedalis quantitatis. Et si arguitur sic: qualescunque erit aliquid quale ipsum iam non est ipsum incipit vel incipiet esse tale sed. a. non est sor. et erit sor. et non incipiet esse sor. igitur. a. incipit esse sor. negatur consequentia: sed solum sequitur quod sor. incipit esse. a. quod verum est. Et si iterum concluditur quod aliquid erit sor. quod iam non est sor. et tamen non generatur nec generabitur. quod. a. est huiusmodi: quia non incipit nec incipiet esse sor. et cum nihil generetur vel generabitur: nisi quod incipit vel incipiet esse. sequitur propositum. Huius dicitur ne

gando conclusionem: quod non sequitur. a. erit sor. et iam non est sor. igitur aliquid erit sor. quod iam non est sor. sicut non sequitur: album erit sor. et iam nullum album est sor. igitur aliquid erit sor. quod iam non est sor. quod in antecedente ponitur terminus denotativus et connotativus et in consequente precise terminus substantialis. Ideo deberet concludi precise terminus eiusdem predicamenti. vel aliquis erit sor. qualis iam non est. Ita in proposito sequitur. a. erit sor. et nullum. a. iam est sor. igitur aliquantus erit sor. quantus iam non est: eo quod ly. a. in casu isto ponitur in predicamento quantitatis. ubi vero connotaret qualitates sequeretur terminus in predicamento qualitatis: ut exemplificatum est de ly album. Similiter non sequitur. a. erit sor. et nullum. a. est sor. igitur. a. erit sor. quod modo non est sor.: quia ly quod iterum est terminus substantialis. sed bene sequitur quod erit aliquantus quod non est sor. similiter non sequitur. album erit sor. et nullum album iam est sor. ergo album erit sor. quod non est sor. sed bene sequitur quod sor. erit aliquis qualis iam non est. hec. n. propositio. a. erit sor. quod non est sor. est falsa ut patet per suas resolventes. Ex his ergo propositio in sufficientia alterius argumenti vel. a. nunc non est sor. et immediate ante nunc. a. fuit sor. ergo. a. definit esse sor. sed bene concedo quod sor. definit esse. a. et incipit esse. b. licet hoc non sequatur ex ante illo ut prius est ostensum. Ad tertium principale admissum pro qualibet eius particula casu. hoc alij negaverunt pro illa particula. nullas duas sor. definit scire: concedo quod sor. definit scire decem propositiones. Et nego illam consequentiam: una propositio est omnis propositio quam sor. definit scire. igitur sor. non definit scire decem. sed bene sequitur quod nullas decem sor. definit scire. imo nullas duas nec aliquas tres sor. definit scire. unde hoc propositio decem propositiones sor. definit scire non habet exponi nec causas veritatis sed habet probari per numerum singularem: ut ista propositioem sor. definit scire et istam definit scire et sic sigillatim usque ad decem. Ex isto concludo conclusionem quod si decem propositiones sor. definit scire duas et tres ipse definit scire et tamen definit scire decem propositiones: et non definit scire duas: prima pars patet cum illa sit una conditionalis in qua arguitur affirmativae ab inferiori ad sumum superius sine impedimento precedente. Et secunda pars etiam patet quod tu definit scire decem propositiones patet ex dictis. Et quod tu non definit scire duas patet. quia nunc scies duas et immediate post nunc scies duas. igitur etc. Ad secundam confirmationem concedo quod nullas duas propositiones sor. definit scire nec decem ipse definit scire: et ex hoc non sequitur quod non definit scire decem. unde ista consequentia non valet decem propositiones sor. nunc scit et decem propositiones sor. immediate post hoc non sciet ergo decem propositiones sor. definit scire: nec arguitur ab exponentibus ad expositum nec a causa veritatis ad propositionem habentem illam causam cum propositio non habeat probari ratione illius verbi definit sed ratione illius termini decem ut dictum est. Concedo ergo quod sor. definit scire plures propositiones quam nonem et tamen non plures quam duas ipse definit scire. prima pars patet. quia sor. scit nunc plures quam novem et immediate post nunc non sciet plures quam novem: quia precise nonem: secunda pars etiam patet eo quod nullas duas propositiones nec aliquas tres sor. definit scire. ideo non plures quam duas ipse definit scire. Ad tertiam confirmationem nego illam consequentiam: Sor. definit scire decem propositiones et sor. nihil definit scire nisi quod ab eo definit sciri. igitur decem propositiones definiunt sciri a sorte. Sed bene sequitur quod a sor. definiunt sciri decem propositiones: quia a sor. sciunt decem propositiones et immediate post nunc a sor. non sciunt decem propositiones. unde passiva istius sor. definit scire decem propositiones non assignatur ista. decem propositiones definiunt sciri a sor. propter mutationem suppositionis illius termini decem. sed ista a sor. definiunt sciri decem propositiones: ubi non mutatur suppositio respectu illius termini decem. Ex his infero istam conclusionem: decem propositiones sor. definit scire et tamen ab ipso non definiunt sciri decem propositiones: probatur et pono quod sor. sciat viginti propositiones quarum decem

ipse desinat scire: quo posito prima pars est casus: et secunda patet: quia a for. sciuntur decem propositiones et immediate post nunc a for. sciuntur decem propositiones: ergo a for. non desinat sciri decem propositiones. Ad quartam confirmationem cum inferitur quod for. desinat scire plura quam plato: nego argumentum. imo nec plato desinat scire pauciora quam for. et non sequitur for. desinat scire decem et plato desinat scire pauciora quam for. Nec sequitur quod plura quam plato for. desinat scire vel quod pauciora quam for. plato desinat scire: quia unam precise for. desinat scire et unam precise plato desinat scire. Ideo non plura vel pauciora alter illorum desinat scire. Conclusio sequens ex ista decem propositionibus for. desinat scire et precise sex plato desinat scire et tamen plato desinat scire plures quam for. probatur et pono quod for. sciat decem propositiones quare quolibet desinat ipse scire. Et sciat plato. id est. quare sex ipse desinat scire. Iste posito per prima pars conclusionis ex casu. Et secunda probatur: quia plato scit plures propositiones quam for. et immediate post nunc non sciet plures propositiones quam for. quia tunc nullam sciet: igitur plato desinat scire plures propositiones quam for. Ad quintam confirmationem cum arguitur for. desinat scire decem propositiones. ergo ipse desinat scire quolibet quam ipse scit: nego consequentiam. unde posito quod for. non sciat aliquam propositionem et immediate ante hoc sciuit decem: per quod antecedens est verum et consequens falsum. verum tamen concedo in casu isto quod for. desinat scire omnem propositionem quam scit. quod for. nunc scit omnem propositionem quam scit et immediate post nunc non sciet omnem propositionem quam scit: quia nunc scit decem et immediate post nunc non sciet nisi novem. Et ulterius cum inferitur quod for. non desinat scire aliquam propositionem quam scit: concedo conclusionem. quod for. nunc scit aliquam propositionem quam scit et immediate post nunc sciet aliquam propositionem quam scit. Ex isto infero aliquas conclusiones: prima est ista. tu desinis scire omnem propositionem et tamen nullam propositionem tu desinis scire. probatur. et pono quod ante nunc non fuerint nisi novem propositiones quas omnes sciuit immediate ante hoc. et iam scias et scies et quod iam primo sit una alia quam non scis nec scies: isto posito per quod tu desinis scire omnem propositionem. quia nunc non scis omnem propositionem et immediate ante nunc sciuit omnem propositionem. Et quod nullam desinis scire per quod non aliquam illarum novem per casum: nec istam que nunc primo est: quia nunc non scis eam nec scies eam per casum. igitur et cetera. Ex qua conclusione etiam correlarie sequitur quod tu incipis scire omnem propositionem et tamen nullam incipis scire ut posito quod immediate ante hoc precise fuerunt decem propositiones quare novem semper sciuit et scias et decimam non sciuit quam iam desinat esse per remotionem de presenti. Iste posito per quod incipis scire omnem propositionem: quia nunc scis omnem propositionem et immediate ante nunc non sciuit omnem propositionem: quia non illam decimam. Et quod nullam incipis scire patet: quia non aliquam illarum novem: ut per casum: nec aliam decimam cum nunquam sciuit nec scis nec scies eam ut suppono. igitur et cetera. Secunda conclusio est ista. Tu desinis scire decem propositiones et tamen nullam propositionem desinis scire: probatur conclusio. et dividendo horam preteritam in partes proportionales minores. versus hoc instans prius in quo non scias aliquam propositionem. Et quod in prima parte proportionali sciuit decem propositiones quas desinebas scire in primo instanti. secunde partis proportionalis. In qua parte iterum sciuit alias decem distinctas a primis secundum quolibet unitate quas desinebas scire in primo instanti tertie partis proportionalis. Et sic prius fuerit per omnes partes proportionales. Iste posito per quod desinis scire decem propositiones: quia nunc non scis decem propositiones: et immediate ante nunc sciebas decem propositiones. et quod nullam tu desinis scire: probatur. quia nullam quam sciuit in prima parte proportionali. Nec aliquam quam sciuit in secunda. et sic deinceps: igitur nullam simpliciter. Ex ista conclusione similiter sequitur quod tu incipis scire decem propositiones et tamen nullam propositionem tu incipis scire. hanc conclusio patet dato quod per omnia fiat in hora futura sicut factum est in hora preterita dividendo horam futuram in partes proportionales minores versus hoc instans prius et cetera. Etiam sequitur in eodem casu quod tu desinis scire aliquam propositionem et incipis scire aliquam propositionem et tamen nullam propositionem incipis scire:

nec aliquam propositionem desinis scire: sicut incipit aliquid instans futurum esse et desinat esse aliquod instans preteritum et tamen nullum instans futurum: incipit esse nec aliquid instans preteritum. desinat esse sed instans prius est illud quod incipit esse et desinat esse.

Contra secundam regulam que fuit quod propositio desinat scire et desinat scire inferuntur distinctionem compositam ex suis causis veritatis arguitur sic. Non sequitur. antiphras incipit esse: igitur antiphras nunc est et immediate ante nunc non fuit vel antiphras nunc non est et immediate post nunc erit. Et hoc arguitur per regulam: igitur regula falsa: quod consequentia non valet. probo. quia antiphras est verum et prius falsum. igitur: quod consequens sit falsum per supposito quod antiphras non erit versus ad mille annos. Et quod antiphras sit verum probo. Nam omne quod non est incipit esse. Sed antiphras non est: igitur antiphras incipit esse. per consequentiam in darij cum minori et maiori probatur: Nam aliquid quod non est incipit esse et nihil est quod non est quin illud incipiat esse: ergo maior patet supposito quod aliquid incipiat esse per remotionem de presenti: et minor patet: quia suum oppositum est falsum aliquid est quod non est quod non incipit esse: statim sequitur quod aliquid est et quod illud non est quod est falsum. Secundo arguitur sic: non sequitur. a. incipit esse verum quod non incipit esse verum. igitur. a. est verum et immediate ante nunc. a. non fuit verum: vel. a. nunc non est verum et immediate post nunc erit verum et sic regula est falsa: quod consequentia non valet probo. Et pono quod hoc propositio deus est sit fuerit et erit vera et nunc primo sit. a. ita quod nunquam ante hoc fuit aliqua propositio. a. Iste posito per quod antiphras est verum et consequens falsum. quod antiphras sit verum. probo: nam. a. incipit esse verum puta deus est et illud verum non incipit esse: quod est fuit: et erit: igitur et cetera. Et quod. a. incipit esse verum: probo: quia. a. nunc est verum et immediate ante nunc. a. non fuit aliquid verum. quia nihil fuit. a. igitur et cetera. Et quod prius sit falsum probatur: quia. a. est verum et immediate ante nunc. a. fuit verum. quia immediate ante nunc illud quod est. a. vel fuit. a. fuit verum et immediate post nunc. a. erit verum quia illud quod est. a. vel erit. a. erit verum: ergo consequens falsum. Tertio arguitur sic. ista consequentia non valet. iste numerus desinat esse. ergo iste numerus nunc non est et immediate ante nunc fuit: vel iste numerus nunc est et immediate post nunc non erit et per prius regula falsa. Et quod consequentia non valet probo. Et pono quod for. desinat esse per remotionem de presenti: et demonstratio ipsam et hoc instans per ly iste numerus: isto posito patet quod antecedens est verum: quia ista desinat esse et ista sunt vel desinat esse iste numerus. ergo iste numerus desinat esse. Et quod ista desinat esse patet: quia hoc desinat esse demonstrando for. et hoc desinat esse demonstrando hoc instans. igitur et cetera. Sed quod consequens sit falsum. probatur. quia ista non sunt nec immediate ante hoc fuerunt nec immediate post hoc erunt ergo et cetera.

Ad hec respondetur Ad primum nego quod antichristus incipit esse. Et tunc ad argumentum: nego illam consequentiam. omne quod non est incipit esse: sed antichristus non est. igitur et cetera. Nec est syllogismus in darij: quia non predicatur in minori subiectum maioris nec simile. Talis enim deberet esse altera premissarum antichristus est quod non est vel incipit esse quod non est: quorum quodlibet est falsum. unde in alijs terminis non sequitur: ut omne quod erit est: sed antichristus erit. igitur antiphras est. sed debet sumi pro minori: antichristus est aliquid quod erit. quod est falsum. Non obstante isto nego quod omne quod non est incipit esse. et etiam quod nihil est quod non est quin illud incipit esse: immo aliquid est quod non est quod non incipit esse: quia hoc instans est quod non est quod non incipit esse et hoc instans est aliquid. igitur. maior probatur: hoc instans est: et hoc instans non est quod non incipit esse: igitur hoc instans est quod non est quod non incipit esse. consequentia patet quia loco relativi licitum est ponere suam antecedens discrete supponens antecedens patet pro prima parte: et pro secunda similiter. quia suum oppositum est falsum. versus hoc instans est quod non incipit esse. Et ulterius cum arguitur aliquid est quod non est quod non incipit esse. igitur aliquid est quod non est. nego argumentum: sicut non sequitur. Tu es non homo qui non es homo. igitur tu es non homo. eo quod ly non in antecedente cadit super totum

tum complexum sequens & inconsequente precise super
incomplexum quare &c. unde in ista propositione aliquid
est quod non e quod non incipit ee cadit prima negatio super
totum sequens propterea ipsa est vera: vbi tamen no ne
garet ipsum complexum ipsa esset falsa. quia significaret
q aliquid est & illud non est & illud non incipit ee qd est i
possibile. Et isto modo ista non eent contradictoria. nihil
est q non est quin illud incipit esse. & aliquid est q non est
q non incipit esse: sed essent propositiones impertinetes.
Ad secundum argumentum respodetur q de forma
argumentum non valet: quia arguitur respectu secundi
termini: veritatem nego antecedens: q. a. incipit esse veru
qd non incipit esse verum: & nego q. a. incipit ee verum.
Similiter. n. nulla talis deus est incipit ee vera. sed oe .a.
est illa deus est vel incipit esse illa: igitur nullum .a. incipit
ee veru. Et tuc ad argumentu. a. nunc e veru & imediate an
nunc no fuit. a. veru. ergo. a. incipit ee veru: nego argumtu
tu: nec an e causa veritatis cōsequētis: q. ly. a. i. negativa
ppositione dz pcedere ly fuit sicut pcessit ly incipit sic dicē
do: imediate ante nūc. a. no fuit veru qd falsum est: q. in
mediate ante nūc fuit b. vera deus e que e vel fuit .a. vn
de magna est differentia preponere & postponere. Ne
go enim in casu isto q. a. incipit ee uerū: sed pcedo q incipit
.a. esse verum. q. nunc. a. e veru & imediate an nūc n fuit
.a. verum: q. imediate ante nūc nihil fuit. a. C. Similiter
cōcedo q incipit. a. ee verum q non incipit esse verum: q.
nūc. a. e veru qd non incipit esse verum & imediate ante
nunc non fuit. a. verum q non incipit ee verum: q. ime
diate ante nunc non fuit aliquid. a. C. Etiam cōceditur q
incipit ee omne q est & definit esse omne q est: & tamē nō
omne qd est incipit ee: nec omne qd e definit esse. Imo in
casu isto tu incipis scire. a. & b. propositiones & definit sci
re illas: & tamē illas nec incipis nec definit scire: vt posito
q tu scias. a. & b. propositiones & nūq. ate hoc sciisti. b.
sed continue. a. & q nūq. post. a. scies. a. sed continue. b.
Isto posito pz q tu incipis scire. a. & b. ppositiones: quia
nunc scis illas & imediate ante nunc non sciisti illas. Si
militer tu definit scire illas q: nunc scis illas & nūq. post
nunc scies illas. Et q. a. & b. propositiones non incipis nec
definis scire. patet q. a. non incipis scire nec. b. definit scire
igitur &c. C. Cōceditur etiā q. a. ppositio incipit scire. a. for.
& ab alio a. for. & tamen tñ for. incipit scire. a. vt posita se
cūda parte pro casu cum hoc q plato sciat continue sciuit
& continue sciet. a. Isto posito pz secūda pars: q. casus: &
prima probatur. a. scitur a. for. & ab alio a. for. & imediate
ante nūc nō sciebatur a. for. & ab alio a. for. igitur &c. Et sic
infinite possunt poni conclusiones in quibus apparet dif
ferētia iter pponere & postponere &c. C. Ad tertium ar
gumentum nego consequentiam: nec arguitur contra re
gulam: quia hec ppositio: iste numerus definit esse: non
habet causas veritatis sed est resolubilis per demonstrati
ua singularis vel pluralis. Si. n. capiatur ille terminus nu
merus stricte pro vnitatibus segregatis adinvicem vt su
mitur in argumento debet resolui per demonstratiua plu
ralis numeri: vt ista definit esse & ista sunt iste numerus
vel definit esse numerus: igitur iste numerus definit esse.
Si autem sumeretur ly numerus large pro vnitatib. con
tinuis vel non separatis dico q debet resolui per demon
stratiua singularis numeri: vt ista definiunt esse homo de
monstratis materia & forma hoc definit esse homo & hoc
est ista vel definit ee ista. C. Sed forte arguitur q b e falsa
Iste numerus definit ee: quia sequitur: iste numerus defi
nit esse: igitur ista definiunt ee. Et vtra igitur vtrūq. istoz
definit: consequens fallū: q. nullū istoz definit: q. nec for.
istozum definit: nec hoc instans istoz definit ee: q. ista non
sunt nec fuerūt nec erūt. Ideo nec for. nec hoc instans est
istozum vel definit ee istozum. C. Ad istud respondeē con
cedendo primā pnam: & negando secūdā: unde concedo
q ista definiunt ee & tamen nullum istozum definit ee: sicut
concedo: q for. vel plato est. & tamen nullus istozum est:
supposito q for. sit & plato non sit. Similiter ista fuerunt
vel erunt demonstratis duobus instantibus pteritis vl

futuris: & tamen nullam istorum fuit nec aliquod illorū
erit. Et sic de alijs infinitis.

Prima conclusio materia sunt quedam conclusio
nes ponende. Et subito erit finis
C. Prima est. Tu incipis scire. a. ppositionem & tñ non
incipis scire ppositionem veram: nec ppositionem falsā
probat: & pono q tu incipias scire. a. ppositionem & q
multe sint ppositiones quas scis sciisti & scies: quo po
sito patet prima pars & tertia & secunda similiter: quia tu
non scis ppositionē verā & imediate ante nunc sciisti & i
mediate post nunc scies. ergo si incipis scire ppōnē verā.
Secunda conclusio for. incipit scire
tres ppositio
nes: & non incipit scire aliquā nec aliquas. Imo solus vnā
incipit scire: posito q for. nunc solū sciat tres ppositiōes
quarum primam incipiat scire & duas alias continue sciuit
& continue sciet & patet conclusio. C. Si si for. incipit scire vnā
for. incipit scire aliquā: & si incipit scire duas incipit scire ali
quas. Sed hoc non sequitur de vltiori termino nume
rali: quia stat q continue an hoc sciuit duas & cōtinne post
hoc sciet duas & nunc sciat tres. Ideo non si incipit scire
tres incipit scire aliquas & multo magis de alijs termi
nis numeralibus.
Tertia conclusio for. incipit solum scire
duas ppositiones et
tamen incipit scire mille: posito q nūc primo sciat duas & i
mediate post hoc sciet mille cum illis: & pz conclusio: imo
mille. ppositiones for. definit scire & mille incipit scire. & ta
men for. incipit scire. pscise vnā & definit scire precise vnā:
vt posito q for. nūc nō sciat aliquā ppositionem & ime
diate an hoc sciuit mille & imediate post hoc sciet mille.
Isto posito patet conclusio &c.
Quarta conclusio p totā istā horam
erit ita q for. incipit
esse maior q ipse prius fuit. Et tamē for. nūq. incipiet esse
maior q ipse prius fuit: ponat q for. sit pedalis qtitatis et
cōtinne tate qtitatis fuerit pscise & incipiat augmētari ita q
augmētabitur p totā istā horā vsq. ad tripedalē qtitate:
Isto posito patet prima pars conclusionis sic arguendo:
for. nunc est maior q ipse prius fuit & nūq. ante nunc fuit
maior q ipse prius fuit: ergo ipse incipit ee maior q ipse
prius fuit. Ista consequentia est bona. Et per totam istā
horam erit antecedens verum: igitur per totam istā ho
ram erit consequens verum: q est prima pars conclusio
nis: Secunda pars probatur. Istam in quolibet instanti
istius hore for. erit maior q ipse prius fuit: ergo in nullo i
stanti ipse incipiet ee maior q ipse prius fuit: patet conse
quentia. quia ex opposito sequitur oppositum: sequit .n.
in aliquo instanti for. incipiet esse maior q ipse prius fuit:
ergo in illo instanti ipse non erit maior q ipse fuit vel ime
diate an illd istas ipse n erit maior q ipse prius fuit. Et si sic
nō i quolibz istati ipe erit maior q ipse prius fuit &c.
Quinta conclusio for. incipiet ee ma
ior q e pla. & tñ nū
quā erit ita q for. incipit ee maior q e plato: ponat q for.
sit pedalis qtitatis: & pla. bipedalis & augmētetur taliter
per hanc horam q plato semp vno pedali sit maior for. sit
for. in fine hore tripedalis qtitatis & plato quadripedalis:
isto posito patet q for. incipiet ee maior: q. nunc est plato.
videlicet in illo instanti in quo erit primo bipedalis qtitat
tis: quia in illo non erit maior quā nunc est plato & ime
diate post illud erit maior q nūc est plato: ergo &c. Secū
da pars conclusiōis arguit sic. sequit for. nō est maior q est
plato & imediate an nūc nō fuit maior q e pla. & imedia
te post nūc nō erit maior q e plato: igit for. n incipit ee ma
ior q e plato. Ista psequētia e bona & p totā istā horā erit
antecedens verum: igitur per totam istam horam erit cō
sequens verum: quod est secunda pars conclusiōis.
Sexta conclusio est ista. omne q incipit
ee incipit incipere esse
& tamen. a. incipit ee verum & nō incipit incipere ee verū.
Prima pars conclusionis probatur: quia si aliquid incipit

esse illud incipit esse per positionem de presenti vel per remotionem. Si per positionem hoc incipit incipere esse: quod hoc incipit esse et immediate ante hoc non incipit esse: quod non est possibile quod aliqd bis inciperit esse. si per remotionem de presenti iterum ut prius: quod hoc nunc incipit esse et nunquam ante hoc incipit esse: quod regeneratio est impossibilis. Secunda pars conclusionis probatur. et signo horam preteritam divisam in partes proportionales minores versus hoc instans presentis. et quod a. nunc non sit verum. sed quod fuit verum in qualibet parte proportionali pari et in qualibet impari fuit falsum. Et sicut dico de hora preterita ita volo quod fiat in hora futura. Isto posito patet quod a. incipit esse verum et tamen non incipit incipere esse verum: quod immediate ante hoc incipit esse verum: et immediate post hoc incipit esse verum. quia immediate ante hoc fuit istas in ter partem precedentem impari et partem parem subsequenter in quo a. incipit esse verum. Et sic consimiliter immediate post nunc erit. quare etc.

Septima conclusio est ista. A nunc est falsum et potest esse verum et tamen non potest incipere esse verum. probatur: et pono quod antichristus nunquam erit: sed bene poterit esse: et quod a. conuertatur cum isto termino: antichristum fore: tunc patet quod a. falsum. quod antichristum fore est falsum: et a. potest esse verum: quod antichristum fore potest esse verum. et tamen a. non potest incipere esse verum: quia si a. potest incipere esse verum: ponatur quod incipiat esse verum. Et si queritur utrum a. incipit esse verum per positionem de presenti: vel per remotionem. Non per positionem de presenti: quia si est verum ab eterno a. fuit verum: eo ipso enim quod verum est antichristum fore eternaliter fuit verum antichristum fore nec est per remotionem de presenti: quia si a. non est verum. a. nunquam erit verum: quia si antichristum fore non est verum nec nunquam fore erit verum. Et sic apparet quod a. non potest incipere esse verum.

Octava conclusio sicut propositio vera de preterito incipit vel incipit esse falsa signando ut prius. Ita propositio falsa de futuro incipit vel incipit esse vera sic significando: hoc conclusio probatur. Et pono quod sor. et plato sint pedalis quantitas. Et sic continue fuerint et augmententur per totam hanc horam futuram pla. velocius sor. ita quod in fine pla. erit tripedalis et sor. precise bipedalis: et nunquam amplius augmentetur nec diminuat: sed pla. incipiat nunc diminui et diminuetur usque ad equalitatem sor. et sic continue postmodum remanebit. Isto posito capio istam propositionem de preterito sor. fuit tantus sicut fuit pla. patet quod ista est vera et continue per totam istam horam erit falsa: igitur ipsa incipit vel incipit esse falsa. Et sic habetur prima pars conclusionis. Et secunda pars patet: de hac propositione sor. erit tantus sicut erit pla. b. enim est falsa ut patet: quod sor. erit precise bipedalis quantitas et pla. tripedalis quantitas. Et erit vera postquam venerit ad equalitatem: ergo incipit vel incipit esse vera: sed non incipit igitur incipit. Et hoc in illo instanti in quo primo pla. erit bipedalis quantitas: quod tunc illa propositio erit vera et nunquam ante: ergo conclusio. Et ex isto infero duo correlaria. Primum quod aliqua est propositio vera de preterito et aliqua de futuro quarum nulla habet habuit vel habebit de presenti correspondentes veram. probatur. et pono quod pla. desinat esse per remotionem de presenti quod fuit pedalis quantitas et conuertetur in ultio instanti istius hore in quo cicero primo erit: et erit pedalis quantitas precise. Isto posito sumo hanc de preterito. pla. fuit tantus quantus est sor. quod est vera ut patet: et tamen non habet nec habuit nec habebit aliquam de presenti veram: quod b. pla. est tantus sicut est sor. non est vera: nec fuit vera: nec erit vera: quod sor. et pla. non sunt nec fuerunt nec erunt. Similiter b. de futuro est vera Cicero erit tantus quantus est sor. Et b. de presenti Cicero est tantus sicut est sor. non est nec fuit nec erit vera: propter causam priorem. Secundum correlarium. Aliqua est propositio vera de presenti que non habuit aliquam de futuro veram: nec aliquam de preterito veram. probatur. et pono quod sor. et pla. sint precise pedalis quantitas. Et quod continue per hanc horam preteritam pla. fuerit maior quam pedalis quantitas et sic continue erit: sed quod sor. sit et continue fuerit et

continue erit precise pedalis quantitas isto posito patet veritas huius de presenti sor. est tantus sicut est pla. Et tamen b. de futuro continue fuit falsa: sor. erit tantus sicut est pla. Et b. de preterito continue erit falsa. Sor. fuit tantus sicut est plato quare patet veritas correlarij. Et notandum quod huiusmodi conclusiones non verificantur solum in terminis compositis: imo etiam in terminis simplicibus: hec enim propositio est vera de preterito: omnis homo fuit: dato quod nihil quod est homo nunc primo sit: et tamen ipsa incipiet esse falsa in instanti in quo incipiet esse quod aliquis homo primo est. Et si b. est falsa: omnis homo curret: dato quod per istum annum non omnis homo curret: et ipsa tamen incipiet esse vera supposito quod omnes homines qui erunt post hanc annum current. Et item b. est vera: omnis homo cucurrit: Et b. similiter omnis homo curret. Et tamen hec non est vera de presenti nec fuit vera: omnis homo cucurrit. supposito quod omnes homines cucurrerint et curram successive ita quod nunquam simul. Et item hec de presenti est vera: omnis homo est albus et tamen hec nunquam fuit vera omnis homo fuit albus: dato quod multi homines fuerunt et erant nigri per totam vitam eorum. Et iterum si iste conclusiones non placent in terminis distributis potest verificari in terminis non mobilitatis: hec enim de preterito est vera. Anima ade contingenter fuit. Et b. de futuro. Anima antichristi contingenter erit: et tamen nunquam fuit nec erit aliqua talis vera. Anima ade contingenter est vel anima antichristi contingenter est. Similiter b. de presenti est vera. Anima tua necessario est: supposito quod iam primo sis et tamen b. nunquam fuit vera. Anima tua necessario erit: nec b. nunquam erit vera anima tua necessario fuit quare etc.

Nonna conclusio Jam incipit esse instans quod post hoc incipiet esse. probatur: iam non est instans quod post hoc incipiet esse et immediate post nunc erit instans quod post hoc incipiet esse. igitur etc. patet consequentia cum maiori: quia suum oppositum est falsum et minor: probatur. post hoc erit instans quod post hoc incipiet esse et nullum erit instans post nunc quod iter illud et nunc erit instans quod post hoc incipiet esse. igitur immediate post nunc erit instans quod post hoc incipiet esse patet consequentia ab exponentibus ad expositum: et maior similiter: sed minor probatur: quod si aliquod erit instans post nunc inter quod et nunc nullum instans post hoc incipiet esse: sit illud a. et arguitur sic. Inter a. et nunc cadit tempus medium: igitur immediate posteriori aliquod instans incipiet esse et sic inter a. et hoc instans aliquod instans incipiet esse. Et sicut dicitur de a. ita potest sic argui de quocumque instanti per aliquo instanti presentis nisi forte quis vellet ponere instantia immediata et continuam compositionem ex divisibilibus. Et ex ista conclusione sequuntur tria correlaria. Primum est: iam incipit esse aliqua pars esse pertransita que per tempus post hoc fuit se totam erit pertransenda: probatur: et suppono quod aliquod mobile incipiat pertransire aliquod certum spatium de presenti: tunc arguitur sic. Jam nulla pars est pertransire que per tempus post hoc fuit se totam erit pertransenda et immediate post nunc erit aliqua pars pertransita que per tempus post hoc fuit se totam erit pertransenda igitur etc. patet consequentia cum maiori: quia suum oppositum est falsum: et minor probatur: quod post nunc erit aliqua pars pertransita que per tempus post hoc fuit se totam erit pertransenda et nullum instans post nunc erit quod inter illud et nunc erit aliqua pars pertransita que per tempus post hoc fuit se totam erit pertransenda: igitur etc. patet consequentia ab exponentibus ad expositum: et maior est manifesta: sed minor probatur: quia si aliquod erit instans iter quod et nunc non erit aliqua pars pertransita que per tempus post hoc fuit se totam erit pertransenda: signet: igitur illud instans et sit a. Et arguitur sic. Inter a. et nunc cadit medium: igitur immediate posteriori et aliqua pars pertransita que per tempus post hoc erit pertransenda puta per primam partem temporis. a. et b. quare etc. Et secundum correlarium iam incipit aliquis punctus moveri quod tempus post hoc quiescet: probatur et suppono quod aliquod

corpus incipiat rare fieri per partem ante partem per remotionem de presenti: quo posito arguitur sic. Jam non movetur aliquis punctus qui per tempus post hoc quiescet: et immediate post nunc movebitur aliquis punctus qui per tempus post hoc quiescet: igitur et. per. prima cum maiori: quia suum oppositum est falsum: et minor probatur. Nam post hoc nunc movebitur aliquis punctus qui per tempus post hoc quiescet et nullus erit istas post nunc qui iter illud et nunc movebitur aliquis punctus qui per tempus post hoc quiescet: igitur et. per. consequentia cum maiori et minor ut prius. Tertium correlarium iam incipit aliqua pars assimilari: que non definit esse dissimilis assimilanti: probatur: et suppono quod aliquis ignis incipiat agere in aquam per partem ante partem per remotionem de presenti: ut prius. isto posito arguitur sic. Jam non est aliqua pars assimilata que non definit esse dissimilis assimilanti et immediate post nunc erit aliqua pars assimilata que non definit esse dissimilis assimilanti. igitur et. per. consequentia cum maiori quia suum oppositum est falsum. Et minor probatur: nam post nunc erit aliqua pars assimilata que non definit esse dissimilis assimilanti. Et nullum erit istas post nunc qui iter illud et nunc erit aliqua pars assimilata que non definit esse dissimilis assimilanti. igitur et. per. consequentia cum maiori et minor: probatur: quia si aliquid quod erit istas post nunc iter quod et nunc non erit aliquid pars assimilata que non definit esse dissimilis assimilanti. signet illud istas et sit. a. tunc sic. Inter. a. et nunc cadit tempus medium: ergo in posteriori parte erit aliqua pars assimilata que non definit esse dissimilis assimilanti: quia illa quocumque data in parte posteriori est dissimilis assimilanti et immediate post nunc erit dissimilis assimilanti. igitur non definit esse dissimilis assimilanti. Et sicut arguitur de. a. posset argui de quocumque alio instanti. Et sic invenietur quod nullum erit istas post nunc qui inter illud et nunc erit assimilata aliqua pars que non definit esse dissimilis assimilanti quare et.

Decima et ultima

conclusio est ista. sicut incipit infinite tarde moveri et tamen ipse incipit velocius moveri quam ipsemet incipit moveri: probatur et pono quod sicut incipiat moveri a non gradu latitudinis motus per remotionem de presenti: quo posito patet prima pars conclusionis: quia sicut nunc non in finite tarde movetur cum non moveatur: et immediate post nunc infinite tarde movebitur: quia in quolibet tempore terminato ad hoc instans quod est presens. probatur. nam quocumque assignato in illo sicut. movebitur aequaliter tarde. Et tunc non movebitur aliquo gradu tarditatis finito quod tardior illo per prius vel in illo movebitur: igitur et. Et secunda pars etiam probatur. Nam sicut nunc non movetur velocius quam ipsemet incipit moveri et immediate post nunc movebitur velocius quam ipse incipit moveri: igitur et. per. consequentia cum maiori: quia suum contradictorium est falsum. Et minor probatur: nam post nunc sicut. velocius movebitur quam iam incipit moveri. Et nullum erit istas post nunc qui inter illud et nunc sicut. velocius movebitur quam iam incipit moveri. igitur et. per. consequentia ab exponentibus ad expositum. et maior patet: sed minor probatur: quia si aliquid quod erit instans post nunc inter quod et nunc sicut. non velocius movebitur quam iam incipit moveri sit illud. a. et arguitur sic. Inter nunc et. a. cadit tempus medium. igitur in posteriori parte velocius movebitur quam iam incipit moveri ex quo infinite tarde incipit moveri. Et sicut arguitur de. a. ita arguitur de quolibet alio instanti. Et si ex ista conclusione aliquis vellet concludere quod per idem sicut. incipit tardius moveri quam ipse iam incipit moveri. negatur consequentia: eo quod sicut. non immediate post nunc movebitur tardius quam ipse incipit moveri quia ipse incipit infinite tarde moveri. Et in quolibet tempore terminato ad hoc instans presens infinite tarde movebitur quare et. Ex ista conclusione sequuntur tria correlaria. Primum est uterque istorum demonstratis forte et platone incipit in infinitum tarde moveri et tamen sicut. incipit in infinitum velocius moveri quam plato: et contra: probatur: et pono quod quilibet eorum incipiat moveri ut prius a non gradu latitudinis motus. Isto posito per prima pars correlarii in superiori conclusione. sed secun-

da pars probatur. Nam sicut. non movetur in infinitum velocius quam plato incipit moveri et immediate post nunc movebitur in infinitum velocius quam plato incipit moveri igitur et. patet consequentia cum maiori propter suum oppositum. Et minor probatur. Nam sicut. in infinitum velocius movebitur quam iam plato incipit moveri. igitur et. per. consequentia et minor probatur: quia si non datur ergo quod aliquod erit instans post nunc inter quod et nunc sicut. non movebitur in infinitum velocius quam plato incipit moveri et sit illud. a. Et arguitur sic. Inter. a. et nunc cadit tempus medium: ergo in parte posteriori illius temporis sicut. in infinitum velocius movebitur: quam plato incipit moveri: probatur: quia sicut. tunc aequaliter velocius movebitur quam plato. incipit moveri et plato non incipit moveri aliquo gradu velocitatis finito quin tunc sicut. movebitur in duplo velocius triplo in quadruplo et sic in infinitum quare et. Et sicut arguitur de sicut. ita potest e contrario argui de platone et. Secundum correlarium iam incipit quilibet istorum punctorum moveri in infinitum velociter quorum quilibet incipit in infinitum tarde moveri: probatur et dividendo horum futuram in partes proportionales minores versus hoc instans presens. In cuius qualibet parte pari intendunt. a. et b. puncta in infinitum motus suos et in qualibet parte impari remittent usque ad non gradum. Isto posito patet prima pars conclusionis: quia nunc non quilibet istorum punctorum in infinitum velociter movetur: et immediate post nunc quilibet istorum punctorum in infinitum velociter movebitur. igitur et. patet consequentia cum maiori et minor probatur. Nam post nunc quilibet istorum punctorum in infinitum velociter movebitur: quia in qualibet parte pari. Et nullum erit istas post nunc qui inter illud et nunc quilibet istorum punctorum in infinitum velociter movebitur igitur et. patet consequentia cum maiori et minor similiter. quia nullum erit instans post nunc qui inter illud et nunc erunt infinite partes proportionales pares et in qualibet illarum in infinitum velociter movebitur per casum: igitur et. Et sicut probatur per prima pars correspondenter potest secunda probari suo modo ex quo in qualibet parte impari quilibet illorum punctorum in infinitum tarde movebitur: ut ponit casus. Tertium correlarium est istud. A punctus incipit in infinitum tarde moveri: et incipit in infinitum velociter moveri et tamen incipit quiescere. probatur: et signo ut prius horum futuram divisam in partes proportionales minores versus hoc instans presens. Cuius prima pars proportionalis erit. a. et secunda. b. et tertia. c. et quarta. a. quinta. b. sexta. c. et sic circulariter in infinitum: ita quod a. punctus semper in. a. intendet motum suum in infinitum et in. b. remittet motum usque ad non gradum et in. c. omnino quiescet. Isto posito patet prima pars correlarii: quia a. punctus non movetur in infinitum tarde et immediate post nunc movebitur in infinitum tarde: quia inmediate post nunc movebitur in. b. Et sic sunt alie particule probande quarum probationem potest quilibet priori sumere. Et licet in huiusmodi correlario concedatur quod a. punctus incipit in infinitum velociter moveri: non tamen concedo quod a. punctus in infinitum velociter incipit moveri quia a. punctus in casu illo non aequaliter incipit moveri. Si enim aequaliter inciperet moveri oporteret quod sic vel sic inciperet moveri et per consequens quod aliquo gradu velocitatis inciperet moveri. quod non est bene possibile et. Et non sequitur hoc in infinitum velociter non movetur. Et hoc in infinitum velociter immediate post nunc movebitur. igitur hoc in infinitum velociter incipit moveri: quia arguitur respectu secundi termini. Sed forte bene sequitur quod hoc incipit in infinitum velociter moveri. Similiter concedo quod sicut. incipit infinite tarde moveri: et incipit velocius moveri quam ipse incipit moveri. Sed non infinite tarde incipit moveri. nec velocius incipit moveri quam ipse incipiat moveri: quia nullo gradu velociter nec aliquo gradu tarditatis incipit moveri. Et sic consequenter dicatur in alijs correlarijs et conclusionibus his similibus quare et. Uterum tamen posset probabiliter negari quod sicut. incipit velocius

moueri q̄ ipsemet incipit moueri: quia ipse nō mouebit
 velocius q̄ ipse incipit moueri. Si enim ipse mouebitur
 velocius q̄ ipsemet incipit moueri. sequitur q̄ ipse aliqua
 liter velocius incipit moueri quod est falsum: quia nec sic
 velocius nec sicū illo gradu velocitatis incipit moueri. et
 p̄ia patet quia cōparatiuū presupponit suū positiuū. Et
 eodē modo posset negari primum correlariū pro scda
 parte videlicet q̄ for. incipit in infinitum velocius moue
 ri q̄ plato incipit moueri: quia dato opposito sequitur vt
 prius q̄ aliquo modo velocius plato incipit moueri q̄ ē falsū.
 Sed retēta p̄ia p̄cedo ut p̄us que h̄ dicuntur nega
 ri. Et ulterius nō sequitur: for. mouebitur velocius q̄ ipse
 met incipit moueri: igit̄ for. aliquo modo velocius incipit mo
 ueri. Et cū dicitur: q̄ cōparatiuū d̄z p̄supponere suū po
 sitiuū. dico q̄ uerū ē: s̄z mō dicto: nō ideo bene sequitur ex
 illo antecedente q̄ for. incipit moueri aliquo modo velocius
 quod uerum est. Et sic consequenter dicitur ad omnia cō
 similia ubi fit comparatio respectu inceptions uel defini
 tionis quā quidem debet subsequi positiuum et nō p̄ce
 dere. Et hoc deinceps et definit dicta sufficiāt p̄ presenti.

De terminis officiabilibus.

Consequenter de terminis officiabilibus a quibus
 sensus cōpositus et sensus diuisus originē su
 mit sequitur p̄tractare. P̄mo quo ē notandū
 P̄mo q̄ terminorū officiabilium quidā sunt
 nomina: ut possibile: et impossibile: necessa
 riam et contingēs uerū et falsum: quidā sunt uerba ut scio
 dubito: credo: imaginor: opinor: hesito: volo: nolo: p̄cipio
 intelligo: extimo: p̄mitto: apparet: significat: p̄t̄: et p̄t̄igit:
 et sic de alijs infinitis. Quidā sūt participia: vt scitum: dubi
 tatum: creditum: imaginatum: opinatum: hesitatum: uol
 litum: nolitum: p̄ceptum: intellectum. et sic de alijs partici
 pijs dictorum uerborum. Et quidā sunt aduerbia vt pos
 sibiliter: impossibiliter: necessatio: et contingēter: uere: et false
 quorū terminorū. Quidā h̄nt officari vt nota p̄dicta v̄ba.
 et participia. Quidā describi: vt v̄ba et participia. Et qdā
 exponi vt aduerbia superius posita.

Propositio

descriptibilis: ergo ē illa in qua
 aliquod p̄dictorum uerborū
 vel participiorum existens primum probabile i p̄posito
 nē incomplexum determinat: vñ h̄ propositio. Ego scio
 a. propositionem sic describitur: et probatur. Ego scio si
 gnificatum primum a p̄pōnis qd̄ scio p̄marie significa
 ri per. a. igitur scio. a. p̄positiones. Et notāter addo ly p̄
 marie: q̄ non sequitur: scio significat: primum. a. qd̄
 scio significari per. a. ergo scio. a. quā ponatur q̄. a. fit ista
 propositio deus est quā credā firmiter et sine hesitatione
 esse falsā: et cum hoc q̄ ego firmiter scia deum esse: et scia
 illud significari per. a. sed credam hoc secundarie: isto
 posito patet q̄ ego scio significatū primum. a. quia scio
 deum esse: et illud significatum scio etiam significari ab. a.
 per casum et tamen non scio. a. p̄positionem: quia cre
 do firmiter ipsam esse falsam. Dico etiam significat: p̄
 marium. a. et non ita esse sicut. a. p̄marie significat: q̄ ego
 scio istā p̄pōnē. Nulla chymera ē: et suū significatum p̄
 marium: Et tamen non scio eē sicut illa p̄marie significat: q̄
 nullam chymeram esse non est. cum nō sit aliquid: aliq̄li
 ter vel aliqua. Et sic dico significatum primum et nō q̄
 litercūq̄: quia ego scio istam propositionem homo ē a ni
 mal et suū significatum primum non tamen scio qua
 litercūq̄ illa propositio significat: eo q̄ ipsa significat hoīes
 esse asinum: bouem: et capram et infinitas alias impossi
 bilitates quorum nullum est scitum a me cum quodlibet ta
 le sit impossibile. Item h̄ propositio. Tu dubitas a propo
 sitionem sic describitur. Tu dubitas q̄ credis esse signifi
 catum primum. a. quod significatum scis vel credis. a.
 p̄marie significare: ergo tu dubitas. a. Et notāter dico
 tu dubitas quod credis esse significat: primum. a. q̄
 stat q̄ tu dubites. a. non dubitando suū significatum p̄
 marium: vt posito q̄. a. fit h̄ deus est quā credas firmiter
 significare p̄marie regem sedere q̄ sit tibi dubitū. Isto
 posito patet q̄ dubitas. a. quia proposito. a. respōdes du

bito: et tamen non dubitas significatum primum. a. im
 mo scis illud: quia scis deum esse. quod est significatū p̄
 marium. a. Dico etiam scis vel credis et non scis p̄cise:
 q̄ i cāu illo tu dubitas. a. p̄positiones et illud qd̄ credis eē
 suū significatum et tamen non scis illud significatū p̄ma
 rie significari ab. a. sed h̄ scis vel credis sic significare et.
 Ubi tamen uelles q̄ descriptio non conuertetur cum de
 scripto. nec requireretur ueritas descriptionum pro uerit
 ate descripti posses hanc tu dubitas. a. sic probare: tu du
 bitas significatum primum. a. q̄ scio. a. significare p̄ma
 rie. Sed quia in proposito mihi uidetur cōuenientius
 q̄ descriptio conuertatur cum descripto et ad hoc q̄ de
 scripta sit uera descriptiones sint uere. Ideo posui modo
 dicto. Item h̄ propositio tu credis. a. p̄positionem: sic p̄
 batur: tu credis quod credis esse significatum primum
 a. q̄ significatum scis vel credis significari p̄marie ab. a.
 ergo tu credis. a. Et notāter dico: tu credis q̄ credis
 esse significatum primum. a. et non tu credis signifi
 catum primum. a. quia stat q̄ tu credas. a. et tamen non
 credas eius significatum primum. vt posito q̄ tu cre
 das h̄c esse ueram homo est asinus credendo q̄ ipsa si
 gnificat p̄marie deum esse. Isto posito patet q̄ tu cre
 dis. a. et tamen non credis significatum primum. a. q̄
 non credis hominem esse asinum quod est significatum
 primum. a. Item h̄ propositio tu intelligis. a. p̄posi
 tionem sic describitur: tu intelligis significatum primum
 a. p̄positionis quod significatum intelligis p̄marie si
 gnificari per. a. igitur et. Unde si. a. significaret p̄marie
 aliquod significatum quod quidem significatum non intel
 ligeres vel non intelligeres significari per. a. non intelli
 ges. a. significari: uerbi gratia: posito q̄ n̄ intelligēs regē se
 dere s̄z intelligeres h̄c. Rex sedet q̄ sit. a. significare deus
 esse vel qd̄cūq̄ aliud tunc dico q̄ non intelligeres. a. quia
 non intelligeres regem sedere quod est significatum p̄
 marium. Similiter dato q̄ intelligeres regem sedere et
 non intelligeres illud significari per. a. tunc non intelli
 ges. a. imo si intelligeres regem sedere intelligendo ipius
 significari ab. a. et non p̄marie adhuc non intelligeres. a.
 Item tu intelligis antichristum sic describitur: iste ter
 minus antichristus intelligitur a te quem intelligis p̄
 marie significare antichristum: igitur et. Et notāter
 dico iste terminus antichristus intelligitur a te: et non di
 co: tu intelligis istum terminum antichristus: quia rusti
 cus intelligit antichristum et tamen non intelligit istum
 terminum a tichristus: quia forte non intelligit illū ter
 minum significare vel esse significabilem sed bene con
 cedo q̄ illum terminum intelligit: quia illam speciem vel
 intentionem intelligit que est vnus terminus. Ideo illū
 terminum intelligit quare et. Item tu imaginaris. a. pro
 positionem sic describitur: tu imaginaris illud q̄ imagina
 ris esse significatum primum. a. p̄positionis quod si
 gnificatū imaginaris a p̄marie significare et. Et notā
 ter dico tu imaginaris illud quod imaginaris et. et nō so
 lum illud: imaginaris significatum primum. a. quia stat
 q̄ imaginaris. a. et non significatum eius primum: vt po
 sito q̄ imagineris istam propositionem: homo est asinus
 significare p̄marie hominem esse animal et non imagine
 ris ipsam hominem esse asinum significare. Isto posito
 patet q̄ imaginaris. a. et tamen non imaginaris eius signi
 ficatum primum: sed bene imaginaris illud qd̄ imagi
 naris et. Eodem modo dicatur de hoc uerbo opinor.
 Ab his ergo potest homo exemplū sumere qualiter
 alias propositiones de alijs uerbis officiabilibus describere
 debeat: vt p̄mitto tibi denarium. idest p̄ scripturā vel
 sermonem p̄mitto tibi ius alicuius denarij p̄t̄is p̄te
 riti futuri possibilis vel imaginabilis: quia p̄mitto non
 confundit pro presenti determinato: sed etiam pro possi
 bili vel imaginabili p̄terito vel futuro. Similiter si h̄ ap
 paret mihi apparentia sensuali: hoc uidetur a me: sentit a
 me vt t̄git a me. Et si h̄ appet mihi appetentia intellectu
 alis sufficit q̄ hoc intelligat a me. Et si ille terminus h̄ significat
 hominem requiritur q̄ intellectui representet vel manife

iter bo
 descri
 dicta su
 cōfirma
 A te est
 sic de in
 hoc erg
 um: q
 hoc q̄
 rep̄tar
 p̄latū
 paret p
 ergo sci
 a. quā
 scio et
 ficari p
 a. intel
 non int
 nō seq̄
 q̄ nollē
 esse vn
 patet q̄
 quis e
 equum
 oplo se
 for. tan
 so: s̄z
 Etiam
 signific
 ly asin
 homi
 homi
 gnific
 signific
 ram
 falsū
 deter
 homi
 cessā
 cessā
 Secū
 tuist
 pon
 per
 per
 p̄t̄
 ficā
 Se
 et h̄
 nō
 pot
 esse
 t̄git
 ficā
 ficā
 mo
 bil
 po
 de
 im
 po
 ni
 nu
 fa
 et
 fa
 re
 c
 b

Et sic de alijs infinitis quorū declarationes & descripciones declarare foret nimis longū: quecūq; ergo dicta sunt de verbis his officiabilibus pnt i suis pncipijs cōfirmari vt a me ē scita. a. ppō: vt ego sū sciēs. a. ppōnē. A te est dubitanda. a. ppō vel tu es dubitās. a. ppōnē & se de infinitis. **C** Ex his p3 q ista pna non v3. Appet tibi hoc ergo hoc appet tibi: dato q ly appet non sit ampliati um: qz ad hoc q hoc appeat tibi requirē illud esse: sed ad hoc q appeat tibi hoc non requirē illud eē sed solū intentio repñtans illud. Si tñ qd vellet sustinere q ly appet sit ampliatiū pcederet pna: dicendo q h3 hoc nō sit: adhuc aparet per intentionē ipsū significantē. Et nō seqt. A. scio ergo scio. a. supposito q sciaz hanc ppōnē deus est que sit. a. quā non sciam eē. a. p3 q hoc scio & hoc est. a. igitur. a. scio & tñ non scio. a. qz non scio significatū pmaritū. a. signifi carī p. a. ymo nō intelligo. a. dato q vnū. a. sit oē. a. & tñ a. intelligo. Et non seqtur non intelligo. a. & a. est igit. a. non intelligit a me: sed seqtur q nō intelligit a me. a. silt ē nō seqt. Aliquē equū volo igit volo aliquē equū: vt posito q nōllē aliquem equū: & q vnus sit a longe quez credā esse vnum bouem quem libenter haberem. Isto posito patet q aliquem equū volo qz hoc volo Et hoc est ali quis equus igitur aliquē equū volo: & tñ nolo aliquem equū per casum. Item non seqtur: for. pncipio igit per cpio for. supposito q credā nō eē aliquē for. in mūdo & q for. tangat vel percutiat me. Isto posito p3 q nō percipio for. h3 for. percipio: qz hoc percipio & hoc erit for. igit. a. Etiam non sequitur: ly asinus hominem significat: igitur significat hominē: vt posito q for. appareat asinus non. n. ly asinus significat hominem euz non sit cōceptus propiū hominis nec superior aut inferior: ad conceptum propiū hominis: & tamen ly asinus hominem significat qz hoc si gnificat demonstrando for. & hoc est homo igitur hoīem significat. Et sic pnter in alijs dicatur.

Propositio de modo exponibilis est illa in qua aliqd predictoz aduerbio rum necessario ptingenter possibiliter & impossibiliter v3 & false exis pntū probabile in ppōne verbum pncipale determinat. Ut necio omnis hō est aial: exponitur sic: ois homo est aial & non pōt esse quin ois hō est aial. Tu ne cessario es expōit sic: Tu es & tu nō potes nō eē: Tu ne cessario fuisti exponit sic: tu fuisti & nō potuit eē qn tu fuisti. Sed hec: tu necio fuisti exponit sic: tu fuisti & tu non po tuisti non fuiste. Ita q illa que est de sensu composito ex ponatur p illam que est de sensu cōposito & per verbū i personaliter sumptū Et illa que ē de sensu diuiso exponat per ppōnem de sensu diuiso & per verbū psonaliter sum ptum. Itē de futuro: vt necio aliqd instans erit exponit sic: aliqd instans erit & nō poterit esse qn aliqd instās erit. Sed hec hoc instans necio erit exponit sic: hoc instās erit & hoc instans non poterit non esse. **C** Silt de possibili vt necessario pōt eē aliqs hō exponit sic: pōt esse aliqs hō & nō pōt esse quin pōt esse aliqs hō igit. a. h3 hoc necessario potest eē exponit sic: hoc pōt esse & hoc non pōt nō posse esse igitur. **C** onfily dicatur de pterito & futuro. De cō tingenti vō est aliter dicendū: vt ptingenter tu es exponit sic: tu es & pōt esse q tu nō es. Tu ptingenter es: exponit sic: tu es & potes nō eē. Et sic pnter de pterito & futuro: modo opposito ad ly necio dicat de possibiliter. Ut possi biliter tu es: exponit sic: tu es & nō impossibile est te eē: Tu possibiliter es tu es & te non impossibile est eē. Et sic pnter de pterito & futuro dicat suo mō. Itē de impossibili: Ut impossibiliter tu es asinus exponit sic: tu es asinus & non potest eē q tu es asinus. Tu impossibiliter es asinus: expo nitur sic: tu es asinus & tu nō potes eē asinus. Item vere nulla chymera est exponit sic. Nulla chymera ē: & nō est falsus nullaz chymera esse. Tu vere es exponit sic: tu es & te non falsus est eē: Et pnter de pterito & futuro. **C** Itē false tu curris: exponit sic: tu curris & non est vex te cur rere. Tu false curris exponit sic: tu curris & te non vex ē currere & ita de pterito & futuro. **C** Ex his ergo seqt bas esse falsas. Impossibiliter tu es asinus: false tu es asi

nus propter alterā exponentē falsas. Et non seqtur te esse asinum est falsū vel possibile: igit false vel possibiliter tu es asinus: qz aīs ē officiabile cuius quelz officiabilis ē vā & pns est exponibile cuius altera exponens ē falsa: v3 tu es asinus. **A** ego silt: q possibiliter tu es episcopus vel papa: posito q non sis eps nec papa. Et non seqt: te eē ep3 nec papaz est possibile: igit possibiliter tu es ep3 vel papa Et h3 propter eam priorē. **C** Juxta pri^o dicta p3 et q non seqt: omnis hō est aial & non pōt eē qn ois hō est aial ergo ois homo necio est aial: qz arguitur respectu scōi termini vbi deberet argui respectu pmi. Si. n. ly necio foret termin^o pimus satis eēt bonū argumentū. Itē ex illis exponitib^o bene seqtur q necio ois hō est aial: & q necio hō est aial: non tñ seqtur q hō necio sit aial: qz nec ille nec ille nec sic de alijs. **I** dec. n. ppō: hō necio est aial: h3 sic resolui: hoc neccessario ē aial & hoc ē hō igit hō necio ē aial. **C** **H**ec resolutio tñ quibusdā nō placet: dicēdo q termin^o suppo nens respectu huius termini necio supponit p eo q ē vel potest esse: qz necio & non pōt non eē puertunt: igit sicut terminus supponēs respectu huius vbi pōt supponit pro eo q est vel pōt eē Ita v3 respectu huius termini necio. **C** **S**ecundo in illa albū possibile est eē nigrū: supponit ly album dīiunctiue p albo qd est vel pōt esse: igit & p idē in illa hō necio est aial Et sic fm istā ymaginationē conce dunt hij hanc ppōnē. Creans necio est deus: supposito q nullus deus creet: qz ly creans supponit p create qd est vel pōt eē & sic d3 resolui hoc necio est deus & hoc est vt potest esse creans igit. a. **C** **S**3 iā pbat hec: reās necio est deus Isto casu posito: create ipossibile est nō eē deū: igitur creans necio est deus: pna t3 in scdo pyber. in fine modalitū vbi pbs vult q ad ipossibile non: sequat neccesse esse: Ita q bñ seqtur: impossibile est for. non eē: igit nece est for. eē. & aīs pbat: hoc ipossibile est nō eē deū infando ipsum deum & hoc est creans vel potest esse creans ergo create ipossibile est non eē deum: consequentia pa tet a resoluentibus ad resolutum.

Contra istam responsionē arguitur sic: Et quero ex quo ly creans sup ponit pro eo q ē vel pōt eē: rōne cuius: nō rōne verbi qz verbum est pntis tps precise & alteri nō pōt dare qd nō habet: igitur rōne huius aduerbii necio. Et tunc arguitur sic: qncūq; aliqs terminus facit supponere anteriores ter minū dīiunctiue op3 q vno illoz modoz faciat suppone re post se: sicut verbū pteriti tps facit an se supponere p eo q est vel fuit & post se p eo q fuit. Et vbi futuri tps facit supponere an se pro eo q est vel erit & post se pro eo q erit ergo si ly necio facit supponere terminū ante se pro eo q est vel pōt esse post se d3 cum d3 facere suppo nere pro eo q pōt eē: Et sic hec ppō erit vera in casu pñō ri deus necio est creās: qd negat hec opi. **C** **E**t pfirmat: **I**am hec respōtio dicit q ideo ly necio ampliat ante se: quia conuertitur cū ly non pōt non esse qd ampliat an se: ergo per idem ly necio facit terminū sequentē supponere pro eo q potest eē: qz ly non potest non esse hoc facit & sic iterum hec erit vera deus necessario est creans: qz signifi cabit q deus necio est illud q pōt eē creans. **C** **I**tē p idē sequitur q in ista album contingenter est nigrum ly albū supponit pro eo q est vel pōt eē albū: qz ly contingenter conuertitur cum ly potest non esse & per pns ipsa est vā quia significat illud qd est albū vel pōt eē album contingē ter erit nigrū. **C** **E**t sic ex hac rōne sequunt q3 plura ab surda: Seqt. n. q fautores istius opinōis latrones & sus pensū necio fuerunt: qz ipsi necio fuerunt & ipsi sūt fuerūt vel potuerunt esse suspensū & latrones: igit p3 pna p opi. Itē sequitur q sciens me currere necessario est deus: h3 sedeam. Et sciens me sedere necessario est deus. Sciens antichristum vinere necio est deus & tamen sciens anxp3 mortuum vel interfectum aut generandū necio ē de^o. Et sic sciens te esse necessario est deus. Et sciens te non esse necessario est deus. Similiter seqtur q diligens te necio est deus: Et odiēs te necessario ē deus: damnās scūz pe trum Beatam virginē & animā Xpi necio est deus: & sal

nans pilatū iudā & luciferū necio ē deus: Et sic corrupēs solem & celos & totū mundū necio est deus: & tñ de' nihil corrupit. Etia; sequitur q' sciens se pducere ad extra necio est deus: Et sciens se non pducere ad extra necio ē deus: Et sic sciens duo dīctoria iter se dīcentia necio ē deus: Et q' currens necio fuit for. qui nunq' currebat currit v' curret que oīa vident' falsa. Itē ipsi nullā ponunt dīctāz in ter sensus illaz pōnūz sciens celū non moueri necio pōt esse deus: & sciens celū nō moueri necio est deus: Et per idē ille non differet: Anxps necio erit & anxps necio pōt fore: qd est manifeste falsū. Etia; ipsi hnt pcedere q' tps in quo eris episcopus vel papa necio erit: & tu nunq' eris episcopus nec papa qd nō v' bñ possibile. Sed iā pro bo illam pñam: Creans necio est deus igitur creās ē de': Itāz sicut ly necio ens est terminus inferior ad ly ens: Ita videtur q' ly necio est sit inferius ad ly ē: igit' sicut illa pñā est bona. Creās est necio ens igit' ens ergo & ista ē bona: creans nec o est ergo creans ē & pñter h erit bona. Creās necessario est deus ergo creans est deus tanq' ab inferiori ad suum superius affirmative & sine impedimēto pcedente. Secundo arguit' sic: sicut ly necioz ē inferius ad ly vere: & ly impossibile ad ly falsū: sic pari rōne ly necio sumptum adverbialit' erit inferius ad ly vere sumptū adverbialit'. Et sic per regulā illā ab inferiori rē assignatā: hec pñā est bona. Creans necio est deus igit' creans vere est deus: ex quo statim seqt' q' creans ē deus. Tertio necessario & inevitabile pvertunt': igit' pari rōne necio & inevitabiliter pvertunt': ergo sicut hec pñā ē bona: h ē necioz ergo hoc est inevitabile Ita sequitur hoc necio est igit' hoc inevitabiliter est: & p pñs sequitur creans necio est deus ergo creans inevitabiliter est deus: ex quo immediate sequitur q' creans est deus. Quarto sequitur creans necio est deus ergo creans necio modo est deus: pñā ab inferiori ad suum superius rē. Et ultra creans aliquo mō est deus igit' creans est deus: pñā pñā q' oppositū pñtis repugnat anti. Rūdeo ergo aliter negādo illā: Creans necio est deus supposito q' nullus deus creet: q' subiectū non supponit nisi p create qd est: Ideo d' sic resolu: h necio est de' & hoc est creans qd falsū est: & casu repugnās: nō tñ nego quin supponat p create qd potest eē: eo ipso. n. q' aliquis terminus supponit p eo q' est supponit p eo q' pōt eē: h' hoc sit scdārie & ex pñti: non tñ seqt' q' respectu talis me/dij hoc ē vel pōt eē creans pñgat illā pbari.

Ad primum ergo argumentū nego q' ille due egpollent: Creans necessario deus est: & creans non pōt non eē deus: ex quo pñā ē mere affirmativa & scdā mere negativa: q' vna sola negatio cadit sup copulā principalē: ipsi. n. met negarent ista m pñam: Chimera non pōt nō eē igit' chimera necio ē: q' anis est v'z cū sit negativa cuius subiectū p nullo supponit sin eos: & pñs est falsūz vt cuius pñ. Et h' ē ille due conuertunt non tñ sequitur q' eque p'le debeat stare substantiū in vtrāq' certū est. n. q' iste due pvertunt hō ē & homo erit ens qd est: & tñ nō eque ample supponit ly hō vtrōbiq'. Ad scdā cū arguit' ly albū in illa: albū possibile est esse nigrū supponit disunctive ergo & in alia: nego pñam: q' ly necio est terminus exponibilis & ly possibile non: p'pterea in ista albū possibiliter est nigrū ly albū nō supponit disunctive q' ly possibiliter est terminus exponibilis sicut ly necessario adverbialiter sumptus. Ad aliud quo intenditur probari h: creans necessario est deus nego illam consequentiā: creatant' impossibile est non esse deuz: igitur creans necessario est deus: sicut non sequitur: albū possibile est esse nigrū ergo albū possibiliter est nigrūz: Et tunc ad philosophū dī o q' ipse non voluit q' ad impossibile non: tentū in sensu dīviso sequat' necesse eē: sed voluit q' ad ipole nō de sensu pposito sequat' necesse eē Itō bñ seqt' ipole ē creatant' nō eē deū ergo necesse ē creatant' eē deū.

Circa necessarium notitiam est notandū q' ly necessario pōt dupl'r sumi nominaliter & adverbialiter: quando sumitur nominaliter sic est datini v' ablativi casus & resolvable vt necio

tu es demonstrando deum: q' propter ipsum es & hoc necium igitur necio es. Propterea cum pponit' necessario tu curris vel aia xpi necessario erit: non d'z aliq' istarū immediate concedi vel negari sed distingui an ly necessario noialiter vel adverbialiter sumatur. Adverbialit' negatur quēz illarū p' vnam exponentē falsam. S'z cedatur vtrāq' noialiter sumendo p' cuiusq' veritates resolventis. Loquendo ergo noialiter soluz concedo q' anima anxpi necessario erit que p'pise ptingenter erit: & q' for. necessario disputavit & disputabit & tñ p'pise ptingenter ipse disputabit ymo pcedo q' qualitercūq' eris p'pise taliter fuisti & tamen necessario eris & p'pise contingenter fuisti & econtra. Etia; cōcedo q' qualitercūq' deus pducit for. p'pise taliter pducit ad extra & tñ necessario pducit for. & p'pise ptingenter pducit ad extra & eē. Adul te his consimiles possent inferri p'clones quas omnes cōcederem noialiter tenendo ly necio sed adverbialiter solū omnes negarem. Sumendo ergo ly necio adverbialiter sicut cōter sumitur pono quasdā p'clones. Pñā est necessario aliquid erit qd contingenter erit & tñ necessario aliquid erit q' non ptingenter erit: prima pars probatur: aliquid erit & contingenter erit & non potest esse qn aliqd erit & ptingenter erit igit' aliqd erit q' ptingenter erit q' necio erit q' ptingenter erit pñā ab exponentibus ad expōsitū: scdā ps conclusionis pbat'ur: nam aliqd erit q' non cōtingenter erit & non pōt esse quin aliqd erit qd non ptingenter erit igit' necio aliqd erit q' non ptingenter erit: pñā vt prius. Unde non sequitur necio aliqd erit q' contingenter erit igitur aliqd necio erit qd contingenter erit. Arguit' n. a sensu pposito vero ad sensū dīvisū falsū.

Secūda conclusio est ista de' necio pōt pducere for. & iste for. erit omnis for. & tñ p'pise ptingenter deus pōt producere istū for. ista p'clō pñā q' pono q' iste for. erit oīs for. h' adhuc poterit eē aliq's for. qui nō erit nec poterit eē iste: isto posito pñā. Scdā ps conclusionis: sed prima pbat' deus potest producere for. & deus nō pōt non posse pducere for. igitur de' necessario potest pducere for. pater consequentiā ab exponentibus ad expōsitū: & maior: similiter sed minor: probatur: q' suum dīctorium est falsū v' deus potest non posse producere for. hec. n. est impossibilis deus non potest producere for. Tertia pars cōclōnis probatur: Nam contingenter deus potest producere istū for. ergo p'pise contingenter: pñā: q' si ptingenter de' pōt producere hūc for. non necio pōt pducere illū: q' exponentes necitatis & ptingētie adinuicē repugnāt: sed anis pbat' deus pōt pducere hūc for. & pōt esse q' non pōt pducere hūc for. igit' ptingenter de' pōt pducere hūc for. pñā pñā vt prius cū maior: & minor: pbat' nā hec p'pō est polis: de' nō pōt pducere hūc for. q' sic p'prie significat igit' rē. pñā cū minor: & maior: pbat' sequitur iste for. ē corrupt' igit' iste for. non pōt eē: pñā: q' qd ē corruptū amplius generari non pōt per viā nāe: tūc sic. Illa pñā est bona & antecedens est possibile & pñs: Et tunc ultra: Iste for. nō potest esse igit' deus non pōt pducere illū semp capiēdo producere pro generari: illa pñā est bona & antecedens iterum est possibile igitur & psequens rē.

Tertia cōclusio est ista: Aia anxpi necio erit & tñ ptingenter aia eius de' anxpi erit: pbat' & pono q' anxps sit: tūc pñā q' aia anxpi necio erit: q' h necio erit dem'ando illā aiaz & h ē aia anxpi igit' rē. maior: pñā: q' h erit & h nō poterit nō eē: Scdā ps p'clōnis pbat'ur: Itā aia anxpi erit & pōt esse q' aia anxpi nūq' erit ergo ptingenter aia anxpi erit: pñā p regulā pñā datā & minor: pbat' seqt' anxps nō erit ergo aia anxpi nō erit: ista pñā ē bona & anis ē pole igit' & pñs sed cōsequens significat p'prie aiam anxpi non fore ergo possibile ē q' an ma antichristi non erit in casu eodem rē.

Quarta cōclusio est ista: tu scis necio deum esse: & tamen contingenter scis deum eē: prima ps probatur: Itāz hec p'p'ositio est scita a te necio deus est que p'prie significat

ent deum esse: igitur tu scis necio deum esse: p3 pna ab officia
 libus ad officiatu: Secunda ps pelonis pbatur: q: tu scis
 deum esse & pot esse q tu non scis deum ee: q: pot ee q tu
 non scias ergo contingenter deum scis ee. **¶** Ex eode etiaz
 sequitur q necio deus scit te fuisse & tn ipse scit te solu co/
 tingenter fuisse: prima ps p3: q: deus scit te fuisse & no pot
 esse quin sciat te fuisse: secunda pars silr p3: **¶** Ma b ppo est
 scita a deo solum Tu contingenter fuisti que primarie signi/
 ficat solum te contingenter fuisse. Igitur deus scit solu te co/
 tingenter fuisse. Sequitur et q necesse est te fuisse & tn con/
 tingenter tu fuisti: **¶** Prima pars p3: q: hec est necia tu fui/
 sti significado primarie q tu fuisti: Secda pars pbaf: **¶** Ma
 tu fuisti & potuit esse q tu non fuisti: q: aliqn tu non fuisti:
 igitur contingenter tu fuisti: Et sic de multis alijs que leniter
 sequi possent. **¶** Concedit. n. q necesse est deus ee causaz
 istius demando animaz anrpi & tamen deus non neces/
 sario erit causa illius: ymo contingenter erit causa eius: b
 enim ppo est necia deus est causa istius sic significado pri/
 marie. Ideo necesse erit deum ee cam illius: sed q: deus
 erit causa illius & poterit non ee causa illius. Ideo ipse de/
 erit contingenter ca illius: verutamē non sequitur necesse
 erit deum esse cam istius & omne q erit hoc erit aia anti/
 christi: igitur necesse erit deum ee cam anime anrpi: q: b
 propositio nunqz erit necia deus erit causa aie anrpi: s; tn
 sequitur q aie anrpi necesse erit deum ee causam: ex quo
 postea non sequitur q aie anrpi necio dens erit ca: qa in
 ante ly necesse tenetur officia bilr & in pnte exponibilr non
 tn ab his icipere deberet. pponis pbatio s; a pterinio.

Quinta conclusio est ista Aliquid futuru aliqualr erit
 non qualiter illud futuru poterit ee: probatur hoc aliqualr
 erit non qualiter hoc poterit ee demando animaz anrpi
 & hoc est vel erit aliqd futurum igitur ac. p3 consequentia
 cum minor: sed maior pbatur: q: hoc contingenter erit &
 non contingenter poterit esse ergo hoc aliqualr erit no q/
 liter hoc poterit ee: p3 pna cum maior: sed minor pbatur:
 quia si contingenter hoc poterit ee ergo poterit ee q hoc no
 poterit esse: pns falsum: q: nunqz erit possibile q hoc non
 poterit ee: non. n. anteqz hoc erit: q: tunc hoc poterit esse:
 nec postqz erit q: tunc hoc necio erit & poterit ee. **¶** Et si
 ex hoc arguitur q hoc aliqualiter erit qualiter hoc no po/
 terit esse: negatur pna: sicut non sequitur: no contingenter b
 poterit ee ergo contingenter b non poterit ee: ans e vernz
 & pns falsum: q: ex ipso sequitur q hoc non poterit esse
 qd est falsum. Et q illud sequat p3 ab exposita ad vnam
 suarum exponentiu. Et si ex hoc concludit q duo cotra/
 dictoria sunt simul falsa: v3 contingenter hoc poterit ee & co/
 tingenter hoc non poterit ee: nego pnam: q: illa duo non
 sunt contradictoria cum nullibi modus negatur sicut nec
 ista tn homo est animal & tn homo non est animal: quia
 quelibet illarum impossibilis e.

Sexta conclusio est ista: Aliqualiter ois
 homo est non qualiter
 aliquis homo est & tn qualitercuqz aliquis homo e taliter
 aliquis homo est: probatur prima ps. **¶** Maaz necio omnis
 homo est & non necio aliquis homo est igit ac. maior: p/
 batur: q: omnis ho est & non pot ee qn ois ho est: Et mi/
 nor pbatur. **¶** Maaz contingenter aliquis ho est igit no necio:
 patet pna: q: contingenter & necio opponunt: & ans p3: q:
 aliquis homo est & pot ee q nullus ho est: s; n. ad exntia
 speciei huane re grae ho non tn requit aliqz ho. **¶** Secda
 pars pelonis de se p3 q: pise contingenter aliquis ho est &
 taliter aliquis homo est igitur.

Contra istam conclusionē arguit sic quali/
 tercuqz ois ho est taliter ali/
 qua ho est: igitur per ide qualitercuqz ois ho e talr aliqz
 homo est ac. **¶** Secdo necio aliqz ho est igit coelo falsa:
 consequentia patz & antecedens probatur: aliquis homo
 necio est igitur necio aliqz ho est: patet pna eo q min^o v/
 possibile ans qz pns: sed ans pbatur: hoc necio est demō/
 strando deuz qui est xps & hoc est aliqz ho igit aliqz ho
 necessario est: p3 pna q: est sylus expositio: & maior: si

sed minor: pbaf: ois deus necio e hoc est de? demando
 quod prius ergo hoc necessario est.

Ad primum concedo q qualitercuqz ois ho
 est taliter aliq ho est: q: necessa
 rio aliqua ho est. non tn sequitur qualitercuqz ois ho est ta/
 liter aliquis ho est: q: precise contingenter aliqz ho est: pro/
 pterea pcedit q aliqualr aliquis ho est non qualr aliqua
 homo est & es: verutamē non sequitur: necio aliqua ho est
 sed hec ho est ois ho: ponat: ergo necio b ho est: sicut no
 seqt: tu icipis scire aliqua ppo: b ppo e ois ppo vel ici
 pit ee ois ppo q tu icipis scire ista. Etia no seqt: possibile
 e sor. esse oem hoiez sed plato est ois ho vel possibile e pla/
 tonem ee oem hoiem: igit possibile est sor. ee pla. vel es:
 & sic in alijs vbi arguit respectu scdi termini. **¶** Ad scdz
 argumentu nego q necio aliqz ho est: sed bn concedo q
 aliquis ho necio e: ymo pcedo q iste ho necio e: dimfato
 xpo: & tn precise contingenter iste ho e: sic xps e: & tn contigē/
 ter xps e ymo xps necio fuit anqz i carnaref & anqz ma/
 dus fieret & tn postqz mud^o fuit & postqz ipse fuit i carna/
 tus precise contingenter xps fuit. Silr et xps necio erit lz no
 necio xps erit: q: poterit hūaitate dimittere & xps necio
 poterit esse & tamē poterit ee q xps nunqz erit. **¶** Ma igit
 mirū si aliqz ho necio est fuit vel erit & tn solū contingenter
 ille ho est fuit vel erit. Etia non sequitur: contingenter ille ho
 est & oē qd est ille ho est deus igit cont. genter deus e: sicut
 non sequitur: necio dens filius est & oē q est deus fili^o est
 christus vel aliqz ho: igit necio xps vel aliqz ho est. Et b
 contingit q: arguit respectu scdi termini vbi deberet argui
 respectu primi. Concedat ergo hec conclusio: Aliquis ho
 aliqualr est fuit vel erit non qualr ille ho est fuit vel erit:
 que p3 ex priorib^o dictis verutamē ille ho qualitercuqz e
 fuit vel erit taliter ipse est fuit vel erit sicut. n. xps necio est
 fuit vel erit sic necio ipse est fuit vel erit: non tn necio ipse
 christus est fuit vel erit. **¶** Tn posito q ia no sit aliqz xps
 sed aliqn erit aliqz xps: concedo q xps necio erit q est: s;
 nego q xps necio erit. q xps est. Silr i casu isto pcedo q
 xps necio erit & necio ipse erit: no tn necio ipse xps erit: sic
 silr concedo q xps qualitercuqz erit talr ipse erit sed non
 taliter ipse xps erit. **¶** Et si h^o arguit dicēdo q ans sup/
 ponens determinate vel discrete licitū est ponere loco re/
 lativi dico q no: q: dato q sor. sit non albus & erit alb^o b e
 vera sor. albus erit & ipse est & tamen hec est falsa: sor. al/
 bus est: hec similiter sor. albus q est vel qui erit est: vt p3
 per suas resolventes quare ac.

Septima conclusio est qditercuqz
 deus producit
 sor. taliter ipsū scio posse pducere sor. & tn aliqualr de? p/
 ducit sor. non qualr deus pot pducere sor. b pelo pbaf: &
 pono q deus pducit aliqz sor. tūc p3 pna ps pelonis.
¶ Ma pise ptingent de? pduc sor. & ptingeter scio ipsū posse
 pducē sor. q ac. p3 pna & ans pbaf nam ptingeter de? p/
 ducit sor. & h^o qz ptingeter de? pduc sor. igit ac. p3 pna
 cuz minor & maior pbaf: q: deus pducit sor. & pot esse q
 no pducit sor. igit ac. p3 pna ab exponētib^o ad expositū.
 Et q ptingeter scio deū posse pducē sor. pbaf nā scio deū
 pducē sor. & pot ee q no sciaz pducē sor. q: pot ee q no
 sim igit ac. p3 pna vt prius. **¶** Secda ps cōclōnis pbaf:
¶ Nam ptingeter deus pducit sor. & non ptingeter de? pot
 pducere sor. igit aliqlr deus pducit sor. no qualr ipe pot
 pducere sor. p3 pna cū maior: sed minor pbaf: q: necio
 deus pot pducere sor. igit non ptingenter: ans pbaf: de?
 pot pducere sor. & non pot ee qn pot pducere sor. igit ne/
 cessario ac. p3 consequentia vt prius.

Contra istam conclusionē arguit pbado q
 sibi ipsi repugnat. **¶** Ma si con/
 tingenter scio deū posse pducere sor. & oē q scit est vez:
 igitur vez est q ptingeter deus pot pducere sor. & p pns
 deus ptingeter pot pducere sor. qd est oppositū vni^o par/
 tis pelonis. **¶** Secdo qditercuqz deus pot pducere talr
 pducit s; necio de? pot pducē sor. igit necio pducē sor. qd
 itez peloni repugnat. **¶** Tertio de? pot ptingeter pducē
 sor. igit ipe ptingent pt pducē sor. p3 pna & ans pbaf. nā b

est possibilis contingenter deus produci so: que pma-
rie significat contingenter deū posse pducere so: igit de?
pōt ptingēter pducē so: p3 pna ab officiātib? ad officiāta.

Ad primum respondeo negando psequen-
tiam primam sed bene seqt q
scio deus posse producere so: Scio.n.hanc ppōnē deus
potest producere so: et non istam contingenter deus pōt
producere so: deberet.n.sic argui: omne qd scitur est ve-
rum sed tu scis vel ego scio qd contingenter deus pōt p-
ducere so: igitur verum est qd cōtingenter deus pōt p-
ducere so: pna est bona: sed mior est falsa. Alibi ē non seqt:
vt tū tres homines scis currere et nihil scitur nisi verū:
igitur verum est qd tū tres homines currunt: satis p3 q
argumentum non v3: Sed deberet sic argui Tu scis tū
tres homines currere et nihil scitur nisi verū: igit bona pse-
quentia sed maior est falsa posito qd quatuor hoies currāt
quorum tres solum scias currere: q: tunc hec nō est scita
a te tantū tres hoies currunt. **Ad secundū** nego pna3:
cum non sit in modo nec i figura hec.n.est vera: qualiter/
cunq3 deus potest producere taliter producit: q: precise
neōio deus potest producere cum non contingenter: et ē
neōio producit: q: producit et non potest esse quin pducit
tam nāliter q3 theologicē: q: non potest eē quin producat
ad intra gñando et spirando: s3 sic deberet argui: qualiter
cunq3 deus potest producere so: taliter producit so: sed
neōio deus potest producere so: ergo neōio producit so:
consequētia est bona sed maior est falsa: q: necessario de?
potest producere so: et solum contingenter ipsam produ-
cit: Ideo non qualitercūq3 et c. **Ad tertium** nego iterū
illam pnam: deus potest contingenter producere so: igit
deus contingenter potest producere so: q: aīs est officia-
bile cuius quelibet officians est vera: Et ratio q: ly potest
est prius terminus probabilis et pna est exponibile cu-
ius vna exponens est falsa. Ita de cā cōcedo qd tu potes
scire necessario deū eē et tamen non necessario potes scire
deum esse sed precise contingenter: q: postq3 non eris nō
poteris scire deum eē: q: non poteris eē: Et hoc nāliter lo-
quendo q: p dei potentiā foret alr dō3.

Octava conclusio est ista: q: litercūq3
deus nouit te fuisse
se taliter nouit anxp̄m fore: et tamē aliqua r nouit te fuisse
non qualiter nouit nec cognoscere potuit anxp̄m fore: ista
conclusio probatur quo ad pma pte q: precise cōtingēter
deus nouit te fuisse: q: nouit te fuisse et potuit esse qd non
nouit te fuisse et talr nouit anxp̄m fore: q: ptingēter vt p3 iō
q: litercūq3 de? nouit te fuisse talr nouit anxp̄m fore. **Se-
cūda** ps pclōnis pbat: q: contingenter nouit te de? fuisse
vt probatū est et necessario nouit et cognoscere potuit an-
tichristum fore: igitur aliqua r nouit te fuisse non quali-
ter nouit anxp̄m fore p3 consequentia et minor probatur:
quia deus nouit et cognoscere potuit anxp̄m fore et non
potuit esse qn deus nouit et cognoscere potuit anxp̄m fore
igitur et c. patet consequentia ab exponentibus ad exposi-
tum et pmissis patent intuenti. **Ex** ista cōclusionē: etiā
sequitur qd deus aliqua r producit hoc instans non qua-
liter producit nec producere potest: q: cōtingenter produ-
cit hoc instans et non cōtingenter producit vel producere
pōt ergo mior p3: q: de? pducit et pōt pducere et non po-
test esse quin producat et pōt pducere igit neōio et nō pting-
enter pducit et pōt pducere qf et c.

Contra conclusionem arguit sic:
Ita3 si cō-
tingenter deus nouit te fuisse et tu fuisti te fuisse: igit con-
tingenter deus nouit te: consequens falsum: q: necessario
deus nouit te: probatur: et facio istā pnam: tu fuisti yma-
ginabilis igitur deus nouit te: pna est bona et aīs ē neces-
sarium igitur et consequens: qd aīs sit necessarium patet:
quia necessario fuisti ymaginabilis fuisti enī ymaginabi-
lis et non potuit esse quin fuisti ymaginabilis et illa propo-
sicio sic pmaie significat ergo et c. **Secundo** cōtingē-
ter deus potuit cognoscere istum antichristum fore et iste
antichristus est omnis anxp̄s ergo cōtingenter de? potuit

cognoscere antichristum fore: patet psequentia cū minor
et maior probatur: q: deus potuit cognoscere istū anxp̄m:
fore et potuit esse qd non potuit cognoscere istum an-
ichristum fore patet consequentia et antecedens similiter: quia
iste anxp̄s potuit esse et potuit esse corruptus. **Tertio**
contra correlariū arguitur sic: sequitur non contingenter
deus producit: igitur contingenter deus non producit: p3
pna ab vno subalterno ad reliquū. Et tunc vltra cōtingē-
ter deus nō pducit de? nō pducit qd ē falsū.

Ad primum dicitur negando consequentia
illam: Contingenter deus no-
uit te fuisse et tu fuisti te fuisse igitur et c. q: ly nouit in ante-
cedit super complexum et in consequente cadit super in-
complexum: sicut non sequitur: possum facere te currere
sed te currere est tu: igitur possum facere te: cōcedo ergo
qd deus neōio te nouit et tamen precise cōtingenter nouit
te esse fore vel fuisse: vnde non sequitur: deus necessario
nouit anxp̄m sed omnis antichristus erit: igitur deus ne-
cessario nouit anxp̄m fore vel antichristum fore deus ne-
cessario nouit: tam in sensu composito q3 in sensu diuiso: s3
bene sequitur qd aliqd ens qd erit anxp̄m fore deus ne-
cessario nouit: concedo.n.qd anxp̄m futurū deus necessa-
rio nouit: sed non necessario nouit anxp̄m futurum. Et q
hoc instans presens preteritum vel futurum deus neōio
cognoscit et tamen precise contingenter deus cognoscit b
instans pns preteritū vel futurū Et sic de infinitis aliis cō-
clusionibus quas omnes ex his pcludere poteris. **Ad**
secundum argumentum nego consequentiam: q: arguit
respectu secūdi termini verūtamē loquendo s3m poteri-
tiam dei et non nāliter potest negari qd deus contingenter
potuit producere istum an-ichristum fore: q: deus produ-
cere potuit istum antichristum infinities et infinities gene-
rare vel recreare ipsam: loquendo tamen naturaliter con-
cedo istam propositionem: et nego qd contingenter deus
possit producere antichristum fore: q: infiniti possunt esse
homines quorum quilibet potest esse antichristus fatur?
potēs a deo produci: hec.n. propositio antichristus potest
esse ē neōia sed hec iste antichristus potest esse est precise
contingens: loquendo vt prius s3m vlam nāe et c. **Ad**
tertium argumentum nego illam consequentiam: non cō-
tingenter deus producit: igitur contingenter deus non p-
ducit: nec arguitur ab vno subalterno ad reliquū: q: illa
non se habent in figura. Et si omnino vellet opponens qd
illa essent subalterna dicas qd nō semper ab vno subalter-
no ad reliquū est bonum argumentum: et hoc arguen-
do a subalterno inferiori ad subalternum superius: q: nō
sequitur: aliquis homo non currit ergo nullus homo cur-
rit: sed bene e contra: Ita dicatur i proposito: q: ibi argui-
tur a subalterno inferiori ad subalternū superius: hec.n.
non contingenter deus producit est subalternum inferi?
Et hec contingenter deus non producit est subalternum
superi? propterea bene sequitur: Contingenter deus nō
producit ergo non contingenter deus producit: q: sequi-
tur: contingenter deus non producit ergo deus non pro-
ducit ab exposita ad vnam suarum exponentium Et v-
tra deus non producit: igitur non contingenter deus pro-
ducit: p3 consequentia: q: oppositū consequētis repugnat
antecedenti: et etiā: q: arguitur a causa vitatis ad ppo-
sitionem habentem illam causam. Alibi etiā non sequi-
tur vt non tū homo currit igitur tū homo nō currit: sed bñ
e contra: tanq3 a subalterno superiori ad subalternum infe-
rius per illud mediū quo probabatur pma psequētia.
Sed h forte quereretur aliquis exponentes harum ne-
gatiuarum de modo adverbiali affirmato vt necessario
deus non producit contingenter deus non producit et sic
de alijs. **Dico** qd p3 sic exponit de? nō pducit et nō pōt
esse qn de? non pducit: vel non pōt eē qn deus nō pducit:
vel non pōt eē qd deus pducit: aut impossibile ē deū pducē
propter volētes sp alterā exponentiū eē affirmatiua. Sillr
in sensu diuiso vt de? neōio nō pducit sic exponit de? nō p-
ducit et de? nō pōt pducē vel deū ipole ē pducē. Itē con-
tingēter deus non pducit et pōt esse qd deus pducit Et sic

consequenter de possibili & impossibili dicatur suo modo.

De propositione officiabili.

Propositio officiabilis est illa in qua modus verbalis vel participialis exis primū pbabilis in ppōne cōplexū determinat: vt possibile est te scire. a. sic officiat: & pbat: hec ppō ē possibilis: tu scis. a. que primarie significat te scire. a. ergo possibile ē te scire. a. Et p̄silr pbant & officiat iste Te possibile est scire. a. Tu potes scire. a. Te scire: a. est possibile: tenēdo ly possibile i sensu cōposito: Et h cōtingit quia p̄tine modus ē primus terminus pbabilis i p̄positione. Itē impossibile ē hoc ēē albū sic officiat: h ppō est impossibilis hoc est albū: que primarie significat h ēē albū cōsilr pbat iste hoc impossibile est ēē albū vel hoc ēē albū est impossibile tenendo ly impossibile in sensu cōposito Q: nō dico rōne istius hoc ēē albū est impossibile: q: p̄tine hz eoz dem mō p̄bati: Sed rōne istius albū ēē nigrū ē impossibile que nō ē officiāda sed resoluēda si modus teneret i sensu diuiso: q: tunc ly albū ēē primus terminus pbabilis. Item contingens est te currere sic pbat: hec ppō est p̄tingēs tu curris que primarie significat te currere igit̄ rē. Eodem mō dico de alijs Contingens ē q: tu curris Te p̄tingens est currere. Te currere est p̄tingēs. Hec. n. vltia qualiter cūq: sumat hz p̄bati vt p̄ia. Si. n. in sensu cōposito sumitur equalit̄ huic p̄tingens est te currere: & sic pbat vt prima. Si sumit̄ in sensu diuiso eq̄pollet huic te p̄tingēs ē currere Et sic itez pbat vt prius q̄ rē. Itē necesse ē deū esse sic officiat hec ppō est necia deus est que primarie significat deū ēē igitur rē. Et p̄silr pbant iste deū ēē est necessariū vel necesse: hoc necesse est ēē & sic de alijs. Cūbi modus dictū infinitū vel verbū determinat: q: vbi determinaret dictū non infinitū modi ēē aliter r̄ndendū. Ut neciam est q: nihil añ hoc fuit: eo q: ly q: p̄t teneri relative vel p̄tine. Si p̄iunctiue pbetur officiabilr vt p̄i. Si relative resoluat̄ eo q: ly neciam tunc tenet̄ notialr & non modalr. Et significat q: neciam est illud q: nihil ante hoc fuit: qd̄ p̄cedendū est: posito q: hec ppō deus ē nunc primo sit: tunc p̄z q: hec est vā: neciam est q: nihil añ h fuit quia hoc est qd̄ nihil ante hoc fuit & hoc est neciam ergo neciam est qd̄ nihil añ hoc fuit. Cū si querit̄ q: nō officiat illa q̄n tenetur ly q: relative sicut q̄n tenet̄ p̄iunctiue. Dicit̄ q: h est cā: q: q̄n ly q: tenet̄ relative tunc ly necessarium non cadit nec determinat cōplexū: sed q̄n ly q: tenetur p̄iunctiue hñ determinat cōplexū. Propterea dico q: hec: neciam est deū ēē non p̄t nisi officiabilr p̄bati: Et h silr neciam est q: nihil ante hoc fuit: tenēdo ly q: cōiunctiue: Et tunc non sequitur: hoc est qd̄ nihil ante h fuit & hoc est neciam ergo neciam est q: nihil ante hoc fuit. Sz bene sequitur q: aliqd̄ neciam ē q: nihil ante hoc fuit vel sua i definita ens neciam est q: nihil ante hoc fuit. Cū silr dicatur i alijs: vt possibile est q: tu es. Cōtingēs ē q: h instās est impossibile ē q: hoc est. Necesse ē q: deus est. Aliq̄n nō potest ly q: teneri nisi coniunctiue vt contingens est q: tu curris. Possibile est q: tu es hō. Neciam est q: deus est infinitus. Impossibile est q: hō est aial & sic in oibus alijs vbi ex additione isti termini illud ad snū relatiū relative tentum sequitur ppō incōgrua. Hec. n. ppō est incongrua contingens est illud q: tu curris: Sz in illa p̄tingens est q: tu curris ly q: non p̄t teneri nisi p̄iunctiue: quapp̄ cūq: p̄ponitur absq: aliq̄ distinctione officiat̄ d̄z & nō alr p̄bet. Silr iste ppōnes sunt cōgrue. Possibile est illud q: tu es homo. Neciam est illud q: deus est infinitus. Possibile est illud q: hō est aial. Propterea in oibus his supradictis propositionibus ly q: non p̄t nisi p̄iunctiue teneri & officiabilr p̄bati. Sed q: iste sunt p̄grue. Neciam est illud q: deus p̄ducit agit vel facit. Impossibile est illud q: tu dicis loqueris vel disputas. Possibile ē illud q: tu moueris tāgis diuidis vel p̄transis. Contingens est illud q: tu numeras audis credis vel scis. Propterea in oibus istis est respondendū cū distinctione prima: v̄z Neciam est q: deus p̄ducit agit vel facit. Impossibile est q: tu dicis loqueris vel disputas. Possibile est q: tu moueris tangis diuidis

vel p̄transis. Et contingens est q: tu numeras audis credis vel scis Et sic de infinitis alijs Ad quarūz quālibet respōdendum est cū distinctione isti termini qd̄ & sz q: opponens te limitauerit r̄ndebis vt declaratū est supra. Itē hec ppō Tu scis. a. ēē v̄z sic officiat: hec ppō scitur a te. a. est v̄z que primarie significat. a. ēē v̄z. Et hec silr. a. esse verum est scitum tenendo modū i sensu cōposito. Cū silr tu intelligis hoīem ēē asinū: sic probat: hec ppō intelligit̄ a te homo ē asinus que primarie significat hoīez esse asinū Et sic de alijs. Juxta cōr̄id itā verborū vt tu ymaginaris sor. ēē. Tu opinaris chymerā ēē. Tu p̄cipis sor. currere. Tu vis sor. currere. Tu dubitas regē sedē. Tu credis asinūz fore & sic de alijs. Prima sic officiat hec ppō ymaginatur a te sor. est: quā ymaginaris significat primarie sor. ēē: igitur tu ymaginaris sor. ēē. Quare autem sic officio eam est q: non sequitur: hec ppō ymaginatur a te que primarie significat sor. ēē ergo tu ymaginaris sor. ēē. Nam posito q: nō ymagineris sor. ēē: sed ymagineris deūz ēē qd̄ ymagineris significare primarie p̄ illā sor. est: tunc p̄z q: tu ymaginaris illam sor. est que primarie significat sor. ēē & tamen tu non ymaginaris sor. ēē. Cū similiter probetur scda: v̄z tu opinaris chymerā ēē. Tertia ppō sic officiat: hanc ppōnez percipis sor. currit quā percipis significare primarie sor. currere ergo tu percipis sor. currere. Cū non sequitur: hanc ppōnez p̄cipis sor. currit que primarie significat sor. currere: igitur p̄cipis sor. currere: q: posito q: non p̄cipias sor. currere sed te ēē qd̄ credas firmiter significari primarie p̄ hanc sor. currit: quo posito p̄z q: añs est verum & p̄sequens falsum. Quarta sic probatur: hanc ppōnez tu vis sor. est quā vis primarie significare sor. ēē ergo tu vis sor. ēē. Et hoc dico pro tāto quia stat q: tu velis illā ppōnem que iam significat primarie sor. ēē & tamen q: tu non velis sor. ēē: sed deum ēē vel vnūz aliū significatum. Quinta ppō sic officiat: vt he: propositio dubitatur a te Rex sedet quā credis primarie significare regem sedere: igitur tu dubitas regē sedere. Et notanter addo quā credis rē. quia non sequitur tu dubitas illam Rex sedet que primarie sic significat igitur tu dubitas regem sedere: vt posito q: scias regem sedere & dubites papam stare qd̄ credas primarie significari per illā Rex sedet: isto posito antecedens est v̄z & consequens falsūz vt p̄z Consumit̄ mō dicatur de credo. Cū similiter dicatur q̄n propositio denoiatur a modo participiali: vt a me scitum est. a. ēē verum: sic probatur: hec propositio est scita a me. a. est verum: que primarie significat. a. ēē verum: creditum vel dubitatum ē a me. a. ēē verum sic officiat hec propositio est credita vel dubitata a me. a. est verum que sic primarie significat igitur rē. Et sic consequenter dicatur ad omnes alias vbi modus tenetur i sensu cōposito siue preponatur siue postponatur. Aut in sensu diuiso existens primū probabile in propositione siue mediet vel postponatur. Cū tamen aduertendum q: aliter officiat propositio de modo verbali & aliter illa de modo participiali vbi verbum & participiūz consimile tempus non connotant. Cū hec enim propositio tu scis. a. esse verum debet officari per suum propriū verbum vel aliud secum conuertibile vt. a. scitur a te esse verum vel tu scis. a. esse verum. Non enim facio differentiam inter preponere & postponere ly. a. ex quo officiantes cūm officiatā non conuertuntur: sed hec: scitur ē a te. a. esse verum: sic officiat: hec propositio est scita a te. a. est verum que sic primarie significat. Cū quibus non sequitur q: tu scis. a. esse verum sed bene sequitur q: scitum a te est. a. esse verum vel. a. esse verum est scitum a te tu sensu cōposito. Item hec. a. esse verum est tibi dubium in sensu cōposito officiat sic illa. a. esse verum dubitas. Sed hoc. a. ēē v̄z est dubitatum a te: sic officiat hec propositio. a. esse verum est dubitata a te: quam pro illo instanti credis vel credidisti illā primarie significare. a. esse verum igitur rē. Cū similiter antichristum fore est creditum. a. te sic officiat: hec propositio Antichristus erit est credita a te: quam pro illo instanti

credis vel credisti ipsam significare primarie antipm so-
re ac. Et si pñr in alijs dicatur: Causa autē quare hñdī
particule ponunt ex dictis pōt manifestari qñ ac. Ex his
patet falsitas istius ppōnis hñem esse aial ē impossibile.
Si. n. sumit in sensu cōposito ipsa est falsa vt p3: qz falsuz
est qz hec ppō sit impossibilis hō ē aial: vel qz impossibile sit
hñem esse aial: si autem sumitur in sensu diuiso sic proba-
tur hoc esse aial: est impossibile et hoc ē hō vel pōt eē hō:
igitur hñem esse aial est impossibile: oña est bona s3 ma-
ior est falsa: qz pbatur sicut illa de sensu cōposito: hec ppō
est impossibilis hoc est aial ac. Itē. n. dne ouertunt: hō
esse aial est impossibile: et hoc impossibile est esse animal qua
litercūqz sumat ly impossibile. Unde ista oña nō v3 hoc
esse asinum ē impossibile et ois asinus est animal: igitur hoc
esse animal est impossibile: qz arguitur respectu secūdi ter-
mini siue ly impossibile sumatur in sensu cōposito siue i
sensu diuiso est primus terminus pbabilis in ppōne. Itē
enim plus sequitur ibi qz hic hoc impossibile est eē asinum:
et ois asinus est animal: igitur hoc impossibile est eē aial: qz
arguitur respectu secūdi termini. ¶ Si. n. modus ille ar-
guendi valeret sequerent iste pelones: denm eē est neces-
sarium et tñ denm eē est impossibile: hñem eē homines ē
impossibile et tamen hñez eē hñez est possibile: Te cur-
rere est contingens et tñ te currere est impossibile sumen-
do semper modum in sensu diuiso. ¶ Prima pbatur qz
denm eē est neciū p3: et qz deū eē sit ipōse arguit: deū eē
ens ē impossibile igit deū eē ē ipōse oña p3 et anñ pbat: deū
esse hoc ens demāndo lapidem est impossibile et hoc ens
est ens vel pōt eē ens: igitur denm eē ens est impossibile:
patet consequentia s3m illum modum arguendi. ¶ Se-
cunda conclusio probatur pñr qz hominem esse hominē
est possibile: et qz hominē eē hominē sit impossibile: pbat-
tur: qz hoc eē hominem est impossibile demāndo te et h
est homo vel pōt eē homo igitur ac. p3 consequentia cuz
minori et maior probatur: qz hoc esse me est impossibile de-
monstrando te et ego sum hō vel possuz eē homo: igitur
hoc eē hominem est impossibile: p3 consequentia s3m istū
modum arguendi. ¶ Tertia conclusio similiter probat:
Itē qz te currere sit contingens probatur s3 qz te curre-
re sit impossibile probatur. qz te eē currens est impossibile
ergo: antecedens probatur te eē hoc currens demāndo
asinum est impossibile et hoc currens ē vel potest eē cur-
rens igitur te eē currens est impossibile p3 iterū oña s3m
illum modum arguendi. Itē igitur sustineatur ille mo-
dus nec conclusiōes predictę sed sigillatim pposite negē-
tur siue sumantur in sensu cōposito siue i sensu diuiso: hec
enim in sensu cōposito te currere est contingēs equalit
huic contingens est te currere In sensu diuiso equipollet
isti te contingens est currere. ¶ Et si arguitur pbādo illā
consequentia: hñem esse asinum est impossibile: igitur hñ-
minem esse aial est impossibile qz arguitur ab inferiori ad
superius affirmatine et sine Impedimēto pcedēte.
¶ Rñdetur qz arguitur cū Impedimēto pcedēte pu-
ta cū modo qui modus h3 non pcedat in voce vel i scri-
pto tñ procedit in significatione et in sua mentali cui corre-
spondet et in ordine probandi illam ppōnez hominem eē
animal est impossibile. Sumendo. n. ly impossibile in sen-
su cōposito ē primus terminus pbabilis sed in sensu di-
uiso est secūdus: cuius probatio non differt ab alia de sen-
su cōposito: Unde contingens est te currere et te contin-
gens est currere equaliter pbatur.

Jam restat soluz declarare descriptionē pro-
positionis officialis vbi dñqz p-
positio officialis est illa in qua modus noialis vbalis vl'
participialis exñs pñm pbabile i ppōne pplexū deteriat.
¶ Dicitur. n. primo modus noialis vbalis vl' participialis
ad denotandū qz ppō noiata a mō adverbiali officialis
non est: sed exponibilis: vt dicebat in caplo pcedente: si-
cut sunt ille: necio deus est: vel ptingēter tu curris tu pos-
sibiliter es episcopus vel possibiliter asinus. ¶ Dicitur et
primū pbabile in ppōne: qz vbi modū pcederet ali' ter-
minus prius pbabilis ppō ista officialis non eēt sic sunt

iste: omnis homo scit. a. propositionem esse veram: Sor.
albus: plato sit currere: duo dñctoria iter se dñcentia pñt
esse vera Et sic de alijs: vbi p3 qz pñia ppō vlis ē et expo-
nibilis: Secda ē indefinita et resolubilis: Tertia indefinita et
probanda p sua singularia. Etiam dñ cōplexū qz si modū
cōplexū determinaret et eēt primus terminus pbabilis
propositio illa non eēt officialis sed descriptibilis: vt di-
cebatur in primo caplo pcedēte sicut sunt iste Tu scis. a.
Tu dubitas. a. Tu credis. a. et sic de alijs. Et non credat
cum dico cōplexū qz ego intelligā oēm terminū cōplexū
aut quācūqz ppōne verbalē qz tunc hñdī ppōnes essent
officiande: tu scis. a. ppōne v3z vel falsaz: Dubitas. b. p-
positionē que est vel qz erit aut fuit: qd est falsū: ymo pōse
describende sunt: sed p cōplexū intelligo dictū cathegoricū
vel ypotheticū: vt tu scis. a. et v3z vel qz. a. est v3z. a. du-
bitas eē v3z: h etiaz eē v3z est dictū cathegoricū. Sill tu
scis. a. eē v3z et. b. eē falsū: vel tu scis qz. a. est v3z et qz. b.
est falsum et sic de alijs. Itē nō volo qz ly cōplexū dicat
mibi precise cōplexū explicitū ymo et implicitū qz tunc hec
ppō nō eēt officialis: Tu potes eē: qd est falsū qz illd
verbū pōt determinat cōplexū implicitū v3z eē ens: qd ē
dictum cathegoricum.

Contra ista dicta arguit sic: ab officiana ad
suas officiantes non v3z oña colle-
ctiue nec diuisiue: igitur officialis ppō non recte pbat per
officiantes datas: p3 oña: et anñ sic: qz nō sequitur: possibile
est te currere ergo h ppō ē possibilis: Tu curris: Tu scis
deū eē ergo h ppō scit a te de? ē. Et sic de alijs. ¶ Secda
si dicta officiana eēt bñ data sequeret ista pelō: qz pōse est
te scire. a. et impossibile est te scire. a. qz h ppō ē pōse: Tu
scis. a. qz pñarie significat te scire. a. ergo possibile ē te scire
.a. Sill hec ppō est impossibilis tu scis. a. que pñarie si-
gnificat te scire. a. ergo impossibile est te scire. a. Et sic de
alijs. ¶ Tertio sequitur qz pōse est sor. currere si pōse est
sor. currere et impossibile est sor. currere si pōse est sor. cur-
rere: primū p3 qz si pōse ē sor. currere pōse ē sor. currere
secundū etiaz p3: qz hec ppō est impossibilis: Sor. currit si
possibile est sor. currere. ¶ Ad primū rñdet qz h3 ab offi-
ciandis ad officiantes non sit oña bona: nō tñ obstat quin
officiantes sint bene date. Et in hoc est dñia inter ppōnez
exponibilē descriptibilē resolubilem et officialem: qz p-
positio exponibilis cū suis exponentibus conuertitur: p-
positio descriptibilis cū suis descriptionibus conuertitur.
Sed ppositio resolubilis non puertitur cum suis resolubi-
tibus: qz non sequitur: homo currit igitur homo currit et hoc
est homo: sed bene econtra. Ita sill ppō officialis non
puertitur cum suis officiantibus ppterea si ab officiantibus ad
officiatum est bona oña non op3 qz econtra sit bonum ar-
gumentū Et sic p3 solutio argumenti: Si tñ quis qreret
quid requiritur ad hoc qz necesse est denm eē non debet
responderi qz requirit qz illa ppō sit necia deus est et h3 hñ
sequat h ppō est necia. deus ē qz primarie significat deū eē
ergo necesse ē deū eē. Itē tñ vñtas anñs requiritur p vñ-
te pñtis: sicut h3 sequat: hoc currit et hoc est hō igitur hō
currit: nō tñ ad hoc qz hō currit requirit qz hoc currit et qz
hoc sit hō. Ita ad hoc qz necesse est deū eē nō requiritur qz
illa ppō sit necia deus est sic significando primarie. Cum
ergo queritur qd requiritur ad hoc qz necesse est deū eē re-
quiritur qz deus sit et qz non possit eē quin deus est. Itē
necesse est qz tu fuisti requiritur qz tu fuisti et qz nō possit eē qz
tu fuisti. Et pñr de futuro: Itē ipōse ē te eē asinū requirit
qz tu non sis asinus nec possis eē asinus: Itē quid requirit
ad hoc qz te eē sit verum: requiritur qz tu sis: quid requirit
ad hoc qz te currere sit falsū requirit qz tu non curras: s3 cū
dicitur quō probatur h te eē est verum: dicatur qz sic: hec
ppositio est vera tu es que primarie significat te eē: et hec
te currere est falsum probatur sic hec ppō est falsa tu cur-
ris que primarie significat te currere. Itē si queritur qd
requiritur ad hoc qz possibile est te currere: dicatur qz re-
quiritur qz hec ppositio vel sibi synonyma tu curris pos-
sit esse vera significando primarie te currere. Similiter
ad hoc qz contingens est te esse requiritur qz hec ppositio

Tu es vel sibi synonyma possit esse contingens sic signifi-
 cando primarie q tu es. **T**ertio ad hoc q scia deum ee re-
 quiritur q hanc pponeim scia deus est qua sciam signifi-
 care primarie deu ee: no tñ requit q scia illa ppone deus
 est: q rusticus si it deuz ee vel hoieim esse aial t tamẽ non
 scit illam ppone deus est nec scit illa ppone ho est aial sed
 bene aliquam illaz ppone scit. Sed ad hoc q dubitet re-
 gem sedere requirit q bec sit mihi dubia rex sedet qua
 credam firmiter significare regẽ sedere. Etiam ad hoc q
 credam an xpm fore requit q hanc creda an xps erit qua
 credaz primarie significare an xpm fore: Et ad hoc q ego
 ymagino: chymera esse requit q han ppone ymagino:
 Chymera est: qua ymagino: primarie significare chyme-
 ram esse. Et sic de alijs oibus est ddm. **A**d scdm argu-
 mentu nego q ipole e te scire. a. sed bn concedo q ipole
 e te sciri ab. a. t ipole est. a. scif te: b et pole e q te sciat. a.
 Et tunc ad argumetu: bec ppõ est impossibilis te scit. a. q pri-
 marie significat te scire. a. ergo impossibile e te scif. a. conce-
 do sequentiã t nego minore: q: bec ppõ te scit. a. non si-
 gnificat primarie te scire. a. s. a. scire te: sicut bec ppõ: pe-
 trum videt Jobanes: non significat primarie petru videre
 Jobannẽ sed significat primarie Jobannẽ videre petruz:
 nullus. n. diceret q scio petru amare Jobannes t tamen
 petrus nemine amat: qd tamen seqt: dato q illa ppõ pe-
 trum amat Jobannes significat primarie petrum amare
 Jobannẽ non ergo sic significat primarie sed Jobannem
 amare petz: posset tñ distingui eo q dicta illaz posset co-
 respondere huic tu scis. a. vel te scit. a. **P**rimo mo nega-
 tur q impossibile e te scire. a. sed scdo mo pceditur: Et sic
 fm istam distinctionẽ Jte eent possibiles: Impossibile e
 aliqẽ hoieim scire aliquã ppone: videre aliqẽ lumen vel
 lapidem: diligere vel sentire aliqẽ in aiatur cor: porẽ: Et
 q possibile est te videre oem hoieim quez no vides t ta-
 men impossibile est te videre aliqẽ hoieim que non vides:
 patet prima: q: bec est possibilis te videt ois ho que non
 vides sic significando primarie. Et b est impossibilis tu vi-
 des aliqẽ hoiez que no vides sic significado primarie tẽ.
 Et isto mo possibile est te decipere hoieim quem non deci-
 pis: ymo scis te videre palpare t sentire aliquem hoieim
 quem non vides palpas nec sentis. Et sic verum est mus-
 cam vincere hoieim: t falsum est deum posse producere
 anteb: istum vel corumpere muscam: bec. n. est vera mus-
 cam vincit humo que significat primarie muscam vincere
 hominem sequitur q verum est muscam vincere hoiez:
 Et sic pnter in alijs pro maiori ergo securitate sustineatur
 prior responsio t neget scda cu suis pcedonibus subsequẽ
 tibus quare tẽ. **A**d tertium concedo q possibile e for-
 currere si possibile est for. currere Et nego q impossibile
 est for. currere si possibile est for. currere. Et tunc ad argu-
 mentum bec ppõ e impossibilis for. currit si possibile e for-
 currere que primarie sic significat igit tẽ. nego pñaz: eo q
 illa ppõ impossibile est for. currere si possibile est for. cur-
 rere non est officianda: q: ly impossibile non cadit sup totuz
 sequens puta super notaz conditionis qd tñ oporteret vñ
 modus nunqu determinat copulationẽ disjunctionẽ vel
 conditionem nisi note talium partes fuerint dicti cathego-
 nici vel ypothetici modũ subsequẽtis: verbi gra si ego di-
 cerem impossibile est te currere t tu disputas: bec ppõ offi-
 cianda non e. q: modus non cadit sup notaz copulationis
 cum ipsa non sit pars dicti cathegonici nec ypothetici. Et
 tñ pars huus Impossibile est te currere t tu disputas
 vel huus te currere t tu disputas quoz nulluz vt liquet
 est dictuz cathegonicũ vel ypotheticum. **E**odez mo dico
 de ista impossibile e for. currere si possibile e for. currere q
 non est officianda: q: modus non cadit sup notam condi-
 tionis cum ipsa non sit pars dicti cathegonici vel ypothe-
 tici vt p3 intuenti. **U**bi tñ fieret pars talis dicti psequẽ-
 tia esset bona propterea bene sequitur illa conditionalis
 est impossibilis for. currit si pole e for. currẽ sic primarie signi-
 ficando ergo impossibile est q for. currit si impossibile est
 for. currẽ. **U**el aliter dicatur q bec propõ for. currit si
 possibile est for. currere nõ significat primarie for. currere

si possibile est for. currere sed significat primarie q si possi-
 bile est for. currere: for. currit Ita q ab ante incipiatu si-
 gnificatum primarium illius conditionalis. Concedentes
 illam: impossibile est for. currere si possibile est for. cur-
 rere habent etiam pcedere q impossibile est te esse fratres si
 tu es sacerdos. Et q tu scis regez sedere si rex sedet t tñ
 rex sedet t non scis ipsum sedere. Et q necesse e for. cur-
 rere si for. currit t tñ for. currit t solum contingens e ipsũ
 currere Et sic de alijs infinitis que non sunt vere nisi quis
 vellet concedere tales esse cathegonicas for. currit si possi-
 bile est for. currere tu es frater si tu es sacerdos: Rex se-
 det si rex sedet: Et sic de alijs vbi nota pditionis postpõis
 q posset satis ronabilr sustineri q tẽ.

Sed contra istam responsionẽ argui-
 tur sic. **E**x ipa se-
 quitur q b ppõ nõ e officianda: tu potes esse ho q: ly po-
 tes non cadit super illũ terminũ ho cum non sit pars dicti
 cathegonici vel ypothetici: q: eẽ ho non est dictũ cathego-
 ricum nec ypotheticũ: sed bn eẽ hoiez vel q eẽ ho. **A**d
 istud rñdetur q illa ppõ tu potes eẽ ho e officiada t mo-
 dus cadit super ly homo non obstante q ly homo non sit
 pars alicuius dicti formaliter q: bene est pars alicuius di-
 cti equipollenter unde iste due ppõnes conuertuntur tu
 potes esse homo: t te possibile est eẽ hominem: vbi p3 q
 ly possibile cadit super ly hominem qui est pars dicti. Et
 si ex hoc infertur q bec propositio est vera an xps potest
 esse homo qui est q: sue officiantes sunt vere: v3 bec pro-
 positio est possibilis an xps est homo qui est sic primarie si-
 gnificando. **I**lludic dñ conclusionẽ concedẽdo t multas
 alias subsequentes v3 q an xps qui est pot eẽ homo: cur-
 rere: vel disputare: q: hoc potest eẽ homo: currẽ vel dis-
 putare t hoc erit vel pot eẽ an xps qui est igitur tẽ. patet
 pñã a resolventibus ad resolutũ t minor: etiam est vera:
 quia possibile est q an xps sit ho qui est. Et etiaz q illa p-
 positio est possibilis an xps est ho qui est sic significando pri-
 marie: Concedit eẽ q deus sciet an xps fore qui est t qui
 fuit: q: b ppõ scietur adeo an xps erit ho qui est t q fuit:
 qua sciet sic primarie significare igit tẽ. ymo hoc pot esse
 quãdo e t postq fuit: t tamẽ hoc nõ est nec erit nec fuit:
 quia demostro per ly hoc aliqd q non e nec erit nec fuit:
 sed bene potest eẽ: quo posito p3 scda pars: sed prima ps
 probat: q: bec ppõ est possibilis hoc est qñ est t postq
 fuit que sic primarie significat igitur tẽ. Similiter etiã co-
 cedo q an xps poterit esse in instanti pñenti t in instanti q
 est pñens t tamen an xps non est nec vnq erit: ymo an-
 tichristus poterit esse ois homo qui est t qui fuit per to-
 tam horam preteritam t qui erit per totam horam futu-
 ram t tamen nunq erit ita q an xps est omnis ho. Etiaz
 concedo q possum tibi dare equũ quem habui a rege t
 tamen non habeo aliqẽ equũ nec habebõ aliqẽ equũ
 a rege: Et sic de infinitis quaz quelz conceditur iuxta illũ
 modum probandi superius noiãtũ Et tñ iste pcedões sũt
 contra eõem modũ loquẽdi intneant bn t videbit q ita
 possibiles sunt sicut iste: pot eẽ q an xps sit ho qui e: possi-
 bile est q an xps sit omnis homo: possibile est q tu hẽas
 equum quem habui a rege t sic de alijs que concedunt
 esse possibiles que si essent contra cõmunem modum lo-
 quẽdi viderent ita ipoles sicut t alie de sensu diuiso.

Contra istas conclusiones arguit sic: p idẽ se-
 quit q an xps erit ho q erit:
 t q adã fuit ho qui est: t aliquando erit bec vera an xps
 est ho qui est: sic significando primarie: t aliqñ fuit b vera:
 Adaz est homo qui est: sic significado primarie. **S**ecũ-
 do arguitur sic: sequit an xps potest esse ho q e igit an xps
 potest esse ho t ille est: ex quo sequitur q an xps est: qd est
 falsum. Et prima pñã patet: q: ly qui habet resoluẽ per t
 t ille unde bene sequitur an xps erit qui est: igitur an xps
 erit t ille est tẽ. **A**d primũ dicitur negando pñam:
 quia bec propositio antichristus potest eẽ dc mo qui est:
 est officiabilis t non ille assignate de preterito vel de futu-
 ro sed resoluẽs quousque deueniatur ad relatiuum:
 quod quidem relatiuũ habet tunc resoluẽ per t: t illud.

Ad secundum argumentum nego consequentiam: Et tunc ad probationem dico quod illud relativum qui non habet resolutionem modo supponit respectu termini modalis: unde per illud argumentum probatur quod hec est falsa: possibile est quod antichristus sit homo qui est: inferendo illud possibile est quod antichristus sit homo et ille est: unde sicut non sequitur. a. terminus significat chimeram que est ergo. a. terminus significat chimeram et illud est: sic non sequitur: antichristus potest esse homo qui est igitur antichristus potest esse homo et ille est. Et hoc quod arguitur cum termino officibili. Et si ex his concluderes quod sensus compositus convertitur cum sensu diviso: dico quod verum est quod utrobique modus est primus probabilis. Ita quod bene sequitur possibile est hoc esse hominem qui est: igitur hoc potest esse homo qui est et est. Sed quod modus non utrobique est primus terminus tunc sensus compositus non convertitur cum sensu diviso: unde non sequitur: duo instantia potest esse ergo possibile est duo instantia esse. Nec sequitur possibile est omnes hominem esse soros: igitur omnes homines potest esse soros. Et sic de multis aliis: veritatem si tibi hec non placet doctrina posses habere modum respondendi ad priores conclusiones adductas qualibet illarum negando: dicendo quod sequitur: antichristus potest esse homo qui est ergo antichristus potest esse homo et ille est: Sed non sequitur: hec propositio est possibilis antichristus est homo qui est quod primarie sic significat ergo antichristus potest esse homo qui est: sed bene sequitur ergo potest esse quod antichristus sit homo qui est: vel possibile est antichristum esse hominem qui est. Et si queris quare sequitur antichristus potest esse homo qui est: igitur antichristus potest esse homo et ille est: et non sequitur potest esse quod antichristus sit homo qui est: igitur potest esse quod antichristus sit homo et ille est. Illud dicitur quod hec est causa: quod in prima ubi ly potest personaliter sumitur non cadit super ly quod quod non determinat nisi quod ab eo regitur. Cum igitur precise illud complexum esse ab eo regatur: igitur non determinat nisi illud. Sed in secunda propositio ly potest personaliter sumitur determinat totum subsequens: quod totum regitur ab eo: id est una est bona propositio et alia non. Sicut dicatur de ly possibile et impossibile quod tantum determinat quantum a suo verbo regitur propterea in ista possibile est antichristum esse hominem qui est: ly possibile determinat totum dictum subsequens: quod totum illud regitur ab illo verbo est: et hoc quod impersonaliter sumitur. Sed in ista antichristum possibile est esse hominem qui est: ly impossibile solum determinat ly hominem esse: quod illud solum regitur ab illo verbo est cum personaliter sumatur: Et propter ista aliis modis dicatur. Et si queris quomodo debet probari illa antichristus potest esse homo qui est: dico quod debet incipi a relativo: quod est primus terminus probabilis ex quo modus ipsius non determinat: sic videtur quod antichristus potest esse homo et ille est: quo facto officietur tunc illa antichristus potest esse homo. Et si iterum queris quare relativum est magis primus terminus probabilis quam modalis dicatur quod hoc ideo est: quod propositio non habet officium nisi modus totum subsequens determinet: quod ergo non determinat totum sequens sed debet incipi a relativo ut propositio de modo officari possit: Et sic patet quod in hac materia est verum.

Juxta responsionem prima ponitur quas dicitur conclusiones modalis officialibus pertinentes quibus clare apparet qualiter sit respondendum ad propositiones oppositas officialiter probandas. Et primo de modis notabilibus vel equalentibus. Prima est tu non potes esse maior quam iam es et tamen tu eris maior quam iam es probatur: quod ponitur quod tu eris maior quam iam es tunc patet secunda pars. Et prima probatur: quod hec propositio non est possibilis: Tu es maior quam iam es et illa sic primarie significat ergo tu potes esse maior quam iam es: ex quo sequitur quod deus non potest producere perfectiores homines quam iam producit: et generare aliquem hominem quem iam non generat: et tamen deus producit perfectiores homines quam iam producit et generare aliquem hominem quem iam non generat. Et similiter dicitur quod tu non potes scire plura quam scis vel esse alicubi quam tu es vel aliter loqui quam tu loqueris. Et sic de infinitis.

Secunda conclusio necesse est. a. esse et impossibile est. a. esse et tamen unum. a. est. a. probatur et ponitur quod a. conuertatur cum isto termino deus: tunc patet quod possibile est. a. esse quia possibile est deum esse: Et quod impossibile est. a. esse probatur: quod hec propositio est impossibilis. a. sunt que primarie

significat. a. esse igitur et cetera. Et si dicitur quod illa duo sunt opposita negetur eo quod dicitur unum est singularis numeri et reliquum pluralis. Veritatem cum proponunt tales propositiones queratur quid est. a. quo habito: queratur utrumque ly. a. teneatur in numero plurali vel in numero singulari. Si in numero plurali utique concedatur habet impossibile est. a. esse. Et negetur habet possibile est. a. esse. Si in numero singulari negetur patet et concedatur secunda una in numero singulari et reliquum in plurali: concedatur utrumque.

Tertia conclusio necesse est quod deus est et tamen possibile est quod deus non est: prima probatur: quod necesse est deum esse. Et secunda probatur: Illa habet est quod deus non est demonstrando te et hoc est possibile igitur possibile est quod deus non est. Et consimiliter arguitur quod necesse est quod tu non es. Et si ex hoc arguitur quod necesse est te non esse. Ratione dubitando: Nam: utrumque ly quod in ante teneatur relative vel conjunctive. Si relativa propositio non videtur: Si conjunctive tunc est bona: sed aliter tunc est falsum: propterea cum proponuntur iste: possibile est quod deus non est: Necesse est quod tu non es: distinguatur de ly quod sicut superius est demonstratum et cetera.

Quarta conclusio necesse est aliqua propositiones esse veram quam non necesse est esse veram: probatur: nam hec propositio est necessaria aliqua propositio est vera quam non necesse est esse veram et ipsa sic primarie significat igitur et cetera. Ex eo dem sequitur quod necesse est aliqua propositio esse vera que potest esse falsa: sic significando et quod necesse est hominem esse quod vel que potest non esse.

Quinta conclusio impossibile est quod unum istorum sit verum et reliquum est verum: demeratis duobus dictoribus et tamen impossibile est quod unum illorum sit verum et reliquum sit verum: patet prima pars: eo quod est una copulativa cuius utraque pars est vera supposito quod hec sit vera rex sedet: Et secunda probatur: Nam hec propositio est impossibilis unum istorum est verum et reliquum est verum que primarie significat quod unum istorum est verum et reliquum est verum igitur impossibile est quod unum istorum sit verum et reliquum sit verum. Et ex eodem sequitur quod possibile est. a. esse et. a. non est et tamen impossibile est. a. esse et quod. a. non est: prima et copulativa probabilis: et secunda officialiter.

Sexta conclusio possibile est chimeram esse et deum non esse et tamen impossibile est chimeram esse. Secunda pars per se patet: et prima probatur: hec propositio est possibilis chimeram esse et deum non sunt que primarie sic significat igitur et cetera. Et si arguitur sic: hec propositio est impossibilis Chimeram est et deus non est primarie significans chimeram esse et deum non esse ergo impossibile est chimeram esse et deum non esse. Illud dicitur quod concedo istam aliam illatam: non tamen concedo opposita: quod concedo unum tenendo dictum categoricum: et concedo reliquum tenendo dictum hypotheticum. Ideo si tibi proponeret: possibile est chimeram esse et deum non esse: deberes illas distinguere nunc dictum istius est categoricum vel hypotheticum: Si categoricum concedatur illa: Si hypotheticum negetur eadem: Et consimiliter dicatur ad aliam Impossibile est chimeram esse concedo eam in dicto hypothetico et negando eadem in dicto categorico. Et ex eadem conclusione sequitur quod necesse est hominem esse asinum et deum non esse: quod hec propositio est necessaria hominem esse asinum et deum non sunt: que primarie significat hominem esse asinum et deum non esse igitur et cetera. Et sic consequenter conceditur quod impossibile est te non esse et antichristum fore: quod hec propositio est impossibilis te non esse et antichristum fore. Etiam quod contingens est te esse et deum esse quod hec propositio est contingens te esse et deum sit sic primarie significando et sic de infinitis quare quod est vera in dicto categorico sed non hypothetico: Conclusiones scilicet sunt iste: Prima est tu scis soros: core spondere quod tu es asinus vel platonem scire habet. a. demonstrando illas deus est et tamen nec soros: credit quod homo est asinus nec plato scit habet. a. demonstrando idem: probatur et pono quod soros: credit platonem scire hoc. a. quo posito arguitur sic soros: credit platonem scire habet. a. igitur soros: credit quod homo est

asinus vel platonem scire hoc. a. patet consequentia a pte
disiuncti ad totum tunc sic illa pna est bona & ans est vex
igitur & pns si ergo pns est veru pono cum toto casu q
tu scias illud & q plato non sciat b. a. tuc arguitur sic: hec
propositio est scita a te so: credit q ho est asinus vl plato
nem scire b. a. que primarie significat so: credere q ho e
asinus vl platonem scire b. a. igit tu scis so: credere q tu es
asinus vel platonem scire b. a. q est pma ps conclusionis. Se
cunda pte conclusionis pono in casu qf &c.

Secunda conclusio qd necesse e non esse scitum
scis & qd necesse est non esse scitu non scis pba e & pono
q nullu necium sit scitum tunc capio illa ppone qd nec
esse est non est scitum que cu sit vera scias ea sic primarie
significatio & arguit sic hec ppoe est scita a te qd necesse
est non est scitum que primarie significat qd necesse est
non esse scitum: igit qd necesse est no ee scitu scis: patet
consequentia ab officiantibus ad officiatu. Scda ps conclu
sionis probat: nam b q necesse est non ee scitum non scis
demonstrando illam ho est asinus & b q necesse est non ee sci
tum non scis demonstrando illaz nullus deus est & sic de sin
gulis continue demonstrando necio no scita: igit qd necesse e
non esse scitum non scis p3 pna a singularibus ad vlez suf
ficienter enumeratis & sic p3 tota pld que possibilis e te
nendo primam ptem in sensu coposito & reliquu in sensu
diuiso: ipsa tn ipossibilis so: et sub eode sensu.

Tertia conclusio so: tn duas cathego
ricas scit esse veras &
plato mille ppones scit ee veras & tn so: scit in duplo plu
res ppones ee veras q3 plato scit ee veras: pba e & pono q
plato sciat mille ppones ee veras & so: sciat solu duas. s.
a. b. sit. a. illa deus est & b. illa in duplo plures ppones snt
vere q3 plato scit esse veras: isto posito p3 prima ps conclu
sionis & scda pbatur: nam hec ppoe est scita a so: plures p
positiones sunt vere q3 plato scit ee veras que primarie si
gnificat plures ppones ee veras q3 plato scit ee veras: igt
so: scit in duplo plures propositiones esse veras q3 plato
scit esse veras que est scda ps conclusionis.

Quarta conclusio tu scis hoc sciri a te
q dubitas non sciri
a te demonstrado illam chymera est & tn nec b scitur a te
nec b dubitas sciri a te. Istius conclusionis scda pars de se
est manifesta: sed prima pba e & capio hanc ppone hoc
scit a te q dubitas & cum ipsa sit falsa tu non scis illa que
primarie significat b sciri a te q dubitas: igit hoc sciri a te
q dubitas non scit a te: ista pna est bona & ans est veruz:
igitur & pns si ergo pns ee vex pono q scias illud & arguo
sic tu scis illaz propone b sciri a te q dubitas no scit a te q
primarie significat hoc sciri a te q dubitas no scit a te igit
tu scis hoc sciri a te q tu dubitas hoc no sciri a te que est
prima pars conclusionis & consequentia p3 per regulam
supius allegata.

Quinta conclusio tu scis veruz esse fal
sum & necium ee im
possibile & tn nullum veru est falsum nec aliqd necium e
impossibile: scda ps p3: sed prima pba e hec ppoe est scita
a te verum e falsuz & neciu est ipossibile q3 primarie scis
significare vex ee falsuz & necium ee ipossibile: igit tu scis
verum ee falsum & neciu ee ipossibile. Ex eode etiam
sequit q tu scis hoiem ee asinu & deu non ee: q: hec ppoe
est scita a te hominem ee asinu & deus non sunt q3 sic pri
marie significat & sic de multis alijs quaz quelz est va in
dicto cathego: ico sed non in ypothetico.

Sexta conclusio est ista tu scis regez sedere
vel nullu regē sedere & tn
tu non scis nullu regē sedere: nec scis aliquē regē sedē: isti
conclusionis scda ps p3 dato q vtrūqz illoz sit tibi dubiu
rex sedet & nullus rex sedet q credat sic primarie significa
re: & prima ps pba e: q: hec ppoe est scita a te rex sedet vl
nullus rex sedet q3 scis sic primarie significare: igit tu scis
regē sedere vel nullu regez sedere & si ex hoc inferē q tu
scis regez sedere vel scis nullu regē sedere tanq3 a ppone

de disuncto extremo ad propositionē disunctiuam: huic
dicitur q non semp est illud allegatu vex & b qn disunctu
determinat per terminu modale: Tn non seqt necio rex
sedet vel nullus rex sedet: igitur necio rex sedet vel necio
nullus rex sedet etiā non seqt illud disunctu ho vel al n?
significat primarie hoiez vel asinu: illud disunctu significat
primarie hoiem vel significat primarie asinu & sic de mul
tis alijs: ymo et no seqt tu scis regē sedere vel nullu regē
sedere sed tu non scis regē sedere: igit tu scis nullu regē se
dere: nec arguit a disunctiuā cu3 dicitur: ymo pns ad
alteram pte sed arguit ab vna de disuncto extremo q cu
opposito vni pns non infert reliqua vbi sit determinatio
modi sup disunctu & pnt in alijs dicat: Et sic dicta de sci
re sufficiant in pnt. Conclusiones credulitatis snt iste: p3
est tu credis q ipossibile e te credē & tn qd credis pole
est te credere. Scda ps est manifesta sed pna pba e &
pono q tu credas hanc ppone ho est asinus tuc sumo hanc
propositionē q ipole est tu credis que cu sit va credas tu
eam & sum significatu primariu q credas primarie signifi
cari ab illa: tuc arguit sic tu credis hanc ppone q ipole e
tu credis q3 credis primarie significare q ipole est te cre
dere: igit tu credis q ipossibile est te credē q e pna pars
conclusionis. Ex eade pldone seqt qd credit a so: ee cre
ditur a te & tn credit a so: ee q non credit a te: ponat q
so: credat multas ppones quas no credas ee: s3 solu cre
das ista qd credit a so: est: tuc p3 pma ps q: tu credis
hanc p. p. qd credit a so: e q3 credis primarie sic signi
ficare igit &c. Et scda pars etiā p3 q: aliquas ppones esse
credit so: quas tu non credis: igit aliqd credit a so: ee q
non credit a te. Scda pld tu credis hoc. a. significare
primarie deu ee qn credis hoc. a. significare primarie q ho
est asinus: pba e & pono q. a. sit illa deus est q significet p
marie deu ee sed credis ipsu. a. significare primarie hoiem
esse asinu isto posito p3 vitas hui? hoc. a. significat primarie
deum ee qn credis hoc. a. significare primarie q ho e asi
nus si ergo ipsa est vera credas tu eaz & ipsaz primarie si
gnificare sic termini pcedetes tuc arguit sic tu credis istaz
propositionē hoc. a. significat primarie deu ee qn credis h?
. a. primarie significare q homo est asinus q3 credis pri
marie significare q hoc. a. significat primarie deum esse
quādo credis h?. a. significare primarie q homo e asinus:
igit tu credis hoc. a. primarie significare deu ee qn credis
hoc. a. significare primarie q ho e asinus. Et si ex hoc ar
guit q qn credis hoc. a. significare primarie q ho e asinus
credis hoc. a. significare primarie deu ee: negat pna: q: ar
guit a sensu coposito vo ad sensu diuisu falsu vbi modus
non vtrubiqz e pms terminus. Ex eade pldone seqt q
tu credis q ho e asin? qn no decipis & q ab aliquo credi
tur deu no ee qn null? decipit & tu credis te no ee qn cre
dis paise sicut e & q ego credo duo dicitoria ee sil? va qn
credo eade ee simul falsa: ymo credis hoiez ee asinu qn n
credis hoiez ee asinu & sic de infinitis qz q3 vificat vt p.
Tertia pld so: solu credit vex ee vex: & plato solum
credit vex ee vex & tn so: decipit & plato no decipit: p
batur & pono q so: solu credit hanc ee vera deus est q3
credit hanc ho est aial & q plato credit illa de? e ee vera
non crededo illa ee aliqd aliud: isto posito p3 q so: solum
credit vex ee vex q: so: solu credit istud vex deus e esse
illud vex ho est aial: igit solu credit vex ee vex p3 pna eo
q arguit ab inferiori ad suu supius sine ipedimeto eo q ly
solu ipedit nec ly credit: seqt. n. bñ solus iste ho currit igt
solu ho currit sil? seqt tu credis so: ee hoiem igit credis
hoiem ee hoiem & sic p3 pna ps conclusionis: & q plato solu
credit vex ee vex p3 q: plato solu credit h vex de? e ee b
vex de? e: & q so: decipit: p3 q: credit falsu eo q credit
illa deus e ee illa ho est aial q e falsu & q pla. no decipit
patet q: solu credit vex vt pdictu e. Ex eode sequit q
tu solu mo credis hoiez ee hoiez & plato solu mo credit
hoiem ee hoiez & tn tu decipis & plato no decipit p3 sup
posito q tu solu credis so: ee platonē & plato solu credit
so: ee so: Q. quarta pld oem ppone q3 credis esse vera
aliquis ho credit ee vera & tn tu credis aliqua ppone esse

veram quod nullus homo credit esse veram probatur et affirmo hanc propositionem aliquam propositionem est vera quod nullus homo credit esse veram: que cum sit vera ponatur quod credas ipsam et suum significatum primarium quod credas primarie significari per eas: isto posito per prima per se relationis per suas exponentes: et secunda per se probatur: hec propositio credit a te aliquam propositionem est vera quod nullus homo credit esse veram quod primarie significat aliquam propositionem esse veram quod nullus homo credit esse veram: igitur tu credis aliquam propositionem esse veram quod nullus homo credit esse veram et si ex hoc inferatur quod aliquam propositionem credis esse veram quod nullus homo credit esse veram negatur contra quod arguitur a sensu composito vero ad sensum divisum falsum et a termino stante profuse tamen ad eundem stantem determinate. Et tamen non sequitur tu credis aliquam propositionem esse veram quod solus modo aliquis homo credit esse veram: igitur falsum est quod tu credis aliquam propositionem esse veram quod nullus homo credit esse veram: ista enim stant simul aliquam propositionem est vera quod nullus homo credit esse veram et aliqua propositio est vera quod solus modo aliquis homo credit esse veram. Iam non mirum si quales illarum credis cum quibus illarum sit vera. Verumtamen si arguitur tu credis aliquam propositionem esse veram quod nullus homo credit esse veram: igitur tu credis aliquam propositionem esse veram et iam nullus homo credit esse veram: concedatur contra quod sequitur aliquam propositionem est vera quod nullus homo credit esse veram: igitur aliquam propositionem est vera et illa nullus homo scit esse veram contra bona quod relativum non impeditum habet resolutum et per modum demeritum tunc sic illa contra bona credita a te esse bona et animus est creditum a te igitur et animus. Et ista relatione sequitur quod ego credo aliquid esse quod non credo esse et quod tu credis multa esse quod impossibile est te credere esse: ymo scilicet credit esse quod non credit nec imaginatur nec intelligit esse et sic de multis alijs que omnia sequuntur ex illa relatione vera. Quinta conclusio omni modo quo credis esse: credis esse et tamen aliquo modo credis esse quo modo non credis esse probatur prima per se exponentes quod aliquo modo quo modo credis esse credis esse et non est modo quo credis esse quod illo modo credis esse igitur et cetera. Sexta conclusio per se probatur et capio propositionem istam: est quod non credis esse ipsa vera: ponatur ergo quod scias ipsam et suum significatum primarium quod credas primarie significari per illas quo posito sequitur quod tu credis esse quod non credis esse et cum dicitur quod credit aliquo modo credatur sequitur quod si tu credis esse quod non credis esse quod aliquo modo credis esse quod non credis esse siue ille modus fuerit necessarius siue contingens. Et si ex hoc concluditur quod duo dictoria sunt scilicet vera: negatur dicendo quod illa non sunt dictoria omni modo quo credis esse credis esse et aliquo modo credis esse quod non credis esse quod quibus illarum est affirmativa sed dictoria affirmativa vltis est illud non omni modo quo credis esse credis esse quod huic equipollet aliquo modo quo credis esse si credis esse quod falsum est: verumtamen hoc est falsa aliquo modo credis esse quod non credis esse si ly aliquo modo est animus relativum subsequens scilicet iam in proposito nolo quod sit secundum animus sed precise unus terminus nominalis carens relativum determinans totum subsequens sicut quod dicitur aliquo modo tu es homo vel aliquo modo omnis homo est animal et cetera. Et si queritur quod est animus illi relativum dico quod non habet animus explicitum sed simpliciter: propterea hoc propositio aliquo modo credis esse quod non credis esse equalest isti aliquo modo tu credis aliquo modo esse quod non credis esse quod verum est. Et ista relatione sequitur quod tu credis aliquo modo deum esse quod non credis ipsum esse et quod credit aliquo modo esse quod non credit esse sicut iam credit esse quod non credit esse ymo credit esse sic non credit nec crederetur nec crederetur esse et sic de alijs infinitis sequentibus ex illa relatione. Sexta conclusio qualitercumque tu credis esse taliter credis esse et tamen aliquo qualiter credis esse non qualiter credis esse. Prima per se exponentes nam aliquo qualiter credis esse et taliter credis esse et non aliquo qualiter credis esse quod taliter credis esse igitur et cetera. Et secunda per se probatur et assumo hanc propositionem: est non qualiter credis esse quod cum sit vera ponatur quod credas ipsam et suum significatum primarium quod credas primarie significari per illas quo posito sequitur quod tu credis esse non qualiter credis esse: si ergo credis esse non qualiter credis esse patet contra quod dicitur quod credit necio vel contingenter credit et tunc ultra necio vel contingenter credis esse non qualiter credis esse: igitur aliquo qualiter credis esse non qualiter credis esse: per contra ab inferiori ad suum superius sine impedimento. et si ex his ite inferatur quod duo dictoria sunt scilicet vera negatur contra quod illa duo non sunt dictoria qualitercumque credis esse taliter credis esse et aliquo qualiter credis esse

non qualiter credis esse ex quo quolibet illarum est affirmativa sed dictoria affirmativa dat per negationem propositi toti aliquo qualiter qualiter credis esse non credis esse quod est falsum. Debet enim dici ad animus sicut in illa relatione quod hoc esset falsa aliquo qualiter credis esse non qualiter credis esse si ly aliquo qualiter est animus relativum sed non est animus relativum ymo unus terminus adverbial non habet relativum cadens super totum subsequens recte: sicut hoc aliquo qualiter deus est vel tu sedes: vnde ipsius relativum animus explicitum non est sed inclusum. Iam hec propositio aliquo qualiter credis esse non qualiter credis esse equalest isti aliquo qualiter credis aliquo qualiter esse non qualiter credis esse quod verum est. Et ista relatione sequitur quod tu credis aliquo qualiter esse quod non potest credere esse et quod credis te credere quod nullus homo mundi potest credere et quod scilicet plato credit aliquo qualiter deum esse quod nullus illo credit esse et sic de infinitis. Conclusiones significationis sunt iste prima est tamen a esse verum significat per a et non tamen a esse verum significat per a probatur: et pono quod a sit illa copulativa tamen a esse verum et non tamen a esse verum tunc quod significat per se copulativa: igitur tantum a esse verum significat tota copulativa. Sicut non tamen a esse verum significat alia per se copulativa: igitur non tamen a esse verum significat tota copulativa que est a. Et eodem sequitur quod cum hominem currere hoc a significat et tamen homines non currere hoc a significat ut posito quod a sit hec copulativa omnis homo currit et homo non currit. Sicut regem sedere hoc a significat et tamen nullum regem sedere hoc a significat dato quod a sit illa propositio copulativa rex sedet et nullus rex sedet. Verumtamen non conceditur in isto casu quod regem sedere illa propositio primarie significat: nec quod nullum regem sedere illa propositio primarie significat in sensu composito: sed a propositio significat primarie regem sedere et nullum regem sedere ex quo non sequitur postea quod a propositio significat primarie regem sedere quod a toto copulato ad alteram partem cum termino officabili per termino probabili non videtur argumentum: posset tamen concedi quod nullum regem sedere significat primarie a propositio in sensu divisio quod nec illud regem sedere significat primarie a propositio nec illud nec illud nec sic de singulis. Ymo conceditur in alio casu quod regem sedere primarie significat a propositio tamen nullum regem sedere significat primarie a propositio ut posito quod a sit illa rex sedet tunc regem sedere significat primarie a propositio quia a propositio significat primarie regem sedere et quod nullum regem sedere significat primarie a propositio nec illud nec illud nec sic de singulis et sic per se propositio est possibilis tenendo in vna ly significat in sensu composito et in alia in sensu divisio vbi tamen utrobique est sensus compositus vel divisus negaret propositio. Secunda propositio quod significatur a scilicet esse verum significat per a et aliquid scilicet a scilicet esse verum quod non significat per a probatur et pono quod scilicet sciat verum esse quod deus est et quod celum movetur et sit a illa propositio quod significatur a scilicet esse verum quod significat primarie quod quod scilicet a scilicet esse verum tunc per se quod significatur a scilicet esse verum significat per a quod a significat quod significatur a scilicet esse verum et quod aliquid scilicet a scilicet esse verum quod non significatur per a per se deum esse et celum moveri scilicet a scilicet esse verum et illud non significat per a igitur et cetera et sic per se politas relationis primum in sensu composito et primum in sensu divisio. Sed in sensu composito concedo quod aliquam propositionem est categorica significat homines esse animal et homines esse asinum quod hoc propositio hoc est animal significat homines esse animal per se et significat homines esse asinum quod substitutum significat homines et copula esse et predicatum asinum et tota propositio significat iuxta compositionem suorum terminorum: igitur tota propositio significat hominem esse asinum sed sit ex contra et scilicet quod solus primarie significat homines esse animal. Et ista sequitur quod homines esse animal significat prima a propositio et tamen a propositio si significat prima a homines esse animal ut capta tali propositio hoc est animal quod sit a tunc per se hoc est animal significat primarie a propositio et hoc est homo ut suppono igitur homines esse animal significat primarie a propositio et tamen a propositio si significat prima a homines esse animal sed scilicet sic ista hoc est homo significat primarie homines esse homines et scilicet homines esse animal hominem esse corpus: homines esse subam et sic de alijs sed versus inferius significat homines esse scilicet homines esse platonem cesarem animum et sic de alijs infinitis scilicet et contra. Tertia propositio sic aliquam propositionem est vera significat primarie chymera esse et deus non esse sic aliqua propositio falsa significat primarie deum esse et homines esse animal probatur prima per se relationis et recipio hanc propositionem chymera esse et

deus non sunt patet qd ipsa est vera et non significat pma-
rie nisi chymera esse et deum non esse igitur etc. scda ps psonis
probat de tali deo esse et ho sunt aial et pz qd illa est falsa si-
gnificando pmarie deo esse et hoem esse aial et sic pz possibi-
litas psonis in dicto cathogorico et no ypothetico. Et
ista pcone seqt qd chymera esse et deum non esse est falsu et a.
ppd significat pmarie chymera esse et deum non esse et tr.a.
ppd non e falsa sed necia pbat et assigno vt prius hac p/
positione chymera esse et de? no sunt pz qd h necia et qd ipsa
significat pmarie chymera esse et deum si esse h chymeram et
deuz non esse sit falsu pbat qd hec ppd e falsa chymera e et
dens non e que pmarie significat chymera esse et deum non esse
qd est falsu. Sed forte ex isto pcluderet aliqs qd aliq est
propd va cuius significatu pmarie est falsu. C Idue dr
negado p? ne illa seq qd istd significatu chymera esse et deum
non esse pot sumi cathogorice vel ypothetice: si cathogori-
ce sic est vez et e significatu pmarie illius chymera esse et
dens no sunt: si aut ypothetice sumit sic e falsu et e signifi-
catum pmarie illius copulatiue chymera e et deus non e.
C Sequit etia ex priori pcone qd deum esse et hoies esse aial
est vez et a. ppd significat pmarie deum esse et hoiem esse aial
et tr.a. ppd est falsa: pz istud correlariu de tali deo esse et
ho sunt aial pz qd ipsa e falsa significado pmarie deo esse et
hoiem esse aial et qd deum esse et hominem esse aial sit vez pz qd
hec copulatiua est va de? e et ho e aial significado pmarie
deum esse et hoies esse aial. C Terutame cu pponunt tales
conclusiones querat de dictis qualr tenent nunqd cathe-
gorice vel ypothetice. li dec. n. va e deum esse et hoiem esse
aial est vez pcedendo deum copulatiue h cathogorice e fal-
sa sit: cu d. a. ppd significat pmarie deum esse et hoies esse aial
tenendo deum cathogorice est va et ypothetice e falsa et sic
pster i alijs e d d. C Intra pdicta sequit alia correlaria
vz aial esse hoies e ipole et hec ppd aial est ho pmarie
significat aial esse hoies et tr ipsa non est impossibilis s necia.
Et qd hoiem esse hoies est ptinges et hec ppd ho est ho si-
gnificat pmarie hoies esse hoies et tr ipe no e ptingens sed
necia. C Ubi tr pcluderet qd aliq ppd est necia cuius signifi-
catum pmarie est ipole et aliq est necia cuius significatu
est ptingens: negare pnam: qd dato qd h aial e ho sit. a. co-
cedo qd aial esse hoiem est significatu pmarie .a. et aial esse
hoies no est significatu pmarie .a. ymo nullu aial esse ho-
minez est significatu pmarie .a. sicut aial esse hoiem e i/
possibile et aial esse hoiem est necim: sumedo prima in
sensu diuiso et reliqua in sensu pposito. C Tr ad pbandu qd
hec est ipolis aial est ho d. sic argui impossibile est aial esse
hoiem et hec ppd aial est ho sic pmarie significat ergo
ipsa est impossibilis. C Vel sic aial esse hoiem est impossibile
in sensu copposito et hec ppd aial est ho sic pmarie signifi-
cat igitur etc. Si n. argueret aial esse hoiem e impossibile et a.
propd sic pmarie significat igitur .a. ppd est impossibilis di-
stinguat anis nuqd sumat in sensu copposito aut i sensu di-
uiso In sensu copposito pcedat pna et neget maior. S. in
sensu diuiso neget pna: Et p silr dicat ad alia so: mam vz
hominem esse hoies est ptinges et illa ppd ho est ho signifi-
cat pmarie hoiem esse hoiem: igitur ipsa est ptingens di-
stingue anis h copositione et diuisione qd etc.

Quarta conclusio qualitercuqz .a. signi-
ficat e taliter p su. .a.
significat ee: et tr. a. significat ee qliter nullu. a. significat ee:
probat hec pcedo: pna ps de se est manifesta p suas expo-
nentes: sed scda probat et assigno hanc ppone. Est qualr
nullum. a. significat: que sit. a. Tunc sic. a. est ppd ergo si-
gnificat pmarie se? non vt qd debeat significare pmarie
nisi esse qualr nullu. a. significat esse: igitur .a. significat ee qli-
ter nullu. a. significat esse. Ex isto et seqtur qd aliqd signifi-
cat qd non significat: qd ille terminus: qd no significat signifi-
cat qd non significat et ille terminus e aliqd igitur etc. C Et
si arguit sic Aliqd significat qd no significat: igitur aliqd signifi-
ficat et illud non significat. li d. uic dr supposito qd relatiuz
non referat ad ly aliqd Sed ad aliud anis inclusuz: argu-
mentu non vz: qd relatiu resolui no hz pcedente termino
officiabili primo termino pbabili. S. si ly aliqd explicitu

esset antecedens relatiui de beret negari qd aliqd significat
quod non significat. Sequitur etiam qd .a. significat qua-
liter non significat dato qd ille terminus qualiter non signi-
ficat sit. a. et qd .b. significat sicut non significat nec pot signi-
ficare supposito qd .b. sit illud copulatu sicut non significat
nec pot significare. Et sic pcedit qd .a. scit significare qd no
scitur significat nec credit nec ymaginat nec intelligit signi-
ficare: Et sic de infinitis etc.

Quinta conclusio Aliqua ppd va signifi-
cat pmarie nullu ho-
minem esse asinu et hoiem esse asinu. Et aliq ppd falsa si-
gnificat pmarie nullu hoiem esse asinu et hoiem esse asi-
nu: probat: h pcedo: et assigno istas duas ppones nullu ho-
est asinus et hoiem esse asinu: nullus ho est asin? et ho est
asinus: pz qd prima est va et scda est falsa et tr. quely illaz
significat nullu hoiem esse asinu et hoiem esse asinu: no tr
idez est significatu viriusqz. Significatu. n. prime e necinz
et significatu scde est impossibile: h. n. appeant eade signifi-
cata non tr sunt: qd vnu est significatu cathogorici et reli-
quz est significatu ypothetici. C Ex ista pcone seqt qd
.a. et .b. sunt due ppones quaz vna est vera et reliq e falsa
quaz quely significat pmarie te no esse hoiem et te esse
animal probat: et pono qd tu no sis et capio has ppones.
Tu non es ho et te esse aial tu no es ho et tu es aial quaz
prima sit. a. et reliq. b. Isto posito pz pcedo. C Seqt et qd
.a. et .b. sunt due ppones quaz quely significat qd pole est
te non esse et te esse et tr. a. est ppd falsa et impossibilis et .b.
proposito va: probat: et pono qd .a. sit ista propo: pole e
te non esse et te esse. Et sit. b. illa possibile est te non esse et
tu es Isto posito pz possibilitas pconis etc.

Sexta conclusio precise deum esse signifi-
cat. a. ppd et tr aliq qd
deum esse significat. a. propo: probat: et capio ista propo-
sitionem: pise deus est que sit. a. Tunc pz qd pise deum
esse significat. a. qd .a. significat pise deum esse: Et qd aliq qd
deum esse significet. a. pz: qd .a. significat hoies esse qd est
aliud qd deum esse. C Pdot etia probari h pcedo in casu illo:
supposito qd .a. sit illa copulatiua pise deus est et ho e aial
veruth cu proponit illa pise deum esse significat. a. no d. h
mediate pcedi vel negari sed distigui nunqd sit exclusiua
exponibilis aut officiabilis respectu huius vbi significat p-
mo mo pcedo est falsa et scdo mo est va. Et ad istu sensuz
probo possibilitatez eiusdez. C Ex ista distinctioe seqt qd
pise deum esse significat pmarie .a. propo et tr. a. propo no
significat pmarie pise deum esse: probat et assigno qd .a. sit
hec deus est. Tunc pz qd pise deum esse significat. a. pma-
et nihil aliud qd deum esse significat. a. pmarie. Et qd no si-
gnificat pmarie pise deum esse: pz: qd hec propo pise de-
est significat illud pmarie igitur non alia. C Pdot etia pce-
di qd pise deum esse significat. a. propo pmarie et tr deuz
esse non significat. a. propo pmarie: probat supposito qd
.a. sit illa pise deus est et qd h propo: pise deum esse signi-
ficat. a. propo pmarie: no sit exponibilis sed officiabilis.
C Sequit etia ex dictis qd pise deum esse significat propo
vera pmarie: et pise deum esse significat propo falsa pma-
rie: probat: na pise deum esse significat h propo de? e pma-
rie et ipsa est propo va igitur etc. anis probat: qd deum esse si-
gnificat illa deus est pmarie et nihil aliud qd deuz esse si-
gnificat illa deus est pmarie igitur etc. Et qd pise deum esse si-
gnificet pmarie propo falsa pz de ista: pise de? est: que
est falsa et sic pz possibilitas coclons tenendo ly pise in
vno loco exclusiue et in alio de excluso. extremo qd etc. qd
cuqz igitur dicta sut de scire crede et alijs modis noialibus
possunt huc mo significat applicari et no solu isti sed etiaz
omnibus alijs noialis supius: vt dubitare pcepere yma-
ginari velle nolle fm qd scueris subtiliter perferuari.

De sensu composito et diuiso.
E sensu copposito et sensu diuiso qd ortu trahit
a terminis officiabilibus vt supius dicebat se-
quitur ptractandu. C Pdo quo est notandu
qd ois illi modi supius explicati puta noialis
verbalis picipialis et aduerbialis sensuz co-
l
2

positionis & diuisionis exprimere possunt sed qualiter est difficultas. Dicunt quidam qd vniuersaliter quodocumq; modus simpliciter precedit orationem infinitiuam vel finaliter subsequitur eandem: sensus compositus firmiter nominatur vt possibile est for. currere for. currere est possibile: Sed quando mediat dictus sensus diuisus vocat vt for. possibile est currere. Alij dicunt qd quando modus simpliciter precedit est sensus compositus vt prius sed quando mediat vel finaliter subsequitur est sensus diuisus: vt a. scio esse verum & a. esse verum est scitum a me. Et sic consequenter in alijs: Et licet isti modi dicendi sint probabiles non tamen sunt in toto veri: qd no vñ ratio quare quando modus simpliciter post ponitur quin possit teneri in sensu composito sicut in sensu diuiso & est cum indifferenter possit ee prius aut scds terminus probabilis. Dico ergo aliter tenendo medius istoz qd quodocumq; modus simpliciter precedit dictum categoricū vel ypotheticū facit sensum compositum. Et quando mediat verbū diuisi & primū extremū tenetur in sensu diuiso: Sed quando finaliter subsequitur idem pot indifferenter summi in sensu composito & sensu diuiso. Exemplum primi vt possibile est for. currere vel scio. a. esse vex. Exemplum scdi vt for. impossibile est currere: vel. a. dubito esse verum. Exemplum tertij vt creatē ee deum est necium. vel. a. esse verum est creditum a te. Dico qd quilibet istarum & consimiliū cum proponitur est distinguenda fm compositionem & diuisionem nisi in vtroque sensu fuerit vera. Hec. n. propositio createm ee deum est necessarium: potest sumi in sensu composito vel in sensu diuiso. In sensu composito est falsa: qd tunc equipollet huic necessarium est creatē esse deum: & officialis: sicut illa vñ ppō est necia creans est deus sic primarie significado qd falsam est. Si autem sumatur in sensu diuiso ppō vera est & non habet officari sed resolui respectu illius termini createm recte sicut ista. Creantes necesse est ee deum: vñ hoc ee deum ē necessarium & hoc est creans ergo creatē ee deum ē necessarium & hoc hoc ee deū ē necium non habet vltius resolui respectu illius termini deum sed officari respectu modi non obstante qd sit in sensu diuiso: qd modus ē prius terminus sic recte h hoc nece est ee deum. Ita qd nolo cōcedere qd deum ee creatē est necium siue sumat in sensu composito siue diuiso. In sensu composito p3 qd est falsa Et in sensu diuiso silr: qd d3 officari immediate facta resolutione primi termini vñ illius termini deū: vñ dicendo hoc esse creans est necium dico qd ppō illa officialis est: licet modus teneatur in sensu diuiso qd immediate subordinatur vni tali mentali hoc necium est ee creans que falsa ē & officialis. Ex quo ly necium est primus terminus. Est ergo pro toto notandū qd quando talis modus finaliter subsequitur & tenetur in sensu diuiso: si verbum infinitiuū modi terminus mediatas precedit ab ipso incipiatur pbatio ppositionis. Si aut fuerit terminus immediatus a modo incipiatur pbatio ppōnis p officantes non obstante qd ipsū precesserit terminus mediatas existens post verbū vbi gratia dicendo: hoc ee creans est necium illa ppō officialis est sicut illa cui equipollet hoc necium esse ē creans. Sed dicendo hoc creans ee est necium p: d illa est resolubilis respectu istius termini creans sicut illa hoc creans necesse est esse Ita ergo qd si dicerem deum esse creatē ē necium primus terminus probabilis ē ly deū & scds ē ly necium. Sed si dicerem deum creatē esse est necium primus terminus est ly deum & secundus ly creatē dato aduicq; sit appositum verbi infinitiuū. Ex his igitur p3 impossibilitas istarum aial esse aial ē impossibile: boiez esse homines est impossibile: for. currere scis & eundē currere non scis: tam in sensu diuiso qm in sensu composito. Sed iste sunt factis possibles aial esse hominem est impossibile animal ee ipole: boiez boiez ee ē ipole for. currēt ee scis & for. currentē ee nō scis: qd ponat qd for. & pla. currāt & h scias: tūc patet qd for. currentē esse scis & ipsum currentē ee nō scis: quia for. platonē esse non scis qui plato est currentes: Silr concedo qd deum createm esse est necium: in sensu diuiso

so: Et nego qd deū creatē esse sit necium qd iterū sumitur. Similiter posito qd h sit vera Rex sedet & lateat te: concedo in sensu diuiso qd hoc verum ee scis qd hoc ee scis & hoc est vex igitur &c. sed nego qd hoc ee vex scis. Silr posito qd illa deus est sit. a. & lateat te: tunc concedo qd illa deus ē ee. a. scis: & eandē. a. esse scis sed nego qd illam esse a. scio vel scis. Et sic ad oēs alias est dicendū hec. n. ppō hoc esse. a. scis: Equialet isti hoc scis ee. a. si sumitur in sensu diuiso Et h hoc. a. esse scis equipollet isti in eodem sensu hoc. a. scis esse. Etiam ista albu esse nigrum ē possibile in sensu composito equialet isti possibile est album ee nigrum: sed in sensu diuiso album possibile est esse nigrum & hoc album nigrū esse est possibile equipollet isti albu nigrū possibile est esse. Ex quo p3 qd in casu for. album esse ē scitum a te & tamen for. esse albu est tibi dubium vel non scitum a te. Et sic de alijs infinitis quare &c. Verū tamen est notandum qd huiusmodi verba: Potest & contingit non hnt huiusmodi distinctionē: quodocumq; .n. personaliter sumuntur faciunt sensum diuisum: vt ahrps pot esse: aut for. cōtingit currere. Sed qm impersonaliter sumunt tunc faciunt sensum compositum: vt potest esse qd ahrps sit vel currat: Contingit homines currere aut contingit qd for. legit vel disputat &c. quocumq; igitur dicta sunt de terminis officialibus potest etiā in terminis modalibus exponibilibus confirmari Ita qd quando modus preponit facit sensum compositum vt necessario omnis hō est aial quando mediat inter subiectū & predicatū facit sensum diuisum: vt omnis homo necessario est aial: sed quando finaliter subsequitur potest indifferenter sumi in sensu composito vel diuiso: vt omnis homo ē aial necessario. Si .n. sumitur in sensu composito propositio exponibilis est respectu huius termini necio qd licet sit vltimus terminus in ppositione quod ad situz: est tñ primus quo ad probationē: quia tunc subordinatur immediate vni tali termino mentali necessario omnis homo est animal que vera est. Si autē sumitur modus ille in sensu diuiso propositio falsa est: quia habet probari respectu signi vñ & equipollet isti: omnis homo necessario est aial: que sic exponitur homo necio ē animal & nihil est homo quin illud necio est animal quod falsum est: sumendo ly necio modaliter & nō noialiter Et sic consequenter in alijs modis dicatur vt possibiliter & impossibiliter contingenter vere & false.

Ex ista sentētia infero istā conclusionē qd a sensu composito ad sensum diuisum cum termino officiali frequenter fallit argumentum: vnde non sequitur: necio omnis homo ē animal igitur omnis homo necio est aial: Possibile ē qd omne animal qd est in ista domo sit asinus: igitur omne animal qd est in ista domo potest esse asinus: Impossibile ē albu esse nigrum: igitur album impossibile est esse nigrum. Contingenter creans est deus igitur creans cōtingenter ē deus. Contingens est animam pauli esse igitur animaz pauli cōtingens est esse Et sic de multis alijs vbi p3 qd antecedens de facto vel de possibili est verum & suum consequens falsum: significando continue primarie vt prius. Similiter a sensu diuiso ad sensum compositum non vñ talis forma arguendi: vnde non sequitur omnem hominem possibile ē mori igitur possibile est omnem homines mori. Utrūq; illorum contradictoz: rex sedet & nullus rex sedet pot esse verum igitur possibile est qd vtrūq; illorū contradictoz: sit verum: Album possibile est esse nigrum: igitur possibile est album ee nigrum: Verum potest ee falsum igitur potest ee qd verum sit falsum. Sedentem contingit currere ergo contingit qd sedens currat. Creans necessario est deus igitur necessario creans est deus: Animam tuam necesse est ee igitur necesse est ee animam tuam: Et sic de alijs infinitis vbi p3 qd antecedens potest ee verum sine cōsequente significando vt prius: p3 ergo qd non sequitur: tu scis for. currere igitur for. scis currere: vt posito qd multi homines currant & scias bene qd for. currit inter illos: sed nescias quis illorum est for. tunc p3 qd tu scis for. currere: quia hec ppō est scita a te for. currit quam scis sic primarie

significare vt suppono igitur $\alpha\epsilon$. Et qd nullus sor. scis currere probatur: supposito qd quilibet illo:um hominū credas sedere: stat. n. bene qd scias aliquem hominem currere qd nullum hominem scias currere: ymo qd quilibet illo:um credas sedere. Etiam econtra nō sequitur: vt sor. scis currere ergo scis sor. currere posito qd sor. currat ante te quez bene videas currere nescias tamen qd ipse sit sor. tunc patet qd non scis sor. currere sed qd tu sor. scis currere probatur: qd hoc scis currere qd hoc est sor. igitur sor. scis currere Et si ex illo antecedente inferretur qd tu scis sor. currere negetur consequentia: quia arguitur respectu secundum termini resolubiliter vbi deberet argui respectu primi officabiliter. Sed ad inferendum illud psequens de sensu composito oportet qd quilibet premissarum sit de sensu composito: sic arguendo tu scis hoc currere qd scis qd hoc est sor. igitur scis sor. currere. Sed adhuc hoc non sufficit: in alijs terminis qd non sequitur: tu dubitas hoc esse verum qd scis qd hoc est. a. igitur tu dubitas. a. esse verum: posito qd quilibet illarum sit. a. deus ē et rex sedet: quarū p̄ia sit scita et sc̄da tibi dubia: quaz quāz scias eē. a. Isto posito patet qd tu dubitas hoc esse verum rex sedet et etiaz scis hoc esse. a. per casum et tamen non dubitas. a. eē vey ymo scis. a. esse verum: qd hec propositio est scita a te. a. ē verum sic primarie significando. In alijs terminis etiam non sequitur: vt tu dubitas sor. currere et scis sor. esse hominem ergo dubitas hominem currere: vt posito qd scias hominem currere Et sit sor. a longe quem scias eē hominem et dubites ipsum currere isto posito patet qd antecedens est verum et consequens falsum. Econtra etiam nō sequitur: vt tu dubitas hominem currere et scis qd iste est homo igitur dubitas hoc currere: vt posito qd sor. sit corā te quē scias nō currere et scias eē hoīez s̄ lateat nūqd hō currit. Similiter non sequitur: tu dubitas. a. esse verum et scis qd hoc est. a. igitur tu dubitas hoc esse verum posito qd hō homo est asinus sit. a. quam scias esse. a. et scias non eē vāz. Et qd hec rex sedet sit. a. que sit tibi dubia: Isto posito patet qd tu dubitas. a. esse verum: qd hec propositio ē tibi dubia. a. est vey sic primarie significando igitur $\alpha\epsilon$. Et qd tu scis hoc esse. a. demonstrando istam homo est asinus patet qd tu non dubitas hoc esse verum est manifestū qd tu scis hoc esse falsum per casum $\alpha\epsilon$. Concludendo tamen propositionem de sensu composito ex duabus premissis de sensu composito vel sensu conuertibili cum sensu composito quarum vna premissarum ē cum hoc verbo scio et alia cum verbo principali propositionis concludendo addendo dictionem exclusiuam huic verbo scio tenet generaliter consequentia: exceptis verbis denotantibus volitionē aut nolitionem. Ita qd bene sequitur: dubito hoc eē verum et scio qd tū hoc est. a. ergo dubito hoc. a. esse verum: Tu dubitas hoc currere et scis qd tū hoc est homo ergo dubitas hominem currere. Similiter eō tu dubitas. a. esse verum et scis qd tū hoc est. a. igitur tu dubitas hoc esse verum: Tu dubitas hominem currere et scis qd tū hoc ē homo igitur tu dubitas hoc currere. S̄ non sequitur: volo videre papaz et scio qd tū ille est papa igitur volo videre illum: nec econtra: vt posito qd maxime desiderares videre papā in suis pontificalibus: cū hoc qd videas illum qui est papa quē nullo modo velles videre: isto posito patet qd antecedens est verum et consequens falsum: et qd econtra non valet probatur: posito qd velles videre papam et qd ipse sit coram te molestando te rome cuius nolles ipsum videre quare $\alpha\epsilon$. Item non sequitur volo percutere illum et scio qd tantum ille est sacerdos igitur volo percutere sacerdotem nec econtra: Sicut non sequitur volo percutere te et scio qd tantum tu es in ecclesia igitur volo percutere te in ecclesia. Nec sequitur: iste latro vult furari et scit precise qd omnis fur est suspendendus igitur latro vult esse suspendendus: Sicut non sequitur iste vult adulterari et scit qd precise adulter est in peccato mortali ergo iste vult esse in peccato mortali: Et sic consequenter in alijs est dicendum. Stat enim qd sciam consequentiam esse bonaz et velim esse sicut primarie significat per

antecedens licet noliz esse sicut adequate significatur per consequens: qd stat qd consequentia sit bona scita a me esse bona et qd velim illam non valere vnde ista psequentia est bona scita a te esse bona. C. Iste morietur in peccato mortali igitur damnabitur: et vis aīs et nō vis p̄is qd nō vis illam consequentiam esse bonam. C. Similiter sequitur tu percutis istum et iste est sacerdos igitur tu percutis sacerdotem illa consequentia est bona scita a te esse bona et antecedens est volitum a te et non consequens: qd tu nō vis illam consequentiam esse bonam. C. Ubi tamen aliq̄ consequentia esset bona volita a te esse bona et antecedens eēt volitum a te oporteret consequens eiusdem esse volitum a te quare $\alpha\epsilon$. Item in principali proposito non sequitur: sor. percipio loqui ergo percipio sor. loqui: vt posito qd sor. loquat mihi et percipia eius loquelam credā tamē qd ipse non sit sor. qd loquitur: isto posito patet qd antecedens est verum et consequens falsum. C. Nec etiam sequitur econtra tu percipis sor. loqui ergo sor. percipis loqui: ponendo qd sor. sit inter multos hoīes cuius vocē bene noscas et loquatur te audiente ita qd nescias quis illo:uz est sor. isto posito patet qd consequentia non valet. C. Similiter non sequitur: fortem volo eē in fonea ergo volo sor. esse in fonea posito qd maxime diligam sor. veniat mihi tū sic dispositus qd nescia ipsū eē sor. et talr malefaciat mihi qd vellē ipz malefactorē eē in fonea. nec seq̄ eō volo sor. eē in fonea igitur sor. volo eē in fonea posito qd vellem ipsam eē in fonea ppter aliquod maleficium qd mihi fecit veniat tamē me nesciente ipsum esse sor. et placeat mihi in tantū qd nullo modo velim ipsum esse in fonea isto posito patet veritas antecedentis cum veritate consequentis. Etiam non sequitur volo tibi dare equum meum igitur equum meum volo tibi dare: vt posito qd bñ fecisses mihi sic qd vellē te remunerare cum vno equo solum valoris decem ducatoruz et non cum meliori: et qd credam me talem habere sed habeam vnum precise viginti ducatorum quem nullo modo vellem dare tibi isto posito patet intuenti consequentia non valere. Nec etiam econtra sequitur: vt equum meū volo tibi dare ergo volo tibi dare equum meū: posito qd nollem tibi dare aliquem equum sed vnum canem et qd habeā precise vnum equum qd sit a remotis quē credam esse vnum canem quem tibi promitto credendo qd sit canis: isto posito patet qd equum meum volo tibi dare quia hunc volo tibi dare et hō est equus meus et tamen nolo tibi dare equum meum vt patet ex casu $\alpha\epsilon$. Item non sequitur intelligo aliquem esse punctum mediū illius corporis ergo aliquem punctum intelligo eē mediū istius corporis assignato vno corpore sperico. Nec sequitur hoīem ymaginor esse asinum igitur ymaginor hominem esse asinum. Nec cum tali verbo apparet. Unde non sequitur albu apparet esse nigrū mihi igitur apparet albu eē mihi nigrum. Nec sequitur homo apparet mihi asinus: ergo apparet mihi qd homo sit asinus. Cū posito qd sor. obijciatur tibi quem credas esse asinum habes cōcedere qd sor. apparet tibi asinus et qd homo apparet tibi asinus: sed nō apparet tibi qd sor. sit asinus nec tibi apparet qd homo est asinus: ymo sor. apparet tibi aliud a sor. et apparet tibi aliud ab homine: sed non apparet tibi aliud a se. Similiter sor. qui est homo apparet tibi asinus et tamen sor. non apparet asinus qui est homo: sed sor. apparet tibi asinus qd ē asinus. Nam hec propositio apparet tibi vera sic significando primarie hoc est asinus qui ē asinus. Similiter sor. apparet tibi illud qd est et ipse est homo et tamen non apparet homo: ymo sor. est illud qd apparet et ipse apparet asinus et tamen non est asinus. Itaz sor. est animal quod ipse apparet ergo ipse est qd ipse apparet patet consequentia et antecedens probatur: quia sor. est animal et animal ipse apparet igitur sor. est illud qd ipse apparet. C. Concedo ergo qd omne qd apparet est illud qd apparet et sor. apparet asinus et tamen sor. non ē asinus quare $\alpha\epsilon$. Et sic dicitur quomodo ergo sor. apparet asinus per intentionem suam vel intentionem asini dico qd vtroq̄ modo: qd intentio vel similitudo sua non est similitudo hominis s̄ homi-

nis est similitudo: quia si intentio vel similitudo illa hoies representet et hominē significet nō tamen representat nec significat hominem sicut stat qd soz. cognoscam et tamen non cognoscam soz. Et si arguitur sic soz. apparet soluz sicut est et soz. est homo igitur soz. apparet homo: negatur consequentia: sed oportet qd sumatur i minori apparet eadem qd soz. est homo etc.

Juxta dicta solet dubitari persuadendo alia qua duo eidez apparere equalia et inequalia sic: ponat a reotis. a. b. c. et sit a. insensibilis manus. b. sic qd appareat tibi. a. et b. esse equalia sit etiam b. insensibilis manus. c. ita qd. b. et c. appareant etiā tibi equalia sed sit excessus. a. super. c. sensibilis sic qd bene sentias. a. esse manus. c. Iste posito patet qd. a. non apper tibi equalia. c. sed pbatur qd sic. Et facio istaz consequentiaz hoc. a. est equale huic. b. et hoc. b. ē equale huic. c. igitur hoc. a. ē equale huic. c. ista cōsequentia apparet tibi bona: qd bene scis qd illa est bona et antecedens apparet tibi veruz ergo et consequens. **Secundo** arguitur sic: Et pono cū casu qd. a. appareat tibi precise pedale Et arguitur sic. a. pedale est equale. b. ergo. b. est pedale: ista consequentia ē bona que apparet tibi bona et antecedens apparet tibi veruz per casum ergo consequens: tunc facio istam aliam consequentiam. b. pedale est equale. c. igitur. c. est pedale: ista consequentia apparet tibi bona et antecedens apparet tibi verum ergo et consequens: tunc sic. c. apparet tibi pedale et a. apparet tibi pedale igitur. a. et c. apparent tibi equalia qd erat probandum. **Ad primum** respondetur negando qd antecedens illius psequētie apparet mihi veruz: quia licet vtraqz pars illius antecedētis apparet mihi vera: tamen non apparet mihi qd vtraqz pars istius sit vera. Et sic non sequitur: vtraqz pars istius copulative apparet mihi vera igitur illa copulativa apparet mihi vera: nec sequitur apparet mihi qd prima pars est vera et apper mihi qd secunda pars est vera igitur apparet mihi qd vtraqz ps est vera: vel qd iste due partes sunt vere: sed bene sequitur qd vtraqz pars illius apparet mihi vera et qd ille due apparent mihi vere: sicut licet qdlibz creditum a me credo esse verum: tamen non credo qdlibz creditum a me esse verum: sed credo aliquod creditum a me esse falsum. **Ad secundum** dicitur pcedēdo qd. c. apparet mihi pedale et vteriqz non sequitur. c. apparet mihi pedale et a. apparet mihi pedale igitur. a. et c. apparent mihi equalia: qd licet vtrunqz istozum apparet mihi pedale non tñ apparet mihi vtrūqz illozum esse pedale: nec apparet mihi qd illa sint pedalia: licet illa appareāt mihi pedalia: sicut etiam vtrūqz istozum credo esse verum demonstratis duobus contradictorijs contingētibz et tamen non credo vtrūqz illozuz esse veruz ymo credo alterum illoz esse falsum.

Contra istam responsionem arguitur sic: apparet tibi qd. c. est pedale per concessum: et apper tibi qd. c. est minus qd pedale qd p casum minus qd. a. qd apparet tibi pedale ergo apparet tibi qd. c. est minus seipo qd est impossibile. Sequitur. n. c. est pedale et c. est minus qd. a. qd est pedale et oia pedalia sunt equalia vt suppono igitur. c. est minus seipso. Ista consequentia est bona et apparet tibi bona et antecedens apparet tibi verum igitur et consequens qd erat probandum. **Ad huc** respondetur negando qd. c. apparet mihi minus qd pedale: licet. n. appareat mihi minus. a. non tamen apparet minus qd pedale. Et tunc ad argumentum nego qd antecedens apparet mihi verum: qd lz appareat mihi qd. c. est pedale et appareat mihi qd. c. ē minus qd. a. non tamen apparet mihi. c. esse pedale et c. esse minus qd. a. qd hec ppositio non apparet mihi vera. c. est pedale et c. est minus qd. a. Unde i alijs terminis est satis pole qd vtrunqz istozum appareat mihi verum: et tamen qd non appareat mihi vtrūqz istozum esse verum: demonstratis duobus contradictorijs. Et qd vtrūqz istozum credaz ee. a. et tamen non credaz vtrūqz istozuz esse. a. posito qd. a. sit vna illaruz deus est vel homo est asinus et hoc scias lz lateat te que illarum est. a. Similiter etiam est possibile qd

vtrunqz istozum apparet mihi soz. et tamen non apparet mihi qd vtrūqz istozum est soz. vt posito qd veniat an me soz. et plato omnino similes in tantum qd non possim pendere nec cognoscere quis eorum est soz. **Consequenter** est dicendum in casu consimili pro parte qua solet poni hec conclusio: qd aliqua duo apparent sūme alba alicui quozum alterum altero apparet albius eidem: ponendo qd. a. sit sūme album et iuxta ponatur sibi. b. remisse albi que sit a remotis et appareant tibi per totam istam horaz. a. et b. ee sūme alba: intendatur tamen. b. per totam illaz horam te percipiente sic qd pro quolibet instanti apparet tibi qd. b. sit albius qd prius apparuit: qd satis possibile est qd in quolibz instanti. b. apparebit tibi sūme albi et qd pro eodem instanti appareat tibi qd. b. sit albius qd prius apparuit: qd volo qd in quolibz instanti oblitiscaris qualiter prius tibi apparuit. b. ymo credas qd nunquā apparuit tibi sūme album sed continue remisse album: isto posito si mus in medio instanti. Et arguitur qd. b. apper tibi albius qd. a. quia. b. apparet albius qd prius apparuit et in principio apparuit sūme album ergo. b. apparet albius sūme albo: proba consequentiam: qd sequitur. b. est albius qd prius fuit et prius fuit sūme album ergo. b. est albius sūme albo: Ista consequentia ē bona et apparet tibi bona et antecedens apparet tibi verum ergo et consequens. **Secundo** sic et facio tibi istam consequentiam. a. et b. in principio fuerūt equaliter alba: et b. est albius qd prius fuit et a. precise eque albus igitur. b. est albius. a. Ista cōsequentia est bona et apparet tibi bona et antecedens apparet tibi verum igitur et consequens.

Ad ista respondent quidam negando casum dicendo qd sequitur. b. apparet albius qd prius apparuit et b. prius apparuit sūme album ergo. b. apparet albius sūme albo lz si ponitur qd. b. appareat albius qd prius bene admittunt casum. Sed qd casus satis possibilis est vt probaui: ideo admitto casum: et nego conclusionem ppositā: et secundaz similiter. b. apparet albius sūme albo et b. apparet albius. a. Et tunc ad argumentū. b. apparet albius qd prius apparuit et prius apparuit sūme album ergo. b. apparet albius sūme albo: nego consequentiam: sicut non sequitur. b. apparet albius qd prius fuit et prius fuit vel apparuit sūme album ergo. b. apparet albius sūme albo: lz bene sequitur cum minori de presenti vt. b. apper albius qd prius apparuit et b. apparet prius apparuisse sūme albi igitur. b. apparet albius sūme albo: sed minor est falsa: qd. b. non apparet mihi prius apparuisse sūme album: sed iam apparet mihi qd ipsum apparuisse remisse albi: Et tunc ad argumentuz. b. est albius qd prius fuit et prius fuit sūme album igitur. b. est albius sūme albo: cōcedo qd illa consequentia est bona et apparet mihi bona et antecedens non apparet mihi verum: maior apparet mihi vera: sed minor non apparet mihi vera. b. prius fuit sūme albi: quia iam apparet mihi qd. b. prius non fuit sūme album: ymo apparet iaz mihi qd prius sui deceptus credendo. a. esse sūme album: Eodez modo respondetur ad secundū argumentum: dicendo qd consequētia facta est bona et apparet mihi bona sed nego qd totuz antecedens apparet mihi verum: qd illa ps nō apparet mihi vera. s. a. et b. in principio fuerunt equaliter alba: qd iam apparet mihi qd. a. et b. in principio non fuerunt eque alba: qd apper mihi iam qd in principio sui deceptus credēdo illa duo ee equaliter alba. **Uerū** tamen est notanduz qd ponendo lz apparet non esse ampliativū non sequitur: apparet mihi qd hoc sit albius qd prius apparuit: igitur hoc apparet mihi albius qd prius apparuit: dato enim qd illud non esset: antecedens esset verum sine consequente: qd si aliquid apparet illud est: qd si apparet aut videtur aut auditur aut tangitur aut sentitur. Ex quozum quolibet sequitur qd hoc ē: propterea ad inferendum tale consequens patet qd oportet assumere talez in sensu diuiso hoc apparet mihi prius apparuisse album Et tunc argumentum erit satis formale. **Caue**nduz est enim de sensu composito et sensu diuiso

respectu huius verbi apparet: vt non sequitur: apparet mihi qd for. currat ergo. for. appet mihi currere qz quis for. non sit in rerum natura potest apparere tibi qd ipse currat: sed tunc ipse non apparet tibi currere volendo tamen sustinere sicut credo esse sustinendum qd ly apparet e ampliatum: et non sequitur hoc apparet ergo hoc est: concedat hęc consequentia. apparet mihi qd hoc currit ergo hoc apparet mihi currere: qz in alijs modis non refert preponere vel postponere terminum demonstratiuū ergo nec in isto: Et sic sequitur qd hęc cōsequentia sit bona: appet mihi qd hoc sit albus qz prius fuit vel apparuit igitur h apparet albus qz prius fuit vel apparuit qre etc.

Contra quedam superius dicta arguitur Et primo pbando qd album esse nigrū est possibile in sensu composito: Nam qle cunqz potest esse nigrum illud esse nigrum est possibile s; album potest esse nigrum ergo album esse nigrum e possibile: patet consequentia qz est syllogismus in tertio modo prime figure et antecedens est verum vt patet ergo et psequens. **Secundo** album esse nigrum potest eē verū ergo possibile est album eē nigrum eē verum. Et tūc arguitur sic: album esse nigrum est verum igitur album est nigrū: cōsequentia bona et antecedens est possibile ergo et psequens. **Tertio** album esse nigrum ab aiali scitur igitur possibile est album eē nigrum: p; p; qz nihil scitur nisi possibile: antecedens probatur: album eē nigrum aial scit: igitur album esse nigrum ab aiali scitur: p; cōsequentia ab actiua ad suā passiuam: antecedens probatur: album esse aial nigrum scit igitur album esse aial nigrum scit: p; p; qz non refert preponere vel postponere adiectiuum suo substantiuo Idē. n. ē dicere album aial currit et aial album currit.

Ad ista respondetur Ad primū nego qd album esse nigrum sit possibile in sensu composito Et tunc ad argumentum: dubito p; factam nunquid maior: teneat in sensu diuiso vel composito. Si in sensu diuiso nego consequentiam: qz ex modali de sensu diuiso et alia de inesse sine modo non sequitur conclusio de sensu composito: quia nunqz sic arguendo in conclusione maior: extremitas predicatur de minor: nec econtra vt p; intuitu: qz cum dicitur qualecunqz potest eē nigrum illud eē nigrum est possibile non est credendum qd ly possibile in sensu diuiso sit predicatum sed illud precise esse nigrum: sicut in ista cui equina let qualecunqz potest esse nigrum illud possibile est esse nigrum: volendo ergo concludere conclusionem in qua maior: extremitas predicatur de minor: debet inferri qd album possibile est eē nigrum: vel album esse nigrum est possibile in sensu diuiso: et non in sensu composito: qz tunc subtm est tota oratio infinitiua et predicatū ly possibile. Et sic maior: extremitas non predicatur de minor: in cōclusiōe nec econtra. Si autem quis vellet qd maior: illa teneretur in sensu composito negarem maior: qz hęc vllis non est possibilis sic significando: qualecunqz potest eē nigrum illud est nigrum: nec etiam p; est bona de forma: qz non sequit: omnem hoīem esse aial eē necium in sensu composito for. est homo igitur for. esse aial est necessarium. Et si d; qd est syllogismus i darij negatur: qz oporteret qd maior: eēt vllis et p; d; esset singularis particularis vel indefinita. Et qd illud qd subijcitur in maior: predicatur in minor: et qd maior: extremitas predicatur de minor: in conclusione: quorum nullum reperitur in syllogismo isto: primo maior: non est vniuersalis: quia exponibilis non est: nec conclusio est particularis indefinita vel singularis: qz resolubilis non est nec ibi subijcitur terminus discretus. **Item** etiā illud qd subijcitur in maior: predicatur in minor: qz in ista omnem hoīem esse animal est necium subtm est ly oēm hominem esse animal et in minor: e precise ly homo predicatum. Et qd maior: extremitas non predicatur de minor: in conclusione etiam patet: qz ly necium est maior: extremitas et ly for. minor: et subiectū conclusionis e totū illud for. esse animal. **Ubi** tñ modus in predicto argumento tenet in sensu diuiso p; foret bona: et syllogismus in tertio modo

prime figure: qz oia eēt requisita: primo maior: eēt vllis sicut ista omnem hominem necesse est esse animal: cuius subiectum eēt ly hominē et predicatum ly omne animal: et conclusio eēt indefinita vel singularis sicut ista for. necesse est esse aial: et illud qd subijcitur in maior: predicatur i minor: et maior: extremitas predicatur de minor: vt clare p; intuitu: verū tamen concessa illa p; debet negari maior: videlicet oēm hominē eē animal est necium sicut negatur ista omnem hominem necesse est esse animal: qz quilibet exponens est falsa.

Sed hic oritur vnu dubium nunquid propositio modalis sit alicuius quantitatis Et d; qd quedam modalis est alicuius quantitatis et quedam nullius: propositio modalis d; alicuius quantitatis in qua subijcitur terminus non determinatus a modo nisi aliud enenerit Impedimentū: siue propositio illa fuerit in sensu composito siue in sensu diuiso: vnde hęc propositio omnis homo scit. a. propositio esse veram est vllis non obstante qd sit in sensu composito qz subijcitur terminus non determinatus per modum. Similiter illa hoīem possibile est currere est indefinita. Et hęc est particularis Aliquem hoīem impossibile est eē asinum: et hęc est singularis te possibile est currere: vel tu scis. a. esse verum: Et hęc sicut. a. scitur a te esse verum: Et hoc cōtingit qz nullibi modus subiectum determinat. Et notanter dixi nisi aliud enenerit impedimentū propter exclusiuas et exceptiuas primi ordinis que non sunt alicuius quantitatis in quibus subijcitur termini super quos non cadit modus: vt tñ homo scit deum eē: vt tñ album possibile est eē nigrum: vel omnis homo preter for. scit. a. esse verum Et sic de alijs. **Pro** propositio modalis que nullius e quantitatis est illa in qua subijcitur per modum determinatur vel ipsemet subijcitur: vnde nulla istarum est alicuius quantitatis: hominem esse animal est necessarium. a. esse verum est scitum a te: hominem eē asinum est impossibile. b. esse falsum dubitatur a te in sensu composito: qz suba harum per modum determinant vt patet. Similiter iste non sunt alicuius quantitatis possibile est for. currere: impossibile est hoīem esse asinum: necesse est deum esse: contingens est te currere: verum est te eē. falsum est hominem esse asinum: scitum est a te. a. esse verum: dubium est tibi regem sedere: creditur a te papam esse romę ymaginatur a te chimeram eē: Et sic de alijs vbi modus subijcitur: per hoc p; qd illa p; non valet hic subijcitur terminus cōis vel discretus sine signo precedēte ergo p; illa est singularis vel indefinita: vt p; de illis: hominem currere est contingens: hoc eē est verum: quorum nulla e alicuius quantitatis vt dictū ē. Et in vna subijcitur terminus cōis puta hominem currere et in alia terminus discretus vt hoc esse: Sed ad concludendū qd. a. vel. b. sit indefinita vel singularis op; sua subiecta per signa non determinari. **Et** si dicitur p; ista omne possibile e ens esse: subijcitur modus et tamen illa est alicuius quantitatis. **Item** dicitur qd non subijcitur aliquis modus: sed vnu terminus cōmuns nominaliter sumptus. Et si iterum arguitur qd hęc est alicuius quantitatis: possibile est ens esse: qz hęc est vllis omne possibile est ens esse igitur sibi correspondet aliqua indefinita vel preiacens et non alia qz illa possibile est ens esse ergo ipsa e indefinita. **Item** dicitur qd illa non est sua indefinita sed ista ens possibile est ens eē: et hęc sua particularis: aliqd possibile est ens eē: vnde illius vllis non bene potest dari preiacens distinctum a sua vllis sed loco istius datur vnum conuertibile sicut alias dicebam de ista tñ non homo currit. Et sicut dicitur de his p; denominatis a modo officibili Ita potest dici de alijs denominatis a modo exponibili: qd dum modus determinat subiectum propositionis ille non sunt alicuius quantitatis: vt necessario deus est asinus: contingenter tu curris Et sic de alijs. Sed quando modus super subiectum non cadit vbi sunt alicuius quantitatis deducto alio Impedimento vt p; dicebatur sicut sunt iste: omnis homo necessario est aial: asinus cōtingenter currit. aliquis homo possibiliter disputat: tu impossibiliter es asinus. Et sic consequenter de vere

et false: ubi patet quod prima est universalis: Secunda indefinita: Tertia particularis Et quarta singularis. Ad 2^m argumentum cum arguitur: album esse nigrum potest esse verum ergo possibile est album esse nigrum esse verum nego consequentiam: quia arguitur a sensu diuiso vero ad sensum compositum falsum: quod antecedens sit in sensu diuiso probatur. Nam hec est vna oratio indefinita: album esse nigrum esse verum istius categorice: album esse nigrum esse verum: ergo per aditionem modi inter suppositum verbi infinitiui et ipsum verbum infinitiuum resultat. propositio in sensu diuiso: patet consequentia per superius dicta. Et si sic illa propositio est in sensu diuiso: album esse nigrum potest esse verum. Et quod illa sit vera probatur. Nam hoc esse nigrum potest esse verum: demonstrato te. Et hoc est album vel potest esse album igitur et cetera. maior: probatur: quia hec propositio est possibilis hoc esse nigrum esse verum que primarie sic significat et cetera. Vel sic hoc esse hoc potest esse verum et hoc est nigrum vel potest esse nigrum igitur hoc esse nigrum potest esse verum. Et similiter dicatur ad istam: scio esse platonem credo esse verum: concedo eam: supposito quod scio sit coram me quem credam esse platonem: quia hoc esse platonem credo esse verum et hoc est scio igitur et cetera. sed non credo scio esse platonem esse verum. Et similiter conceditur quod album esse nigrum scio esse possibile: quia hoc esse nigrum scio esse possibile demonstrando te et tu es aliquod album vel scio te posse esse aliquod album igitur et cetera. maior: probatur. Nam hoc esse hoc scio esse possibile et hoc est nigrum: vel scio posse esse nigrum igitur hoc esse nigrum scio esse possibile: patet consequentia et maior: probatur: hec propositio est scita a me hoc esse hoc esse possibile que primarie significat hoc esse hoc esse possibile ergo et cetera. Unde est idem hoc esse hoc scio esse possibile et scio hoc esse possibile: sed non est idem: album esse nigrum scio esse possibile et scio album esse nigrum esse possibile: quia prima est vera ut probatum est et secunda falsa tenendo ly possibile in sensu composito respectu sui dicti: quia tunc habet officium sic: hec propositio est scita a te album esse nigrum esse possibile quod scis sic primarie significare: modo prima pars est falsa: et tenendo ly possibile in sensu diuisiouis respectu sui dicti: concedo quod scio album esse nigrum esse possibile: quia sequitur hoc esse nigrum esse possibile demonstrato te et hoc est album vel potest esse album ergo album esse nigrum esse possibile consequentia bona scita a te esse bona antecedens est scitum a te ergo et consequens quod quidem consequens scis primarie significare album esse nigrum esse possibile: ergo tu scis vel ego scio album esse nigrum esse possibile. Et si proponeretur ista: tu scis possibile esse album esse nigrum: debet negari: quia tunc ly possibile necessario tenetur in sensu composito respectu sui dicti: etiam concedo quod album esse nigrum te scire est possibile tenendo in sensu diuiso ly possibile: sed nego quod te scire album esse nigrum sit possibile qualiter cumque sumatur ly possibile. Si enim sumatur in sensu composito propositio falsa est: quia conuertitur cum ista: possibile est te scire album esse nigrum: si sumatur in sensu diuiso iterum est falsa: quia equipollet isti te possibile est scire album esse nigrum que falsa est: ut patet. Et sic consequenter in alijs dicatur ubi ponuntur duo modi quorum vnus per alium determinatur.

Sed iam arguitur contra illam propositionem con-
cessam album esse nigrum scio esse possibile: quia sequitur album esse nigrum scio esse possibile: ergo album esse nigrum scit aliquis esse possibile: Et ultra ergo album esse nigrum est sciens aliquis esse possibile ex quo sequitur quod album esse nigrum est: quod est falsum: et consequentia patet: a 3° adiacente ad secundum adiacens. Et secundo resoluentes illius sunt false ergo ipsa est falsa antecedens probatur. Nam illa propositio sic resoluitur hoc esse nigrum scio esse possibile: et hoc est album ergo album esse nigrum scio esse possibile. Et maior iterum sic officiat hoc esse hoc scio esse possibile et hoc est nigrum: modo certum est quod

illa duo repugnant hoc est album et hoc est nigrum: et quod continuo bene datur secunda resolvens probatur: quia ly scio non est verbum ampliatiuum igitur secunda resolvens non debet esse per aliquod disunctum alicuius verbi ampliatiuum: unde dicendo album scio currere sic resoluit: hoc scio currere et hoc est album quare et cetera.

Ad primum respondetur negando sequentiam vltimam. Et cum dicitur quod arguitur a 3° adiacente ad secundum adiacens concedo sed non ad suum secundum adiacens. Unde cum dicitur album esse nigrum scit aliquis homo esse possibile: non est credendum quod ly album esse nigrum sit suppositum vel appositum istius verbi scit vel copule incluse nec ab illo regatur sed regitur ab illo verbo infinitiui modi esse: distracto per ly possibile: qui est terminus ampliatiuus: unde licet illud verbum scit regat post se illud totum album esse nigrum esse possibile: non tamen regit ly album esse nigrum. Ita igitur quod ly album esse nigrum stat ampliatiuum in antecedente et non in consequente: Ideo consequentia non valet: nec arguitur secundum regulas. Sed si quis peteret que est preiacens respectu istius album esse nigrum scit aliquis homo esse possibile: Dico quod est illud aliquis homo esse: ratione suppositi: sed ratione appositum est illud: album esse nigrum sciens esse possibile est: unde solemus procedere quod antichristum scio esse possibilem et chimeram scio esse ymaginabilem vel credo esse intelligibilem. Ex quibus non sequitur quod antichristus vel chimera est: nec arguitur a 3° adiacente ad secundum adiacens. Sed deberet inferri quod ego sum: et antichristum sciens esse possibile est: aut chimera credens esse impossibilem intelligibilem est: ita quod non arguatur a magis aplo ad minus si possibile est fieri. Unde hoc patet responsio.

Ad secundum argumentum quod illa propositio album esse nigrum scio esse possibile non resoluitur modo dicto sed sic: hoc esse nigrum scio esse possibile et hoc est album vel scio posse esse album. Et tunc ad argumentum ly scio non est terminus ampliatiuus concedo: igitur secunda resolvens non debet esse per aliquod disunctum: nego consequentiam: quia ly album esse nigrum stat ampliatiuum licet non respectu istius verbi scio. Ideo secunda resolvens debet esse per disunctum: et tunc ad similitudinem: dico quod non est similitudo quia in vna subiectum stat ampliatiuum et in secunda non. Certum est enim quod hec propositio antichristum scio esse futurum: non sic resoluitur: hoc scio esse futurum et hoc est antichristus: quia ly antichristum ampliatiuum per ly futurum cum sit suppositum sui verbi infinitiui. Sed sic resoluitur hoc scio esse futurum et hoc est antichristus vel erit antichristus. Similiter adam scio vel credo esse preteritum sic resoluitur hoc scio vel credo esse preteritum et hoc est vel fuit adam. Et consimiliter in alijs dicatur suo modo: ut chimeram scio esse ymaginabilem: vacuum credo esse intelligibile: corpus infinitum percipio esse inopinabile quare et cetera.

Ad tertium argumentum principale quando arguebatur: album esse nigrum ab animali scitur: igitur possibile est album esse nigrum: concedo consequentiam: et nego antecedens. Et tunc ad argumentum: album esse nigrum animal scit album esse nigrum ab animali scitur: huic dicitur igitur dubitando istam consequentiam: eo quod ly nigrum in antecedente potest esse adiectiuum illius termini animalis vel appositum istius verbi infinitiui esse: primo modo concedo quod album esse nigrum animal scit: quia equipollet isti album esse animal nigrum scit: que iterum equipollet isti animal esse scit animal nigrum: quod verum est. Et quando ex isto concluditur quod album esse nigrum ab animali scitur: nego consequentiam: nec arguitur ab actiuo ad suam passiuam: sed hec est sua passiuam album esse a nigro animali scitur: que vera est sicut actiuam. Si autem quis velet quod ly nigrum esset appositum verbi infinitiui: et ab eodem regeret negare istam album esse nigrum animal scit: quod tunc equipollet isti quod est sua passiuam album esse nigrum ab animali scit quod falsa est.

Ex his sequuntur iste conclusiones. Album esse nigrum animal scit et tamen album esse nigrum a nullo animali scitur: album esse nigrum animal scit et tamen album esse nigrum nullum animal scit: Sor. esse album animal scit et tamen sor. esse album nullum animal scit: imo nullus sor. est albus. Et sic conceditur quod verum esse falsum credens credit et tamen nihil credit verum esse falsum: nec verum esse falsum creditur ab aliquo. Et sic de alijs infinitis sequitur ex illa responsione que omnia possunt concedi vel negari secundam punctationem diuersam ut cuiuslibet patet satis.

In ista materia de sensu composito et sensu diuiso solent conclusiones proponi. Prima est. a. scis esse verum et tamen nullum verum scis esse. a. probatur et pono quod hec deus est sit omnis propositio que sit. a. te latere quod scias esse necessariam. Iste posito patet quod a. scis esse verum: quia hoc scis esse verum demonstrando illam deus esse: et illa est a. ergo. a. scis esse verum: patet consequentia quia est syllogismus expositorius et etiam quia ex opposito conclusio nis cum vna premissarum sequitur oppositum alterius premissae. Sequitur enim nullum. a. scis esse verum b. de? est. a. igitur illam non scis esse verum: quod est contra possum. Secunda pars conclusionis probatur: nihil scis esse. a. igitur nullum verum scis esse. a. patet consequentia. et antecedens probatur: nec. a. scis esse. a. nec aliud ab. a. scis esse. a. igitur et c. quod a. non scis esse. a. probatur: hanc deus est non scis esse. a. et b. est omne. a. ergo nullum. a. scis esse. a. patet consequentia et maior est casus: nec etiam aliud ab. a. scis esse. a. quia nihil aliud ab. a. est. a. quare et c. Ex ista conclusione sequitur istud correlarium quod a. scis esse idem sibi ipsi. Et tamen nullum. a. scis esse idem sibi ipsi. a. prima pars patet: quia illam deus est scis esse idem sibi ipsi et illa est a. ergo. Et secunda pars de se patet: quia nihil scis esse. a. ut probatum est. Et si arguitur sic. a. scis esse hoc igitur hoc scis esse. a. negatur consequentia: nec est conuersio simplex. sed bene sequitur in conuersioe simplici quod scis esse hoc est. a. Similiter non sequitur. a. non scis esse idem alicui alteri ab. a. ergo. a. scis esse idem sibi ipsi. a. licet enim. a. scio esse idem sibi ipsi. a. vel alteri ab. a. non tamen scio. a. esse idem sibi ipsi. a. nec ipsum. a. scio esse idem alteri ab. a. quia hec propositio non est scita a me b. e. idem sibi ipsi. a. nec ista est scita a me: hoc scio esse idem alteri ab. a. demonstrando semp illam deus esse: quia quelibet illarum est falsa. Sed hec propositio bene est scita a me hoc est idem sibi ipsi. a. vel alteri ab. a. cum ipsa sit necessaria. Unde bene scio hoc esse verum vel hoc esse verum demonstratis illis rex sedet et nullus rex sedet et tamen non scio primum esse verum: nec scio secundum esse verum. Ita in proposito quare et c.

Secunda conclusio Tu scis. a. esse verum et tamen nullum. a. scis esse verum: probatur: et pono quod a. sit vnum illorum rex sedet: et nullus rex sedet et hoc bene scias quorum quodlibet sit tibi dubium: tunc patet quod scis. a. esse verum: quod scis vnum illorum esse verum. Et quod nullum. a. scis esse verum probatur: quod nullum illorum scis esse verum. omne. a. est alterum illorum ut suppono: ergo nullum. a. scis esse verum consequentia patet et antecedens est casus. Ex ista conclusione sequitur quod tu scis aliquam propositionem esse veram et tamen quelibet propositio est tibi dubia. probatur: supposito quod ille dicitur rex sedet et nullus rex sedet sint omnes propositiones: tunc patet quod tu scis aliquam propositionem esse veram: quia hec propositio est scita a te aliqua propositio est vera quam scis primarie significare aliquam propositionem esse veram: igitur et c. Et quod quelibet propositio sit tibi dubia patet: quia prima est tibi dubia et secunda similiter ut patet. Sequitur. n. quod a. est tibi dubium: et tamen tu non dubitas an verum sit sicut. a. primarie significat. Prima pars patet: quia quelibet illarum est tibi dubia: et altera illarum est. a. ergo. a. est tibi dubium. Secunda pars probatur. Nam b. propositio non est tibi dubia: sed scita a te: verum est sicut. a. primarie significat: quod

hec propositio est scita a te vnum est sicut vnum istotum significat. **Tertia conclusio** vtriusque istorum credit sor. esse verum et tamen sor. non credit ista esse vera: probatur posito quod sint due propositiones. a. et b. quarum qualibet creditur: sor. esse veram cum hoc quod credit se decipi: ita quod credit quod aliquod crediturum ab eo sit falsum sed vtriusque istorum credit ipse esse verum sicut est possibile quod sciant bene quod non est nisi vnum sor. in mundo et quod accedant ad me duo homines quorum quilibet apparet sor.: propter quod quelibet eorum credam esse sor.: Iste posito patet quod quelibet istorum credo esse sor.: et tamen non credo istos duos esse sor. quia bene scio quod esset impossibile. Consimiliter potest dici quod aliqui sunt quorum quodlibet credo esse verum et tamen non credo illa esse vera. Sed bene concedo quod si aliqua sunt quorum quodlibet credo esse verum quod illa credo esse vera. Et non sequitur: non credo illa esse vera: ergo non illa credo esse vera: arguitur enim a sensu composito ad sensum diuisum: sicut non sequitur: non credo contradictoria inter se contradictoria esse simul vera: igitur contradictoria inter se contradictoria non credo simul esse vera: stat enim quod duas propositiones que sunt contradictorie credam esse veras et tamen quod non credam illas esse contradictorias sicut plurimum habet experientia et c.

Quarta conclusio Sor. credit. a. esse verum et plato credit. b. esse verum et tamen sor. et plato non credunt. a. et b. esse vera: probatur supposito quod sor. credit. a. propositionem esse veram et non. b. et plato credit. b. propositionem esse veram et non. a. patet prima pars ex casu. Et secunda probatur: quia dato opposito sequeretur quod aliqui scirent sic esse vel sic esse: quorum nullus sciret sic esse: quod si videret possibile. Sed arguitur sic sequitur sor. credit. a. et plato credit. b. igitur sor. et plato credunt. a. et b. igitur per idem sequitur sor. credit. a. esse verum et plato credit. b. esse verum igitur sor. et plato credunt. a. et b. esse vera: vel detur causa diuersitatis. Illud dicitur quod hec est causa diuersitatis: quia in ista propositione sor. et plato credunt. a. et b. esse vera subiicitur terminus copulatus respectu verbi adiectiui determinantis compositionem verbalem et complexum categoricam propterea terminus ille copulatus diuisiue supponere debet: ex cuius propositione debet sequi propositio vniuersalis singularis numeri: nullo alio modo preter subiectum. Ita quod sequitur sor. et plato credunt. a. et b. esse vera: igitur vtriusque eorum credit. a. et b. esse vera. Sed in ista propositione sor. et plato credunt. a. et b. subiicitur terminus copulatus respectu verbi adiectiui non determinantis determinatum categoricum nec hypotheticum: propterea copulatum illud dicitur stare collectivae: et propositio sua inferibilis est per unam copulativam in qua pars copulati de parte copulati verificatur: sic arguendo: sor. credit. a. et plato credit. b. igitur sor. et plato credunt. a. et b. propter eandem causam bene sequitur. Sor. scit tres artes liberales et plato quatuor: igitur sor. et plato sciunt septem artes liberales. Sed non sequitur: sor. scit tres artes liberales esse veras et plato sic quatuor esse veras: igitur sor. et plato sciunt septem artes liberales esse veras: quia ex isto consequente sequitur quod vtriusque istorum scit aliquas artes esse veras. Concludo ergo quod si aliqui sciunt vel credunt sic esse vel sic si quis quelibet eorum scire vel credere sic esse vel sic. Sed si aliqui sciunt vel credunt sic esse vel sic esse oportet quod quelibet eorum sciat vel credat sic esse vel sic esse quare et c. Et licet non sequatur multe sunt propositiones quarum quelibet scis vel creditur esse vera: igitur creduntur ille propositiones esse vere: tamen bene sequitur quod ille propositiones creditur esse vere: hoc patet in casu priorum: quia. a. et b. sunt multe propositiones quarum quelibet scitur vel creditur esse vera: quia. a. scitur vel creditur esse vera. et b. similiter non tamen creduntur. a. et b. esse vere: quia a nullo nec ab aliquibus: quod non ab aliquo: patet: quia non a forte nec a platone nec etiam ab ipsis duobus: quia tunc oportet ut dictum est quod quelibet illorum sciret vel crederet

illas esse veras quod est contra casum: sed bene concedo
 q. a. et b. sciuntur vel creduntur esse vere: quia utraq; il-
 larum scitur vel creditur esse vera: ut patet per casus et c.
 Et si ex hoc concluditur q. a. et b. sciuntur vel credun-
 tur ab aliquo vel aliquibus esse vere: negatur consequen-
 tia: quia tunc oporteret q. quolibet illarum sciretur vel cre-
 deretur ab aliquo vel aliquibus esse vera quod est falsum.
 Sed sequitur bene ex illo antecedente q. a. et b. ab aliquo
 vel aliquibus sciuntur vel creduntur esse vere: q. a. ab ali-
 quo scitur vel creditur esse vera. et b. similiter ab aliquo
 scitur vel creditur esse vera. Ex his sequitur ista con-
 clusio correlarie: q. multi sciunt multas propositiones q. s.
 nec quarum aliquam possunt ipsi scire esse in rerum natu-
 ra posito q. s. sciat. a. quod non possit sciri a platone. esse
 in rerum natura: et plato sciat. b. quod non possit sciri. a. s. o.
 esse in rerum natura: isto posito patet prima pars conclu-
 sionis. Et secunda probatur: et q. nullam illarum possunt
 ipsi scire esse in rerum natura patet quia nec. a. nec. b.
 per casum: nec etiam aliquas propositiones possunt ipsi sci-
 re esse in rerum natura: quia non. a. et b. Si enim. a. et b.
 possent ipsi scire esse et c. oporteret q. quolibet illarum pos-
 sent ipsi scire esse et c. quod est falsum. veritamen bene co-
 cedo q. aliquas propositiones s. o. et plato possunt scire esse
 in rerum natura: et q. a. et b. ipsi possunt scire esse: quia. a.
 ab uno. et b. a reliquo: quare et c.

Quinta conclusio hec propositio est tibi dubia hoc est ho-
 mo: tamen tu non dubitas hoc esse hominem: quod est si-
 gnificatum primarium eiusdem: probatur et pono q. hec
 propositio hoc est homo significet primarie hoc esse ho-
 minem te demonstrato: sed credas tu ipsam primarie si-
 gnificare hoc esse hominem demonstrato papa: quod sit
 tibi dubium: sed bene scias te esse hominem: tunc patet q.
 illa propositio est tibi dubia: quia statim proposita illa du-
 bitares ipsam que significat primarie hoc esse hominem
 te demonstrato quod non est tibi dubium sed scitum a te
 per casum. Item conceditur in isto casu q. hec propo-
 sitio hoc est homo est tibi dubia quam credis primarie signi-
 ficare hoc esse hominem et tamen tu non dubitas hoc esse
 hominem: scis enim hoc esse hominem te demonstrato:
 et credis illam propositionem significare primarie hoc esse
 hominem demonstrato papa: propterea bene concedo q.
 hoc scis esse hominem et hoc dubitas esse hominem di-
 versis demonstratis. Item sequitur ex ista conclusione
 q. hec propositio est scita a te homo est asinus et tamen tu
 non scis hominem esse asinum: probatur et pono q. scias
 illas converti deus est et homo est asinus isto posito pro-
 pono tibi tu scis istam deus est: et cum hoc sit verum et i-
 pertinens debet concedi: deinde propono non repugnat
 istam sciri: homo est asinus. Ista est vera et impertinens:
 ergo debet concedi. Alterius propono hec est scita a te:
 homo est asinus: et sequitur hoc debere concedi: quia se-
 quens exposito. cum concessis: sequitur enim tu scis illas
 converti et una est scita a te et non repugnat alteram sciri:
 ergo altera est scita a te. Et sic patet prima pars: et secun-
 da etiam est manifesta: quia nullum impossibile scitur: sed
 homo est asinus est impossibile: igitur illud non scit. Et
 si arguitur sic. Tu scis illam homo est asinus que signi-
 ficat primarie hominem esse asinum: ergo tu scis hominem
 esse asinum. quod negasti. Respondetur negando mi-
 nozem: quia repugnat duobus concessis: sequitur enim tu
 scis illam propositionem et non scis hominem esse asinum:
 ergo illa non significat primarie hominem esse asinum: si-
 cut sequitur: hec est vera homo est asinus et nullus homo est asi-
 nus: ergo ipsa non significat primarie hominem esse asinum quare et c.

Sexta conclusio aliqua est propositio
 quam scis esse possibilem
 et tamen impossibile est te scire eam sic primarie significan-
 do. probatur. et capio hanc propositionem. tu non es. signi-
 ficando primarie q. tu non es. patet q. scis ipsam esse pos-
 sibilem. quia scis bene q. sum contradictorium non est ne-
 cessarium. Tu es sed. precise contingens. Et q. tu non possis

scire illam patet. quia si sic vel igitur quando eris vel
 quando non eris. non quando eris. quia tunc continue erit
 falsa. Nec quando non eris. quia tunc nihil scies nec scire
 poteris. Conceditur etiam q. aliqua propositio est pos-
 sibilis quam impossibile est aliquem hominem scire sic signifi-
 cando primarie. patet de ista propositione. nullus homo
 est. que possibilis est et tamen nullus homo potest scire illam
 sic significando primarie. quia si aliquis homo sciret
 eam sic significando tunc aliquis homo esset. et per conse-
 quens illa esset falsa nullus homo est. Et si sic nullus homo
 sciret eam. Item sequitur q. aliqua propositio est pos-
 sibilis que non potest sciri ab aliquo sic primarie significan-
 do. patet de istis. nulla propositio negativa est: illa propo-
 sitio non est. se demonstrata. hoc est falsum se demonstra-
 to. omnis propositio est falsa. et sic de multis alijs propo-
 sitionibus se falsificantibus. Si enim sciret b nulla propositio
 est negativa sic significando primarie nulla esset propo-
 sitio negativa et sic ipsa non esset negativa q. est impossibile
 Similiter concedo q. aliqua propositio est vera et tamen
 si tu scires ipsam sic significando primarie ipsa esset falsa.
 probatur et capio illam propositionem. Tu non scis illam
 propositionem. se ipsa demonstrata. que sit in centro ter-
 re quam non videas nec de ipsa consideres. Et sequitur co-
 clusio. Consimiliter etiam aliqua propositio est vera et ta-
 men si aliquis homo videret ipsam ipsa esset falsa. ut pa-
 tet de ista nullus homo videt hanc propositionem seipsa
 demonstrata. Etiam aliqua propositio est vera que si intel-
 ligeretur statim efficeretur falsa ut patet de ista. nihil in-
 telligit me seipsa demonstrata quare et c.

Septima conclusio aliqua propositio
 est vera quam non potest
 credi a te sic significando primarie. probatur et capitur b
 propositio. hoc quod est album credis esse nigrum. demon-
 strando aliquod album q. de facto credis esse nigrum. Et
 sit illa. a. tunc patet q. a. propositio sit vera sic significando
 primarie. Et q. tu non potes credere. a. sic significando p-
 batur. quia si non. ponatur ergo q. credas. a. Et arguitur
 sic. hoc q. est album credis esse nigrum igitur hoc est al-
 bum. Ista consequentia est bona credita a te esse bona et an-
 tecedens est creditum a te. igitur et consequens. Tunc sic
 Tu credis hoc esse album. igitur tu non credis hoc esse nig-
 rum et per consequens hoc q. est album non credis esse nigrum.
 q. posito repugnat. Similiter sequitur hoc q. d. est album
 credis esse nigrum: igitur hoc credis esse nigrum: ista consequen-
 tia est bona et antecedens est verum. igitur et consequens.
 Tunc sic: hoc credis esse nigrum: igitur tu credis hoc esse
 nigrum. Et ultra tu credis hoc esse nigrum et credis hoc esse
 album: igitur tu credis album esse nigrum: patet consequen-
 tia: sed consequens est me impossibile: ergo illud. ex quo
 sequitur: quare et c. Ex ista conclusione sequitur correla-
 rie q. aliqua propositio est vera que a nullo homine po-
 test credi sic significando primarie: probatur et capitur b
 propositio que sit. a. hoc q. est album omnis homo credit
 esse nigrum: demonstrando aliquod album q. d. est in rei veritate ab
 omni homine creditum esse nigrum. tunc p. q. a. p. p. o. e. v. a. q. p.
 a. non potest credi ab aliquo homine sic significando: probatur: q. si
 non: si igitur q. a. s. o. Et arguitur sic: hoc q. d. est album omnis homo
 credit esse nigrum: ergo hoc est album. Ista propositio est bona cre-
 dita a sorte esse bona: et asinus est creditum ab eo. igitur et propositio. tunc
 sic. s. o. credit illud consequens et scit illud primarie signifi-
 care hoc esse album. igitur s. o. credit hoc esse album. Et si
 sic hoc q. est album s. o. non credit esse nigrum. Et s. o. est ali-
 quis homo. igitur hoc q. est album aliquis homo non cre-
 dit esse nigrum quod est oppositum casus. Item argui-
 tur ut prius. hoc q. est album s. o. credit esse nigrum. igitur
 hoc credit s. o. esse nigrum. Et ultra. igitur sortes cre-
 dit hoc esse nigrum et s. o. credit hoc esse album per con-
 cessum. igitur s. o. credit album esse nigrum quod est falsum
 et impossibile. quare et c.

Octava conclusio inter istos potest
 scire. a. propositiones
 et tamen idem. a. non potest sciri ab aliquo eorum: pro-

batur & assigno hanc propositionem. Neuter istorum est que sit. a. tunc p3 qd uterq3 istorum demonstratis for. et platonem potest scire. a. propositionem. quia for. potest scire. a. propositionem. & plato similiter: & tam fortes q3 plato est aliquis illorum: igitur &c. consequentia patet: & anis pbat pro maiori. sequit isti no snt: igit neuter eoz e. Ista pna e bona scita tam a for. qua a platone esse bona & a quolibet eorum potest sciri antecedens: ergo a quolibet eorum. potest sciri consequens quod est prima pars conclusionis: et secunda probatur: q3 si. a. potest sciri ab aliquo isto: n3 potest sciri ab aliquo istorum: igitur isti sunt: ergo uterq3 eoz est & per consequens. a. non est verum: neuter istorum e. Ideo. a. non scitur ab aliquo illorum: quia nihil scitur nisi verum. Et si arguitur sic. a. potest sciri ab isto demonstrato for. & idem. a. potest sciri ab isto demonstrato plato: igitur. a. potest sciri ab istis: negatur consequentia. S3 bene sequitur qd. a. ab istis bene potest sciri: sicut non sequitur: tu potes scire hoc: demonstrando regem sedere & potes scire hoc demonstrando: nullum regem sedere: igitur potes scire ista: sed bene sequit qd ista tu potes scire. Imo de presenti non tenet talis consequentia unde non sequit. Tu credis hoc esse hominem & credis hoc esse homines igitur credis ista esse homines: probatur & sint for. & pla. a remotis sic qd credas qd sint duo hoies & unus canis: p3 casus: quia possibile est qd distincte videas facies for. & platonis & cum hoc indistincte pedem sortis. Ista qd credas hoc demonstrando pedes for. esse caput canis: tunc i isto casu si proponeretur tibi ista s3 sunt duo homines & unus canis demonstrando ut prins concederes: admisso ergo isto casu apparet antecedens: & disparet consequens: quia non credis illa esse homines. sed homines & unum canem Et si arguit: ista credis esse homines: ergo credis ista esse homines: quia non refert preponere vel postponere terminum demonstratiuum. h3 dicitur negado p3 consequentiam. Et ad probationem dico qd non refert preponere vel postponere terminum demonstratiuum singularis numeri. Unde non sequitur ista credo esse vera demonstratis duobus contradictorijs: igitur credo ista ee vera demonstratis eidem. Ista credo esse for. demonstratis duobus hominibus omnino similibus: igitur credo illa esse for. Ista apparent esse pedalia: ergo apparet qd ista sint pedalia: demonstratis duobus quorum vnum sit pedale insensibiliter maius alio: ut superius dicebatur. Similiter in singulari numero non sequitur: cum determinabili: ut hoc album scio esse for. igitur scio hoc album ee for. hoc. a. scio esse verum: ergo scio hoc. a. esse verum. Et sic de alijs: imo si seqt: s3 istoz scio ee neq. igit scio s3 istoz esse neq: posito qd creda qd hec de? e sit ois ppositio: qua scias esse veram: tunc patet qd hoc istorum scio esse verum: quia hoc scio esse verum. s. deus est: & hoc est istorum: q3 de numero istorum deus est & homo est asinus: igitur hoc istorum scio esse verum: & tamen nescio hoc istorum esse verum: quia nescio ista esse: imo credo ipsa non esse: quia credo illam deus esse esse omnem propositionem. Aliquando tamen cum determinabili isert sensus diuisus sensum compositum: & hoc determinabili existente palam conuertibili cum predicato dicti aut superius ad idem. Sequitur enim hanc hominem scio esse homines: ergo scio hanc hominem esse hominem: hoc animal scio esse animal: igitur animal hoc scio esse animal. hoc album scio esse album: igitur scio hoc album esse album: & sic consequenter vbi determinabile palam conuertitur cum predicato dicti &c. Etiam sequitur hoc animal scio esse hominem: igitur scio hoc animal esse hominem. hoc coloratum scio esse album: igitur scio hoc coloratum esse album. Et sic de singulis. Notanter adiungo illam terminum palam: quia vbi non sciretur determinabile conuertit cum predicato dicti aut esse superius ad idem non oportet talem concedi consequentiam: dato enim qd non scires ly risibile conuertit cum illo termino homo: non habes concedere illam consequentiam: hoc risibile scis esse hominem: ergo scis hoc risibile

esse hominem: tunc stare veritas antecedentis cum falsitate consequentis supposito qd non scires istum esse risibilem: sed bene scires istum esse hominem. Ubi tamen scires illa duo conuertit tunc sequitur satis bene: hoc risibile scis esse hominem: ergo scis hoc risibile esse hominem. Consimiliter dico de termino superiori qd non infert se in sensu composito nisi palam fuerit superius. Si enim non scires qd ille terminus coloratum esset superius ad ly album non haberes concedere illam consequentiam: hoc coloratum: scio esse album: ergo scio hoc coloratum esse album quia in casu possibili antecedens est verum & consequens falsum: ut posito qd scias hoc esse album demonstrato vno lapide & non scias hoc esse coloratum: quod satis possibile est dato qd magister tuus cui firmissime crederes diceret tibi scias qd nullum album est coloratum: sed precise calidum vel frigidum tunc in casu isto antecedens est verum & consequens falsum. vbi tamen non tibi placeret exemplum istud: potes et aliud presentare. unde non sequitur hoc imutatum scis esse coloratum: igitur scis hoc imutatum esse coloratum supposito qd scias hoc esse coloratum & non scias ipsum esse imutatum: sicut patet de rustico. Isto posito antecedens est verum: quia hoc scis ee coloratum & hoc est hoc imutatum: ergo hoc imutatum scis esse coloratum: & tamen tu non scis hoc imutatum esse coloratum: quia non scis hoc esse imutatum ut patet per casum. Quare autem huiusmodi consequentie non valent est quia illa determinabilia non sunt palam superiora ad dicto: um predicata. ubi tamen essent palam superiora habes concedere illas consequentias: quia nunq3 posses ponere antecedens & deponere pns quare &c.

Nona conclusio Aliqua est ppositio quas scis esse veram: & tamen illa non est scita a te: sed tibi dubia: pbatur: & pono qd hac propositionem. a. est. b. que sit. a. scias conuertit cum vno illorum contradictoriorum tibi dubiorum. Rex sedet & nullus rex sedet. Isto posito patet qd. a. propositiones scis esse veram: quia scis ipsaz conuertit cum vero. Sequitur enim. a. conuertitur cum vero: ergo. a. est verum. Ista consequentia est bona scita a te esse bona & antecedens est scitu a te: igitur & consequens: sed consequens primarie significat. a. esse verum: igitur tu scis. a. esse verum quod erat pbandum. Et qd. a. non est scitu a te: sed tibi dubiu: pbat nullum illorum contradictoriorum est scitu a te: sed qdlibet tibi dubiu: omne. a. scis conuertit cum altero illorum ergo nullum. a. est scitu a te sed tibi dubiu. Similiter tu non scis significatum primarium. a. igitur tu non scis. a. patet consequentia: & antecedens probatur. Tu non scis significatum primarium alicuius illorum contradictoriorum sed tu scis bene qd significatum vnius illarum est significatum. a. vel conuertitur cum significato. a. igitur &c. patet consequentia cum minor: & maior probatur. Nam tu no scis regem sedere: nec scis nullam regem sedere & scis bene qd nullum est significatum primarium illarum nisi regem sedere vel nullum regem sedere: igitur tu no scis ali quod significatum primarium illarum.

Contra istam conclusionem arguitur sic. Sequitur tu scis. a. esse verum. igitur tu scis significatum primarium. a. esse verum & illud scis significari per. a. Et vltra tu scis significatum primarium. a. esse verum & illud scis esse significatum. a. igitur aliquod significatum primarium verum scis significari per. a. ergo tu scis. a. patet consequentia quia scire. a. est scire sumum primarium significatum verum & illud sciri significari per. a. Ad istud respondetur negando consequentiam primam: quia sciendo. a. esse verum nullum significatum primarium. a. scio esse verum. sed bene scio primarium significatum. a. esse verum: quia scio illud conuertit cum uno s3 bene sequitur scio. a. esse verum: igitur scio significatum primarium. a. esse verum & scio illud significari per. a. quia hec ppo e scita a me significatum primarium. a. e neq. Et si dicitur ex qd scis illud significatum primarium significari per. a. def gº illud significatum: huic dicitur qd non oportet dare illud significatum

catum p. imarium ex quo ly illud stat confuse tantu: Ad cedo enim q scio alterum illorum significatorum esse ve rum demonstrando regem sedere & nullum regem sede re & scio q illud significatur per vniam illaru Rex sedet & nullus rex sedet: & tamen si petitur qd est illud non est sin gulariter satisfaciendu petitioni pp cam dica rē.

Forse adhuc dubitatur inducendo experie tiam: videmus enim comunt ter q si aliqua propositio scitur esse vera q illa scitur: sicut patet de illis dens est: homo est animal: nullus homo est asinus: nulla chymera est: Adaz sicut vel antichristus erit Et sic de alijs. Ac etiam si sua significata sciuntur esse va & illa sciuntur: eodipso eni q dea esse scio ee vex: scio deu ee: si scio nulla chymera ee ee vex: scio nulla chymera ee. Et si scitur antichristum fore veluisse: Et sic de alijs vt patet quare ergo si scio. a esse verum non scio. a. & si scio signifi catum primarium. a. esse verum non scio significatum pri marium. a.

Ad istud respondetur q est ma gna causa: Ratio. n. quare scio istam dens ee est: q: scio suum signifi catum primariu qd scio significari per illam: q: deuz ee & illud scio significari per illam deus est Et sic de alijs: s; no scio. a. q: non scio suum significatum primariuz vt proba tuz ē nec aliqd significatum primarium scio significari per illam: vnde hec propositio nulla chymera est scitur a me: & scio ipsam esse veram: q: scio suum significatum prima rium & scio suum significatum primarium esse vex: ymo suum significatum primariu scio esse verum. Si ergo eet aliqua propositio cuius significatum primariu scire ee ve rum illa propositio sciretur a me dato q scire illa sic signifi ficare primarie: sed non sufficeret q scire suum significa tum primariu: & q scire illud significari ab illa sicut p3 de .a. qd scio esse verum & tamen non scio ipsum: q: no scio suum significatum primarium nec aliqd significatum pri marium scio significari per illaz sicut nec aliqd significatuz primariu scio esse verum illorum contradictio: q: nec ali quod tale scio significari per illa rē.

Altima cōclusio est ista: Si iste rex se det & tu credis firmit ter absqz hesitatione q iste rex sedet tu scis q rex sedet: p3 conclusio sumendo scire cōiter: q: scire cōiter non ē aliqd qz firmiter credere absqz hesitatione cuz hoc q ita sit ex pre rei: propterea cōcedo q tu scis q anips erit: & q dies iu dicij erit: & q xps fuit incarnatus & passus pro redēptioe humani generis: q: hec omnia firmitissime credis absqz ali qua hesitatione & sicut credis ita est ex parte rei rē. Sed non sequitur rex sedet & tu credis firmiter absqz hesitatio ne q rex sedet igitur tu scis q rex sedet: q: ponatur q rex anglic sedeat quem credas non sedere & q rex scotic non sedeat quem firmitissime credas sedere Isto posito p3 an tecedens esse verum & consequens esse falsum. Nam tu deciperis precise credendo regem sedere & vnum regez precise credis sedere: igitur tu no scis regē sedere. C Ue rūtamen si rex sedet & credis firmiter sine hesitatione eun dem regē sedere tu scis regē sedere qre rē.

Contra istam descriptionem arguitur sic: naz data ipsa sequitur q ali quis in casu dubitat se scire sic ee vel sic ee qd est impossu bile: Et consequentia probatur: & pono q tu credas sine hesitatione q iste rex qui sit omnis rex sedeat. Isto posito propono tibi Iste rex sedet. Et cum ipsa sit dubia tibi & i pertinentens sequitur q est a te dubitanda: deinde propono: tu scis q iste rex sedet & videtur q sit a te dubitanda quia non est concedenda cum sit falsa non sequēs ex aliquo cō cesso nec concessis nec ex opposito bene negati nec oppo sitis bene negatorum nec etiam neganda: quia sequitur ex posito & vna propositioe tibi dubia ergo videtur q sit dubitanda & per consequens bene respondēdo habes du bitare eam Et si sic sequitur conclusio probanda v3 q ali quis in casu dubitat se scire sic esse vel sic esse. Et q illa tu tu scis illum regem sedere sequatur ex vna propositioe

tibi dubia & posito probatur: q: sequit tu credis firmiter sine hesitatione q iste rex sedet & ita est q iste rex sedet er go tu scis q iste rex sedet p3 pna p pdicta rē.

Ad istud potest multipliciter responderi pmo admittēdo positionē & cū pponit: iste rex sedet: dī concedendo: non q: verum sed quia creditu a me absqz hesitatione: vnde bene sequitur. Tu firmiter credis absqz hesitatione q iste rex sedet ergo q ille rex se det est a te concedendum q: si firmiter credis absque be sitatione q iste rex sedet tunc istum regem sedere est a te concedendum negandum vel dubitandum: non negan dum nec dubitandum. quia credo firmiter istum regem sedere esse verum: ergo sequitur q illud est a te concedi dum: dato enim pro vero & non proposito q antichristus nunquam erit proposita tibi ista antichristus erit concede res eam: non q: veram vel scitam a te sed q: credituz: q: firmiter credis q antichristus erit. C Similiter dato q ve niret vnus qui non esset rex quem firmiter crederes esse regem & ita diceretur ab omnibus q esset rex: tunc pro posito tibi: iste est rex concedes ipsam: non quia veram vel scitam a te sed quia creditam. Et tunc ad argumentuz quo probatur hanc esse dubitandaz a me: Iste rex sedet quia illa est mihi dubia & impertinens ergo rē. Dicitur negando consequentiam: sed debet sic argui Ista est du bia significādo primarie & impertinēs: igitur illa ē a te du bitanda: cedo piaz: & nego primā partē antīs: q: repu gnat casui: Ista enim duo repugnāt: Tu credis firmiter absqz hesitatione q iste rex sedet & tu dubitas illaz iste rex sedet significādo primarie q iste rex sedet. C forte b di ceret q illa duo n repugnāt: q: stat satis bñ q tu dubites illā & q illa sic significet primarie q iste rex sedet: & tñ q tu credas firmit rē sedē & vt posito q tu credas firmit istū regē: dubites papā ee quā credas primarie significari per il lam: Iste rex sedet: Isto posito p3 q illa nō repugnant b enim est tibi dubia iste rex sedet: que primarie significat istum regem sedere non obstante q credas ipsam aliud significare primarie Et tamen credis firmiter istum regē sedere per positū. C Ideo dico q licet illa non repugnāt tamen ista bene repugnāt hec est tibi dubia & impertinēs Iste rex sedet quam credis primarie significare istum re gem sedere & tu credis firmiter istum regez sedere: quia ex prima parte sequitur q tu dubitas istum regem q re pugnat scde parti. C Ad inferendum ergo q hec est a te dubitanda debet sic argui: Ista est tibi dubia & impertinēs Iste rex sedet quaz scis & credis primarie significare istū regem sedere: igitur illa est a te dubitanda: consequentia est bona sed antecedens est negandum: quia repugnans vt ostensum est: Ex isto sequitur q non valet hec forma. C Hec propositio est falsa & impertinens ergo est a te ne ganda: posito q credas firmiter absqz hesitatione q hec est asinus demonstrato sor. a remotis Tūc proposita tibi ista iste est asinus est a te concedenda: quia credita firmit ter absqz hesitatione & tamen ipsa est falsa & impertinēs. Si tamen ipsa esset falsa & impertinens quam scires esse falsam & impertinentem sciendo ipsam primarie significa re q hoc est asinus tunc ipsa esset a te neganda sed iam in proposito antecedens repugnat casui. C Item non sequi tur: Ista propositio est vera & impertinens igitur a te est concedēda: posito q crederes absqz hesitatione q ego nō sum homo Tunc proposita tibi ista Ego sum homo: est a te neganda: quia suum contradictorium est creditum firmiter absqz hesitatione & tamen illa est vera & impert nens vt patet: vbi tamen illa esset vera & impertinēs quā scires esse veram & impertinentem sciendo ipsaz prima rie significare q ego sum homo tunc ipsa esset a te conce denda: sed iam in proposito antecedens est repugnans quare rē. patet: igitur responsio ad illud argumentum en3 ponitur q tu credas firmiter absqz hesitatione q iste rex sedet admittitur Et cum proponitur iste rex sedet con cedatur: quia creditam deinde cum proponitur: tu scis q iste rex sedet pcedat: q: sequit rē posito & vno cesso. Si tñ immediate post positū ppoeret ista Tu scis q iste rex

negar sic sign sciend illa ille posito befitat iste rex duision tar er ne qz forme Se admitt nitar: thens debet posito quens gan ve bitand scio se illa no fit dic ne scia est rex tibi du iste cu sam: it men f quitu ymo e sequit tu es da q: propo tecum C absqz scio q na & a ate n tur: J da & illa co ate e quen qua d rex el teced gand posit nega illa es posit tina fi saz: v sedet fa tam nem I rex d corre ipsa f vna p bia & quitu palis possit polat libet bia: q

negarem ipsam: qz falsa & impertinens qua scio esse falsa sic significando primarie q tu scis istum regem sedere: & sciendo ipsam sic primarie significare: deinde si pponeret illa ille rex sedet deberet negari: qz repugnat posito & opposito bene negati. Sequitur enim credis firmiter absqz hesitatione q iste rex sedet & non scis q iste rex sedet: igitur iste rex non sedet: patet consequentia: quia ex opposito conclusionis cum maiori sequitur oppositum minoris. Sequitur enim iste rex sedet & tu credis firmiter absqz hesitatione q iste rex sedet: ergo tu scis q iste rex sedet semp vni formiter demitendo: p3 pna p prius dicta.

Secunda responsio Ad argumtum principale e admittendo positum & concedendo idem. Et cu3 proponitur: Iste rex sedet dicitur dubitando: q: dubia & impertinens: deinde cum proponitur: Tu scis q iste rex sedet: debet negari: non q: falsa & impertinens: qz sequitur exposito & vna propositione tibi dubia: sed q: falsum non sequens ex aliquo concessio vel concessis: opposito bene negati vel oppositis bene negatorum: nec ex aliquo a te dubitando: vel bene dubitato: unde non sequitur: illa propositio sequitur ex casu & vna propositione tibi dubia: igitur illa non e a te neganda: vt posito q omnis rex currat & q fit hic coram te vnus homo quem nuqua vidisti que3 bene scias non currere. Iste posito propono tibi illam: Iste est rex demonstrato isto quem iam vides. Et cum illa sit tibi dubia & impertinens debet dubitari: deinde propono iste currit: debet negari q: scis ipsum non currere per casum: illa ergo propositio est a te neganda: Iste currit: & tamen sequitur exposito & vna propositione tibi dubia: sequitur enim omnis rex currit iste est rex ergo iste currit: ymo ego concedo q aliqua propositio est a te neganda q sequitur exposito & vna propositioe scita a te: vt posita illa tu es rome & proposita ista Ego sum rome est a te neganda q: falsa & impertinens & tamen sequit exposito & vna propositione scita a me: sequitur. n. tu es rome & ego sum tecum igitur ego sum rome.

Contra istam responsionem arguitur sic: sequitur tu credis firmiter absqz hesitatione q iste rex sedet & iste rex sedet: ergo tu scis q iste rex sedet. Ista psequetia e bona scita a te e bona & antecedens est tibi dubium: igitur consequens non e a te negandum: patet consequentia & antecedens probatur: Illa est vna copulativa cuius vna pars est concedenda & reliqua dubia: igitur tota copulativa est dubia: dicit q illa consequentia non valet. Ista consequentia est bona scita a te esse bona & antecedens est tibi dubium: ergo consequens non est a te negandum: q: depono tibi ista rex est: qua deposita facio istam consequentiam Rex sedet ergo rex est: Ista consequentia est bona scita a te esse bona & antecedens est tibi dubium & tamen consequens est a te negandum: qz depositum igitur e. Non tamen dico q pposita mihi illa Rex sedet deberem ipsa dubitare: ymo negare: quia antecedit ad depositum. Sed si proponitur illa est tibi dubia conceditur: qz vera & impertinens deposito vt patet inuenti. **Uterum** nego q illa copulativa sit mihi dubia: quia bene scio alteram partem esse falsam: videlicet tu credis firmiter absqz hesitatione q iste rex sedet: h enim q ista sit mihi posita & a me concedenda ipsa tamen est falsa quam scio esse falsam sicut ante positionem sciebam: vni posita mihi ista: omnis rex currit iste est rex demonstrato vno quem nunqz vidisti quem scias non currere patet q illa copulativa est a me neganda: quia ex ipsa sequitur vnum a me negandum v3 iste currit: & tamen vna pars illius est concedenda a me & reliqua mihi dubia & dubitanda a me: v3 iste est rex &c. **Etiam** non sequitur hec est vna copulativa cuius quelibet pars principalis est mihi dubia & nulla alteri repugnat nec est in copulativa ergo ipsa e mihi dubia p3 in casu priori de ista copulativa omnis rex currit & iste est rex: certum est q quelibet pars est mihi dubia &c. & tamen ipsa no est mihi dubia: quia scio ipsam esse falsam eo q scio ex ipsa sequi falsum: v3 iste currit: ymo nullo posito casu quelibet pars illius est a me dubitanda quarum nulla alteri repugnat: nec est in copulativa sed neganda: quia ex ipsa scio sequi aliquod negandum a me: illa est a me dubitanda sicut patet de istis: rex sedet & papa dormit: rex sedet & homo est animal: quarum quelibet est mihi dubia & a me dubitanda iuxta dicta. **Ex** quibus patet q illa copulativa tu credis firmiter absqz hesitatione q iste rex sedet & iste rex sedet non est mihi dubia: quia scio alteram partem esse falsam: nec est a me dubitanda: quia falsa no sequens ex aliquo concessio nec concessis opposito bene negati nec oppositis bene negatorum: nec ex aliquo bene dubitato vel dubitando vt patet inuenti. Sed de his copulativis clarus dicit i materia ypotheticarum vbi tangit qd requirit ad h q copulativa sit dubia vel dubitanda.

Tertia responsio negat de virtute sermonis illam descriptionem scientie: dicendo q scire est per certas causas positionis veritate3 apprehendere vt patet primo posteriorum. Et licet philosophus diffiniat scientiam maxime proprie dictam non tamen obstat quin illa diffinitio sit bona de scientia comuniter dicta. Et tunc ad casum positum: admittitur. Et cum proponitur illa: Iste rex sedet: non est respondendum concedendo negando nec dubitando: no dubitando nec negando: quia credo firmiter q iste rex sedet: & q illa propositio sit vera nec etiam concedendo: quia nullam euidenciam nec causam habeo quare ipsam deberem concedere cum sit falsa & impertinens relinquatur ergo q est credenda. **Consimiliter** ad aliam respondetur vt videlicet: Tu scis q iste rex sedet: non concedendo nec negando ipsam nec dubitando sed credendo: non solum quado proponitur in tertio loco: ymo etiam in secundo immediate postpositum: non enim concedendo nec dubitando vt patet nec etiam negando: quia nullam euidenciam habeo q non sciam sic esse: per casum: nec sum oblitus: in oppositum: igitur debeo credere illam: nam sicut sine hesitatione credo istum regem sedere sic sine hesitatione credo me scire istum regem sedere: & cum sic credo sine hesitatione non est aliqua euidencia quare deberem illam negare cum proponitur in isto casu &c. rex sedet vlt tu credis regem sedere & sic debet responderi potius credo q sic: vel stat cu casu: aut ego nescio: vni patet alias dari posse responsiones qz concessiones & negationes. **Et** si contra hanc responsionem aliquod fieret argumentum respondetur fm modum prime responsionis quam inter ceteras reputo meliorem.

Quarta responsio admittit casum. Et cum proponitur illa: iste rex sedet: dubitatur: & etiam illa: tu scis q iste rex sedet: vbiennqz & quacumqz proponitur: quia si in illo casu: iste rex sedeat: illa est concedenda: si non sedeat neganda: & cum no sequitur ex casu q iste rex sedeat: nec sequitur oppositum: patet igitur q illa est mihi dubia: iste rex sedet: & per consequens: alia: scio q iste rex sedet ab illa dependens est mihi dubia.

Contra istam conclusionem arguitur: probando q impossibile est aliquid quem dubitare se scire sic esse vel sic esse: quia si non: ponatur igitur q tu dubites te scire. a. propositionem: & q tu scias. a. propositionem: tunc arguitur sic: tu scis. a. propositionem ergo percipis. a. propositionem: patet consequentia: quia non videtur q quis sciret aliquid nisi perciperet illud. Et ultra tu percipis. a. pponit: igitur percipis te percipere illam. **Probo** pnam: q: per quascumqz euidencias percipis sic esse per easdem euidencias: percipis te

percipere sic esse: si illam propositionem philosophi quod eodem sensu sentio et sentio me sentire ergo eisdem eundem tunc percipio et percipio me percipere: quia percipere est sentire: tunc ultra tu percipis te percipere. a. propositiones ergo scis te scire illam: patet consequentia per predicta ex quo consequenter sequitur quod tu non dubitas te scire illam: quod est oppositum conclusionis concessae. **C** Similiter arguitur ex alia parte quod si tu dubitas te scire. a. propositionem tu non scis. a. propositionem quod est contra casum: probatur: sequitur: tu dubitas te scire. a. propositionem ergo consideras an scias. a. propositionem et non percipis te scire. a. propositionem: per omnia ab uno quertibili ad reliquos: tunc ultra: tu non percipis te scire. a. propositionem: igitur non percipis te percipere. a. propositionem. Tunc ultra tu non percipis te percipere. a. propositionem: igitur non percipis te percipere. a. propositionem: per omnia: quia ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis ut probatum est: tunc ultra. Tu non percipis. a. propositionem et consideras an scias illam per assumptum prius: igitur tu non scis. a. propositionem igitur. a. primo ad ultimum: si tu dubitas te scire. a. propositionem tu non scis. a. propositionem quod est contra casum. Et ista consequentia est bona scita a te esse bona et antecedens est scitum a te ergo et consequens ergo tu scis te non scire. a. propositiones et per consequens tu non dubitas te scire. a. propositionem quod iterum est oppositum conclusionis concessae. **C** Secundo arguitur sic: Sequitur: tu dubitas te scire. a. igitur consideras an scias. a. et non scis te scire. a. et tu es igitur tu nescis te scire. a. Tunc sic: tu nescis te scire. a. et consideras an scias. a. ergo per aliquam evidentiam ad oppositum mouentem nescis te scire. a. igitur per illam evidentiam credis te non scire. a. vel igitur quia: credis te non sufficienter considerare vel quia: a. apparet tibi falsum: Sed non primo modo: quia iam sufficienter consideras ut probatum est ergo. a. apparet tibi falsum et per consequens non scis. a. quod est oppositum casus et responsionis.

Ad ista respondendo **C** concedo cum responsione illa quod possibile est quod tu dubites te scire. a. propositionem. **C** Ad quod probandum arguo sic: Et pono quod tu scias istam propositionem triangulus habet tres angulos equales duobus rectis: que sit. a. quam scias optime demonstrare de qua consideras an scias et an scias ipsam demonstrare: Et dum tu sic consideras circa. a. Veniat magister tuus cui plus credis quam tibi ipsi qui asserat te non scire. a. nec ipsum scire demonstrare sed asserat falsum. Iste posito patet quod tu scis. a. sicut prius scivisti et tamen non scis te te scire. a. sed dubitas te scire. a. unde opposita ista Tu scis. a. diceres nescio vel dubito si scio. a. prius credidi me scire. a. sed iam credo me non scire. a. patet ergo quod non sequitur: Tu scis. a. igitur tu scis te scire. a. quia in isto casu scis demonstrare. a. et dubitas demonstrationem tuam esse sufficientem. **C** Secundo posito quod. a. sit altera illarum dens est et homo est asinus et lateat te tunc si proponeretur istis de opi. contraria. Tu scis. a. dubitarent: quia sequitur si eos tu scis illam propositionem dens est et illa est. a. igitur tu scis. a. consequentia est bona scita ab eis esse bona et antecedens est dubitandum ab eis ergo consequens non est ab eis negandum: nec etiam concedendum: quia stat quod. a. sit illa homo est asinus igitur dubitandum et per consequens sequitur quod ipsi dubitant se scire. a. **C** Tertio arguitur sic: scire. a. est prius quam scire se scire. a. sicut intelligere hoc vel illud est prius quam intelligere se intelligere hoc vel illud: per prius enim intelligo hominem quam intelligam me intelligere hominem sicut per prius video quam videam me videre. Si ergo scire. a. est prius quam scire se scire. a. et omne prius stat esse sine suo posteriori ergo stat te scire. a. et non scire te scire. a. **C** Quarto arguitur sic: sequitur tu scis istam propositionem deus est: igitur deus est deus: quia prius est necessarium et antecedens est contingens. Sed omne necessarium stat sciri absque aliquo contingenti: igitur stat me scire consequens illius prius non sciendo antecedens: et sic sequitur de possibili quod scio illam propositionem et non scio

me scire illam. **C** Quinto si queritur a te: quot propositiones scis potes convenienter respondere: nescio: in tantum numerum illarum: et nescio quot si id: quia possibile est quod scias centum propositiones et tamen nescias te scire illas: quia si tibi proponerem. Tu scis centum propositiones: dubitates: vel diceres nescio me scire centum: et consequenter etiam est possibile quod tu scias. a. propositionem et nescias ymo dubites te scire illam: Et sic patet quod non est impossibile. Ymo verum quod quis dubitat se scire sic esse vel sic esse: et scit. a. vel. b. propositionem et tamen non scit se scire illam quare etc.

Jam ad argumenta **C** in oppositum respondetur admittendo quod possibile est quod tu dubites te scire. a. propositionem: et cum ponitur cum eodem quod scias. a. admittitur. Et tunc ad argumentum: tu scis. a. propositiones ergo tu percipis. a. nego consequentiam quia ad hoc quod sciam. a. non requiritur quod percipiam. a. nec consideres in actu de. a. quia sic quodcumque cessarem cogitare de propositione scitae me statim desinerem scire illam et consequenter quodcumque bene sciret aliquis demonstrare omnes conclusiones euclidis ipse non sciret illas nisi actu cogitaret de omnibus illis que omnia sunt falsa: non ergo sequitur: scio illam propositionem: igitur scio me scire illam vel considero non quid scio illam: quia stat me scire illam: ut probavi et non scire me scire illam. Considerando adhuc utrum scio illam: Ymo stat quod sciam aliquam propositionem et tamen quod non credam me scire illam: nec sciam me scire illam: nec dubitem me scire illam: nec considerem me scire illam: ut patet de homine dormiente et de eodem vigilante posito quod nulli propositioni scite advertat. **C** Dato adhuc quod sequatur. Tu scis igitur tu percipis. a. dicendo quod non sequitur. Tu percipis. a. igitur actu consideras de. a. negatur alia consequentia. Tu percipis. a. ergo percipis te percipere. a. Sicut non sequitur: tu vides. a. igitur vides te videre. a. Tu intelligis hoc vel illud igitur intelligis te intelligere hoc vel illud. Anima enim per prius intelligit obiectum extra quam intelligat se intelligere: quia per prius est actus rectus anime quam reflexus: non ergo mirum si percipis. a. propositionem et non percipis te percipere illam. Et tunc ad argumentum: per quascumque evidencias percipio aliquid per easdem evidencias percipio me percipere illud: nego hoc: quia diverse propositiones diverse evidencias requirunt ad hoc ut percipiantur: vel sciatur: ymo sicut propositiones diverse specie differunt Ita requirunt evidencias specie differentes: quia ergo. a. per oppositum dato quod sit illa deus est vel triangulus habet tres angulos: differunt ab ista specie ego percipio. a. igitur ad hoc quod percipitur vel sciatur requiruntur evidencie distincte specie. Non percipio. a. et percipio me percipere. a. et per alias evidencias percipio. a. et per alias percipio me percipere. a. Et tunc ad argumentum: Eodem sensu sentio et sentio me sentire concedo: quia eadem anima sentio et sentio me sentire: eodem sensu communi video et video me videre. **C** Non tamen concedo quod per quascumque evidencias sentio vel video quod per easdem sentio me sentire et video me videre. Certum est enim quod per speciem obiecti extra sentio et video et tamen per illam non sentio me sentire nec video me videre sed per unam aliam causatam a sensu exteriori ad sensum communem. **C** Admisso tamen quod per quascumque evidencias percipio per easdem percipio me percipere. **C** Adhuc non valet illa consequentia: percipio. a. ergo percipio me percipere. a. quia per easdem evidencias anima per prius fertur in actum rectum quam reflexum: modo percipere. a. est actus rectus sed percipere se percipere. a. est actus reflexus. Et licet concedam quod eadem evidencia percipio et percipio me percipere: non tamen oportet quod quodcumque percipio percipiam me percipere: sicut anima eodem sensu sentit et sentit se sentire non tamen quodcumque sentit sentit se sentire per hoc patet responsio: Ad aliud argumentum concedendo omnes consequentias: quousque dicitur tu non percipis te percipere ergo tu non percipis

dicend
quanti
bani. C
coced
ras an
re. a. ig
tun ne
scire. a.
fertur
appari
possibi
Ita po
ter con
deras
sicut p
res. a.
do ma
cienter
cienter
men a
tun d
patet
dis fir
dicim
immit
vel sic
to nem
sens v
ne scia
Sor. a
videas
monst
for. pa
sti illu
su: erg
tur de
casu q
posita
mōit
similit
quod in
do qu
te non
transp
Ita
que il
scire q
te: no
tas. a.
deras
hoc q
bitan
hoc d
stretu
C
tur q
esse: o
cienter
quen
tur v
cienter
pater
minor
to cr
vel n
non
non
dem
igitur
tare
bab

dicendo q̄ consequentia non valet nec ex opposito confe-
quentis sequitur oppositum antecedētis vt imediate p̄-
bani. Ad secundū argumentū pōt similiter rōderi
cōcedēdo illas p̄fias. Tu dubitas te scire. a. igitur confide-
ras an scias. a. et non scis te scire. a. et tu es. igitur nescis te sci-
re. a. igitur p̄ aliquam euidentiā. monentem ad opposi-
tum nescis te scire. a. igitur p̄ illam euidentiā credis te nō
scire. a. concedo omnes istas consequentias. Et cum in-
fertur ergo credis te non sufficienter considerare. vel. a.
apparet tibi falsum. Dico q̄ vtrūq̄ istorum est com-
possibile omnibus concessis. Nam sicut dubito me scire. a.
Ita possibile est cum eodem q̄ credam me non sufficien-
ter considerare de. a. Et non sequitur tu sufficienter confi-
deras de. a. igitur credis te sufficienter considerare de. a.
sicut patuit in primo argumento quo ponebatur q̄ tu sci-
res. a. et ipsum optime demonstrare: sed. postea assentien-
do magistro tuo crederes te nō scire. a. tunc patet q̄ suffi-
cienter tu consideras circa. a. et tamen credis te non suffi-
cienter considerare: ex quo etiam sequitur q̄ tu scis. a. et ta-
men apparet tibi falsum ponendo q̄ scias. a. et magister
tuus dicat tibi q̄. a. esset falsum cui firmissime credas: tūc
patet q̄ tu scis. a. et tamen. a. apparet tibi falsum: quia cre-
dis firmiter. a. esse falsum. quare patet argumēta illa mo-
dicum obuiare p̄ioribus dictis. Ex his consequenter
immutur harum possibilitas: tu dubitas te credere sic esse
vel sic esse. tu dubitas te dubitare sic esse vel sic esse. posi-
to nempe casu q̄ imediate ante hoc instans quod est p̄e-
sens vidisti sortem quem firmiter credidisti esse sor. et be-
ne scias q̄ vnus sor. et omnis sor. et q̄ iam obijciatur tibi.
Sor. et plato omnino similes et ita dispositi q̄ inter eos n̄
videas distinctionem. Isto posito quocūq̄ illorum de-
monstrato et proposita tibi ista. Tu credidisti istum esse
sor. patet q̄ b̄ est a te dubitanda: quia sequitur. tu credidi-
sti illum esse sor. quem prius vidisti vt suppono cum ca-
su: ergo dubitas q̄ credidisti istum esse sor. Et sicut argui-
tur de preterito potest argui de presenti. ponendo cum
casu q̄ credas illum esse sor. quem prius vidisti tunc pro-
posita ista. Tu credis istum esse sor. quocūq̄ illorum de-
monstrato ē a te dubitanda per argumentum primū. Lō
similiter declaratur possibilitas alterius partis: videlicet
q̄ in casu tu dubitas te dubitare sic esse vel sic esse: ponen-
do q̄. a. et. b. propositiones sciantur a te. et. c. dubitetur a
te non existentibus alijs ab istis q̄ aliqua istarum. Et sic
transponantur quod nescias que sit. a. que. b. aut que. c.
Nam casus est possibilis: quia stat cum illo casu q̄ nescias
que illarum sit. a. vel. b. vel. c. cum stat. a. sciri a te et te ne-
scire q̄. a. scitur a te: vt posito q̄ sit. a. illa dens est et lateat
te: non tamen sequitur: lateat te. a. sciri a te. igitur tu dubi-
tas. a. sciri a te: quia multa latent te: de quibus non confi-
deras. isto posito patet cum proponitur hec: tu dubitas
hoc quocūq̄ demonstrato illorū. a. b. c. quod est a te du-
bitanda: non enim est a te concedenda: quia stat q̄ per ly
hoc demonstratur. a. nec etiam neganda: quia forte demō-
stratur. c. sequitur: ergo q̄ est a te dubitanda.

Contra ista dicta arguitur. Primo cō-
tra illud quod dicitur q̄ possibile est q̄ tu dubitas te credere sic esse vel sic
esse: quia sequitur dubitas te credere sic esse: igitur tu suffi-
cienter consideras an credis sic esse vel non: patet conse-
quentia. Nam ex eo q̄ tu dubitas tu consideras. Et sequi-
tur ultra tu dubitas te credere sic esse et consideras suffi-
cienter an credis sic esse vel non: igitur tu non credis sic esse
patet consequentia. Nam ex opposito conclusionis cum
minori sequitur oppositum alterius premissæ: sequitur enī
tu credis sic esse et consideras sufficienter an credis sic esse
vel non: igitur percipis te credere sic esse et per consequens
non dubitas te credere sic esse. Secundo arguitur q̄
non est possibile q̄ tu dubitas te dubitare hoc: quocūq̄
demonstrato: quia sequitur: tu dubitas an dubitas hoc:
igitur consideras an dubitas hoc: et non percipis te dubi-
tare hoc: ergo non percipis aliquam dubitationem: quaz
babes de hoc ergo nulla hesitatio huius te mouet: q̄ si

aliqua sit hesitatio ipsa mouet. Aliter enim non diceretur
hesitatio: ergo nulla est tibi hesitatio de hoc: ergo non du-
bitas hoc. Ille omnes consequentie sunt scite esse bonæ:
et formales et scis omnia antecedentia. igitur scis vltimū
consequens quod scis primarie significare te dubitare hoc
ergo non dubitas te non dubitare: et per consequens tu
non dubitas te dubitare hoc q̄ est oppositum primi. Et
ista vltima consequentia tenet: quia ex opposito sequitur
oppositum: vt sequitur: tu dubitas te dubitare. a. igitur
dubitas te non dubitare. a. probo consequentiaz: quia scis
illa esse contradicentia tu dubitas. a. tu non dubitas. a. et
dubitas primum: igitur et secundum.

Ad ista respondetur Ad primū concedo totū
quousq̄ fit illa consequentia: tu dubitas te credere sic esse
et consideras sufficienter: an credis sic esse vel non: igitur
tu non credis sic esse: nego consequentiam: quia in primo
casu: tu consideras sufficienter: an iste est sor. vno illorum
demonstrato. Et dubitas te credere ipsam esse sor. q̄ du-
bitas an ille sit homo quem prius vidisti: et tamen tu cre-
dis istum esse sor. dato cum casu q̄ iste sit ille quem prius
vidisti: quia sequitur iste est ille quem prius vidisti: ergo
credis istum esse sor. consequentia est bona antecedens to-
tum stat cum casu: ergo et consequens: q̄ consequentia sit
bona patet: quia oppositum consequentis cum antecedē-
te casui repugnat: videlicet tu non credis istum esse sor. et
iste est ille quem prius vidisti quia ponebatur q̄ continue
crederes illum esse sor. quem prius vidisti et. Et tunc ad
argumentum nego q̄ ex opposito sequitur oppositum.
vnde non sequitur: tu credis sic esse et consideras sufficien-
ter an credis sic esse: igitur percipis te credere sic esse: ne-
go consequentiam: quia dico q̄ stat in casu illo q̄ credo hoc
esse sor. et tamen non percipio me credere hoc esse sor. si-
cut superius dicebatur: q̄ stat me scire. a. vel. b. et confide-
rare sufficienter: an sciam vel non et tamen non percipere
me scire: quia licet sufficienter considerem dubito tamen
an sufficienter considero. Ad secundum argumentum
respondetur concedendo totū quousq̄ dicitur: tu non per-
cipis aliquam dubitationem quā habes de hoc: igitur nul-
la hesitatio huius mouet te: quia in casu secundo dubito hoc
demonstrato. c. et per consequens hesitationes habeo de
ipso. c. ex quo considero et tamen non percipio aliquā du-
bitationem quā habeo de hoc: quia non percipio me du-
bitare hoc: eo q̄ non percipio hoc esse. c. sed. a. vel. b. vel
.c. et nullum illorum diuisum. Ulterius etiam non se-
quitur: nulla hesitatio huius te mouet: nec aliqua est tibi he-
sitatio de hoc igitur non dubitas hoc: quia stat me dubita-
re. a. vel. b. non considerare an dubito. a. vel. b. imo non
habere considerationem circa. a. nec circa. b. quia sicut stat
q̄ sciam. a. et non considerem de. a. ita stat q̄ dubitem. a.
et non considerem de. a. modo eo ipso q̄ non haberem
considerationem de. a. nulla hesitatio ipsius. a. me moue-
ret et tamen dubitarem. a. Non ergo sequitur dubito vel
credo. a. ergo scio me dubitare vel credere. a. quia cum to-
to antecedente stat q̄ non scio nec dubito. nec credo me
dubitare aut credere. a. quia cum ipso antecedente stat q̄
non considerem an dubito vel credo. a. Ex his se-
quitur q̄ termini quos quidam solent habere notos me-
diante hoc dubito possunt verificari de aliqua re sicut
sunt isti: scitum a te: tibi dubium: creditum: propositio fal-
sa. propositio negativa. et hoc dubito esse scitum a me. hoc
dubito esse mihi dubium. hoc dubito esse creditum a me
hoc dubito esse propositionem affirmatiuam. hoc dubito
esse propositionem negatiuam. Ad irabile esset q̄ statim
cum mihi proponitur aliqua propositio scirem ipsam esse
affirmatiuam vel scirem ipsam esse negatiuam. possent enim
mihi proponi propositiones hebraice vel grece. et non sci-
rem an aliqua illarum esset affirmatiua vel negatiua. quia
nescirem copulam principalem affirmari vel negari cum
non cognoscerem terminos illius: affirmationes nec nega-
tiones. Et b̄ de sensu composito et diuiso sic minime de-
clarata dicta sufficient.

De scire et dubitare.

Uia i tractatu precedete pluries tangebatur h indecise de scientia et dubitatione necessitate et contingencia. Ideo de eisde claris tradendo sciam duo dubia in pnti volo perquire. re. primum est vtrum scitum ab aliquo sit tibi dubiu vel no scitum eidem. Secudu e vtrum ens aliqd futurū contingēs de necessitate eneniet: et pducet. Pro probatione pmi dubij arguitur sic. Scitū a te est tibi dubiu: igitur questio falsa: patet consequentia et antecedens probatur: quod sciebatur a te e tibi dubiu. igit scitum a te est tibi dubiu: p3 pna ab vno convertibili ad reliquum. Et etiā in alijs bene sequitur: quod fuit e plato ergo preteritus est plato. quod amabat e sor. igitur amatus e sortes. anis probatur: hec est tibi dubia papa e rome et hec sciebatur a te vel fuit scita a te: igitur quod sciebatur a te vel e scitū a te e tibi dubiu: quod erat probandum. Secudo arguitur sic: et pono q scias. a. eē alteram illarum dens est et hō e asinus et q vnu. a. e oē. a. et lateat te que illarum e a sed bene scias q illa e necessaria dens e et reliqua impossibilis homo e asinus. isto posito: ppono tibi. a. Si cōcedis: cōtra ex tibi dubio. tu cōcedis impossibile non obligatus igitur male respondes: anis patet: q: ex tibi dubio. a. est illa homo est asinus. Si negas. a. contra ex tibi dubio tu negas necessarium: igitur male respondes: probatur: quia ex tibi dubio. a. est illa dens est. Si dubitas. a. tūc arguitur sic: tu dubitas. a. et bene respondes: igit. a. e tibi dubiu: s; ex tibi dubio. a. est scitum a te. ergo ex tibi dubio. a. scitur a te et dubitatur a te et per cōsequēs questio nō est simpliciter negada. Et q ex tibi dubio. a. e scitū a te probatur: q: ex tibi dubio. a. est illa de? est quare et. Tertio arguitur sic: et suppono cum toto casu piori q omnis propositio de qua consideras quā nō scis esse veram nec scis esse primam sit tibi dubia: isto supposito arguitur sic: cum casu stat q. a. est scitum a te ex casu sequit q. a. est tibi dubiu: sed quicquid stat cū casu stat cū quo libet sequente ex casu: igit ista stant simul. a. est scitum. a. et idem. a. est tibi dubiu: p3 cōsequētia: et antecedēs probatur: primo pro prima parte quia sequit: h est scitū a te demonstrādo illam dens est et illa est. a. igitur. a. est scitū a te cōsequētia bona et antecedēs stat cum casu: igit et cōsequēs. Et q ex casu sequitur q. a. e tibi dubiu probat nā oīs propositio de qua tu consideras quā nō scis eē veram nec scis esse falsam est tibi dubia. Sed. a. est propositio quā nō scis esse verā nec scis eē falsam. ergo. a. est tibi dubia: p3 pna cū maior: q: suppositū et minor: sequitur ex casu: q: ex casu sequit q tu nō scis. a. esse verum: nec scis. a. esse falsum q est illius minoris illatūz.

Ad hec respondetur Ad pmi dico q pbat intentum de virtute sermonis sed non ad bonū intellectū q: gramatici nō hnt pncipiū pntis tps i passiva significatione: id sumūt participium preteriti tps large et sit tā significatiū pntis tps q preteriti: ppterea ly scitū cōmuniter saltem cum iungitur subiective verbo pntis tps conuertitur cū illo cōspexo: illud quod scitur. Et quādo conuertitur vbo preteriti tps: significat illud q sciebatur. Sed quia h e voluntarie dictum q: similis equipollētia in alijs nō reperitur ut amatus e sor. percussus est iōānes. id euz proponitur scitū a te est tibi dubiu d3 concedi si hec cōcessa fuerit quod sciebatur a te est tibi dubiu. Et si ex h cōcluditur q omne scitum e. et scitum non est: q sunt contradictoria q: tñ ens est scitum: ergo omne scitum est. Et etiam q scitum non est quia hoc nō est demonstrando illam. Adam est: et hoc est scitum quia sciebatur: igitur scitum non est. Ad istud respōdetur cōcedēdo illā oē scitū est: quia aliquod scitū e et nō e aliquod scitū qn illud est. Et non sequitur: aliqd e scitū q non est: ergo non omne scitū est: quia ly scitum in antecedēte ampliatiue supponit et nō sic in consequente: quia nōaliter sumitur. Sed bñ sequit aliqd est aliqd scitū q nō e. igitur nō oē scitū e: sed nego antecedens: quia includit contradictionem: per hoc patet

q non sequitur hoc nō est et hoc est scitum: igitur scitū nō e. ppter rationem pioriē ampliatiōis: sed bene sequit hoc non est et hoc est aliquod scitum: igit scitum nō est h anis est impossibile. Ex isto sequitur q scitū e oē scitū est: et aliqd est scitum et illud non est: sicut omne coloratum est et aliqd est coloratum quod non est. Itaq: tamen probabitur q omne scitum vel coloratum est et aliqd est ens scitū vel ens coloratum quod non est: de hac mā nolo multum loqui quia ipsam plenius declarabo in materia pntiarum: verū tamen vt i processu huius qōnis nō cōtingat difficultatem fieri de hoc termino scitum volo ipsum semper sumere prout conuertitur cū illo termino quod scitur. Et sic cōsequēter negabo illam scitū a me est tibi dubiu sicut illam qd scitur a me e tibi dubiu quare et. Ad secudu argumētum multiplices inveniētes sponiones: prima autē negat casum duplici de cā: primo q casus sibiipso repugnat: ista. n. duo repugnat. Tu scis. a. eē alteram illarum et latet te que illarum est. a. q: ex secunda pte sequit q latet te que illarū est altera illarū: que repugnat prime pti casus et toti casui. Secudo negatur casus: quia non e possibile. a. eē aliquā ppositionē sicut nō est possibile hōiem eē ppositionē: quia. a. est littera vocalis et nō est possibile aliquā litteram vocalem eē ppositionem quare et. Prima ratio non valet. quia per idem deberet negari talis casus: vt posito q h essent duo hōies et scires bene q vnus illorum esset sor. sed lateret te q illorum esset sor. quia tunc secunda pars significaret q latet te quis illorum est alter illorum. nec etiaz secūda ratio valet: quia h nullum. a. quod est littera possit esse ppositio tamen bene possibile est q. a. sit ppositio: sicut licet nullus sor. qn est homo possit esse asinus tñ bene possibile e q sor. sit asinus. Et si dicitur q non est similitudo q: sor: e nomen proprium et non. a. huic dicit q sicut ly sor. e nomen proprium competēs aialibus sic. a. b. c. et alia sunt nomia ppria propositionū. Et sicut ly sor. vlt plato cōpetere pnt homini vel asino: sic ly. a. potest conuenire propositioni et littere vocali: sed non idē. a. quia nō e possibile q. a. ppositio sit. a. littera: sicut non e possibile q sor. homo sit sor. asinus sed sicut possibile est q sor. sit homo et q sor. sit asinus sic possibile est q. a. sit ppositio et q. a. sit littera: posito ergo q vnum. a. sit omne. a. et q. a. sit ppositio debet admitti casus et tunc dicere q omne. a. e ppositio: et negare q. a. sit littera: quia semper sequitur. a. e littera: ergo. a. non est ppositio sicut sequitur sor. e hō igitur sor. non est asinus sor. n. vnum. a. est omne. a. et illud. a. est ppositio: igitur nullū. a. e littera: sicut sequitur: vnus sor. est omnis sor. et ille est homo: igitur nullus sor. est vnus: vbi tamen poneretur q. a. esset ppositio et pponeretur. a. est littera concederem quia verum et i pibus: et tunc negarem q vnum. a. esset omne. a. sed concederem q plura. a. essent: sicut posito q vnus asinus esset sor. admitterem et cōcederē illam: sor. est homo: et negarem q vnus sor. esset omnis sor. itaq: repugnās et cōcederē itaq: sequēs q plures sunt sor. Et sic p omnia dicatur de ly. a. sicut dicitur de ly sor. Et si dicitur. vnde habet q ly. a. sit nomen proprium competēs propositionibus dico q habeo. a. cōi modo loquendi. q tā sufficiens e constitūere ppria nomina sicut est aliquis primus institūens: vnde non dubito q nunq aliquis primus institūens nomina propa statuit q ly sor. posset asino competere: et tamen dicitur q potest esse nomen proprium asini: quod aliunde nō habemus nisi a cōi modo loquendi qn continue admittit et concedit q sor. est asinus vel bos et q. a. vel. b. est oratio vel ppositio quare et. Secunda responsio ponit q cum dicitur scias. a. esse alteram illarum potest intelligi q scias illum terminum. a. significare conuertibiliter cū illo illo termino altera illarum: et tūc non est difficultas respōdendi: quia potest concedi et negari. a. sicut conceditur et negatur altera illarū et cōcederem. a. esse verum et. a. esse falsum sicut conceditur alteram illarum esse veram et alteram illarum esse falsam: vel potest intelligi q scias illor terminum. a. conuertit: querti cū illo termino alterū illorū

cui imponitur talis terminus. a. ad significandum et tunc debet responderi sicut cõiter solet responderi. Et si certe b responsio est superflua qz si poneret qz for. esset vnus istorum nõ deberet itelligi qz ly for. cõuertat cum illo termino: vnus istorum: nec qz cõuertatur cõ tali termino vnus istorum cui talis terminus for. imponitur ad significandũ: qz potest esse qz for. sit vnus istorum et tñ qz ly for. nõ cõuertatur cum aliquo termino. Ita i proposito apparet dicendum qz stat te scire. a. eẽ alteram illarum et nõ itelligere qz a. cõuertat cõ illo termino altera illarum: nec cõ illo termino altera illarum cui ille terminus. a. ipõnit ad significandũ.

Respondeo ergo alr admittẽdo positũ simpliciter sicut vba sonat. Et tunc cum proponitur. a. non rñdeatur cõcedẽdo: negãdo: nec dubitando: sed quereret que esset illa que eẽt. a. Si enim aliqua illarum scirem eẽ. a. et proponeretur. a. concedere vel negare. a. sed iam in proposito nullã illarum scio eẽ. a. sed bene scio alterã illarum esse. a. et non scio verum esse. a. et nec scio falsũ eẽ. a. Et si arguitur sic vtrũqz istorum eẽ a te cõcedẽdũ: negandũ: vel dubitandũ. sed. a. eẽ alterũ illorum: igitur. a. eẽ a te cõcedẽdũ negandũ vel dubitandũ: cõcedo pñtia. et cõsequens: sed adhuc tu nõ proposuisti mihi. a. nõquãz eni proponeres. mihi. a. nisi proponeres illã deũ eẽ vel illã homo eẽ asinus. Cum ergo dicas ppono tibi. a. nõ eẽ respõdendũ affirmatiue nec negatiue et cõ. sed dicatur semp opponenti qz proponat. a. quia adhuc non est propositũ. a. sed ille terminus. a. vbi tamen opponens ipõrtunus esset et oĩno vellet responsũ ad hoc: qz tibi propõit posses respondere: cõcedẽdo: vel negando. a. sũ tuum libitum: sũ nõqz dubitando: qz nullum. a. est a te dubitandum: sũ bene cõcedẽdũ vel negãdum. Si enim. a. est necessãriũ. a. eẽate concedẽdũ: si at ipõssibile negandũ: vnde ista consequẽtia non valet ex tibi dubio. a. est ipõssibile: igitur concedendo. a. male respondes: quia cum toto ante stat qz a. sit illa deũ est. Et tũc cõcessio. a. pñ qz bene respõdeo. Similiter non sequitur ex tibi dubio. a. est necessãriũ: igitur negando. a. male respondes: nego iterum pñiam: cum toto ante stat qz. a. sit illa homo eẽ asinus et tunc negando. a. bene responderes: sed bene sequit ex tibi dubio. a. eẽ ipõssibile: ergo concedẽdo. a. ex tibi dubio male respõdes concedo cõsequẽtia et pñs. Et si dicitur: quare ergo respondes si ex tibi dubio male respondes: dicit qz non libenter respondidisses quousqz pposuisses mihi. a. sed iaz ipõrtunitas tua cogit me respondere: et per hunc modum respõdẽdi non poterit habere opponẽs intentũ suũ non enim debet responderi sicut quidam respõdent. Dicendo qz nõ itelligant. a. qz hoc repugnat posito: sequitur enim tu itelligis qdlibet illorum. a. eẽ: est alterũ illorũ: igitur itelligis. a. sed potius deberet dici qz non itelligitur propositum ab opponẽte. Et si dicitur qz proponit. a. negetur: qz non proponit aliqua illarum sicut pño dicebatur quare et cõ.

Ad tertiam argumẽtũ respondetur negãdo suppositionẽ propositã: non enim opñ qz si aliqua ppositio quas nõ scis esse verã: nec scis esse falsã: qz illa sit tibi dubia: vt posito qz tu credas absqz hesitatione sicut in rei veritate credis qz antixps erit et cum pono qz nullus antichristus erit. Isto posito patet qz hec ppositio antichristus erit eẽt vna ppositio quã non scis esse verã: quia ipsa nõ eẽ vera sed falsa: nec scis esse falsã: quia credis ipsam esse verã nec etiam est tibi dubia. quia firmiter credis absqz hesitatione qz antichristus erit: imo pposita tibi ista antixps erit concederes ipam credendo: qz eẽt articulus fidei qre et cõ. Ceterãtã quia admissio vel cõcessio supponis nõ arguit intentum. iõ admitto vel cõcedo illã tãquã ipõssibilem. Et tũc ad argumentum: concedo qz cum casu stat qz. a. est scitum a te: et nego qz ex casu sequitur qz. a. est mihi dubiũ. imo oppositum: qz seqẽ nullam illorum est tibi dubiũ omne. a. est alterum illorum: igitur nullum. a. est tibi dubiũ. Et tunc ad argumentum: omnis propositio de qua tu consideras quã non scis esse verã: nec scis esse falsã est tibi dubia: sed. a. est propositio quã non scis esse verã nec scis esse falsã: ergo. a. est tibi dubia concedo consequẽtia

tiam: et nego minorem: quia vtrũqz illarum est propositio quam scio esse verã vel quã scio esse falsã. Sed omne. a. est alterum illorum per casum: igitur. a. scio esse verũ vel scio esse falsũ. Et tunc ad argumẽtum: tu nõ scis. a. esse verum: nec scis. a. esse falsum: igitur nullum. a. scis eẽ verum: vel addẽdo. a. scis eẽ scis eẽ falsum: nego consequẽtia: quia arguitur a sensu composito vero ad sensum diuisum falsum. Et si arguitur probando qz illa disunctiua nõ est concedenda: sed dubitanda. a. scio esse verũ vel. a. scio esse verum vel. a. scio esse falsum: quia illa est vna disunctiua cuius quelibet pars est dubitanda a te et nulla alteri repugnat: igitur tota disunctiua eẽ dubitanda: nego consequẽtia: sed oportet addere in antecedente qz non scio ipsam esse verã qd eẽ falsum: qz si. a. eẽ illa deũ est: pñ qz. a. scio esse verum vel. a. scio esse falsum: pro prima parte. si autẽ. a. est illa homo est asinus: adhuc. a. scio esse verũ vel. a. scio esse falsum: pro secunda parte: unde in alijs terminis eẽ consimilis rñsio. Dato qz hic essent duo: et scirem alterũ illorum eẽ for. pñ qz b disunctiua est concedenda: for. scio esse istum vel for. scio esse istũ: et tamẽ qlibet ps eẽt a me dubitanda: sicut istius for. est iste vel for. est iste quelibet ps esset a me dubitanda et tamen ipsa disunctiua esset cõcedenda: quia scio ipsam esse verã vel sequi ex casu ut patet intuenti. Similiter ista copulatiua est neganda: nullum. a. scio esse verum: nec aliquod. a. scio esse falsum: quia repugnat casu. Et quelibet ps diuisiue proposita est dubitanda. Et hõs posset quis elicere qualiter est respondendum in isto casu: ut. a. est verum dubito: a. est falsũ: dubito: a. est contingens nego: a. est ipõssibile dubito: a. eẽ necessãriũ dubito: a. est ipõssibile. dubito. Tu scis. a. esse verum nego: tu scis. a. esse falsum nego. a. eẽ tibi dubiũ nego. a. eẽ scitum a te dubito: tu scis qz. a. est scitum a te nego tu dubitas. a. sciri a te concedo: tu scis. a. esse tibi dubiũ nego: a. scis eẽ scitũ a te dubito. Tu dubitas. a. eẽ negãdo. a. dubito eẽ verũ nego. a. dubito nego. Tu dubitas. a. nego: negãdo scis eẽ. a. nego. a. scis eẽ aliqd nec: tu scis. a. eẽ. a. pcedo. a. scis eẽ. a. ne: a. scis eẽ. a. ul' aliud ab. a. nec: quia vtrũqz illorum scio eẽ. a. vel aliud ab. a. A. scis eẽ aliud ab. a. nego: quia nullum illorum scio esse aliud ab. a. A. scis esse verum vel falsum concedo: Tu scis. a. eẽ necessãriũ vel ipõssibile cõcedo. A. scis eẽ ipõssibile vel contingens dubito. Tu scis. a. eẽ ipõssibile vel contingens dubito. Tu scis. a. eẽ ipõssibile vel contingens nego: tu scis. a. esse contingens vel ipõssibile nego. Et sic de infinitis alijs quas qdã sunt cõcedẽde quedã negãde et quedã dubitãde uolenti bene inspicere: vbi tamẽ poneret qz eẽt illa deũ eẽ et lateret me: foret aliter respondendum: ut tu scis. a. negatur quia licet sciam significatũ pñariũ. a. non tamen scio illud significari per. a. Tu dubitas. a. nego: quia non dubito significatum pñariũ. a. A. est scitũ a te concedo: quia hoc est scitum a te demonstrando illã deũ est: et illa eẽ. a. p casum. A. scis esse verum concedo: qz b scio esse negãdo demonstrando priorem et illa est. a. A. scis esse falsum: nego: qz illam que eẽ. a. non scio eẽ falsã. Tu scis. a. esse verũ nego qz b nõ eẽ scita a me. a. est verum. A. scis esse scitum a te cõcedo: quia hoc qz est. a. scio eẽ scitum a me. Et sic consequẽter in alijs dicatur. Et si tamen poneretur qz scire. a. esse hoc: demonstrando illam deũ est quã credere nõ eẽt propositiõem et pponeretur mihi tu scis. a. eẽ propositiõem negatur: qz credo. a. non esse propositiõem: aliqua propositiõem scis esse. a. cõcedo. quia hoc scio esse. a. et b est propositio demonstrando illam deũ est. A. scis eẽ verũ. nego: A. dubitas eẽ necessãriũ ipõssibile vel ipõssibile: nego: qz qz illud est. a. credo non eẽ propositiõem et per consequẽs nõ verum non falsum non necessãriũ nec ipõssibile: verũ scis eẽ. a. concedo: quia illud qz est verum scio eẽ. a. falsum et ipõssibile scis eẽ. a. nego. Et sic de singulis. Et item si poneretur qz. a. eẽt illa homo est asinus et lateret me concederem qz. a. scio esse falsum. A. scio eẽ ipõssibile et negãdo qz scio. a. eẽ falsum vel scio. a. eẽ ipõssibile. A. scis esse nescitum a te: concedo. tu scis. a. eẽ nescitum a te nego: ex hac scis sequi quodlibet concedo. A. scis sibi ipsi repugnare cõ

cedo: tu scis. a. inferre quodlibet vel sibiipfi repugnare: nego: quia non scio. a. eē impossibile. **C** Itē si poneretur: q tu scires. a. eē alteram illarum deus est & homo est animal: & nescires que illarum eēt. a. Tunc si pponetur. a. scis eē verum cōcedit: tu scis. a. eē uerū cōcedit: q tu scis utriūq; illorum esse uerum & scis alterum illorum eē uerū: uerum scis esse. a. negatur. quia nullū illorū scis eē. a. A. est scitum a te conceditur: quia utraq; illarum est scita a me. A. scis esse. a. negatur. A. scis esse idem sibiipfi conceditur. Tu scis. a. sequi ex quolibet: conceditur: quia scio utraq; illarū sequi ex quolibet: quia quālibet illarum scio esse necessariā quare &c. **C** Item si ponitur q scias. a. esse alteram illarū deus est & tu es: admitto. Et si proponitur. Tu scis. a. eē falsum vel impossibile nego. Tu scis. a. eē uerum concedo. Tu scis. a. eē possibile concedo. Tu scis. a. esse necessariū nego. Tu scis. a. eē cōtingens. nego. Tu scis. a. eē necessarium vel contingens concedo. A. scis eē necessarium dubito. A. scis esse cōtingens dubito. A. scis sequi ex quolibet dubito. Tu scis. a. inferri ex quolibet nego. Et sic p̄r i q buscuq; alijs dicatur: quare &c.

Amplius ad principale arguitur sic. Aliqua p̄positio scitur a te & eadē tibi dubia: igitur scitur a te & tibi dubium: patet cōsequētia: & aīis arguitur: hec p̄positio nullus papa est rex sedet scitur a te: quia ipsa significat cōuertibiliter q nullus papa ē h̄ p̄positio rex sedet q̄ uera est & scita a te. Et q̄ ipsa sit tibi dubia: p̄batur: nā ipsa ē duo tibi dubia. igitur ipsa ē aliqua tibi dubia: & per consequens ipsa est tibi dubia: patet consequentia & antecedens p̄mū similiter. quia ipsa ē h̄ duo dubia: nullus papa est: rex sedet. quare &c. **C** Secundo arguitur sic: & pono q scias. a. q̄ ē omne. a. eē alterā illarum deus est & rex sedet & lateat te que illarū ē. a. & vna scias eē necessariam. s. deus est & reliquā tibi dubia videlicet rex sedet. Istō posito arguitur sic. cū casu stat q. a. est scitum a te: & cum casu stat q. a. est tibi dubiū: sed quecuq; stant cum casu sunt cōpossibilia inter se: ergo ista sunt cōpossibilia: a. est scitum a te & idē. a. ē tibi dubium: p̄ cōsequētia: & antecedens probatur: pro qualibet parte. Nā q̄ casu stat q. a. est scitum a te patet: quia cum casu stat q. a. sit illa deus est. Et cū casu stat q. a. ē tibi dubium: quia casu stat q. a. sit illa rex sedet. Alia pars etiam p̄ v̄z: quecuq; stant cum casu sunt cōpossibilia inter se: quia casus ē possibilis: ergo quecuq; stant cum casu sunt cōpossibilia casui. Sed quecuq; sunt cōpossibilia: vni tertio illa inter se sunt cōpossibilia ergo illa sunt cōpossibilia. a. est scitum a te & est tibi dubium quod erat probandum.

C Tertio arguitur sic. hec p̄positio hoc est uerum scitur a te & eadem est tibi dubia: ergo questio falsa: aīis p̄batur: & pono q tu scias. a. q̄ ē oē. a. eē vni istorū p̄dictorū tibi dubiorum. Rex sedet & nullus rex sedet & lateat te q̄ istarum ē. a. sicut lateat te. que istarū ē uera: deinde capio hāc p̄p̄z. a. ē uerum igitur hoc ē uerū: scias tu q̄ p̄ ly b̄ solum demonstratur. a. tunc sic: illa p̄p̄z est bona scita a te eē bona & aīis ē scitum a te: ergo & consequens: patet consequentia & maior probatur: Tu scis antecedens & consequens illius conuerti: quia tu scis subiecta conuerti: & copulas & predicata & scis cetera esse paria ergo &c. Et q̄ eadem est tibi dubia probatur: Sine demonstretur illa rex sedet seu demonstretur illa nullus rex sedet patet hanc esse tibi dubiam hoc est uerum: licet enim demonstretur. a. adhuc demonstratur vna illarum eo q̄ oē. a. ē altera illarum. quare &c.

Ad hec respondetur. **C** Ad primum nego illam consequentiam. Aliqua p̄p̄z scitur a te: & eadem est tibi dubia: ergo scitum a te est tibi dubium: sed bene sequitur q̄ scitū a te ē tibi dubium vel tibi dubia q̄ cū dico. a. p̄positio ē tibi dubia ly dubia pōt eē pluralis numeri & neutri generis vel numeri singularis & adiectiuum illius termini p̄positio: p̄mo mō cōcedo q̄ aliq̄ p̄positio ē mihi dubia q̄ scitur a me ut argutū ē: sed secundo modo nego: quia tunc equipollet isti. Aliqua p̄positio est p̄positio mihi dubia que scitur a me quod est falsū.

Ideo ad inferendum q̄ scitum a me est mihi dubium d̄sumi pro antecedente: quia aliqua p̄positio scitur a me & eadem est p̄positio mihi dubia. Ad odo certū est q̄ h̄ illa p̄positio nullus papa est rex sedet sit mihi dubia non tamen est p̄positio mihi dubia &c. **C** Ex isto sequitur q̄ p̄positio scita a me est nescita: quia illa nullus papa est papa est scitur a me & est nescita a me: q̄ ipsa ē dno nescita a me. Et si dicitur q̄ vnum oppositorum predicatur de alio: negatur q̄ ille terminus nescita in plurali numero non opponit huic termino scita in singulari numero.

C Cōceditur et q̄ aliqua ē p̄positio quā scio eē falsā & eadem scitur a me esse uera: quia hanc p̄positionem de deus ē. scio eē falsam cū ipsa sit impossibilis: & h̄ b̄ p̄cipio. & q̄ ipsa scitur a me eē uera probatur: q̄ scitur a me eē dno uera. igitur scitur a me esse uera: nō tamen scitur a me eē p̄positio uera: q̄ bene scio q̄ est p̄positio impossibilis. **C** Ex quo etiam sequitur in eodē casu q̄ aliqua est p̄positio quā scio esse impossibilē. & tamen illa scitur a me esse uera & necessaria: patet ut prius. Et sic de multis alijs de quibz alijs clarius dicam. **C** Ad secundum admitto casum & concedo illas: cum casu stat q. a. est scitum a te: cum casu stat q. a. est tibi dubium & nego q̄ quecuq; stent cum casu sint cōpossibilia inter se: h̄ casus sit possibilis. Nāc quecuq; sunt cōpossibilia vni tertio sunt cōpossibilia inter se. Certum est enim q̄ quelibet illarum rex sedet & nullus rex sedet est cōpossibilis huic deus est & tamen illa non sunt cōpossibilia inter se. Tu es & tu non es sunt cōpossibilia huic homo est animal: & tamen nō sunt cōpossibilia inter se. **C** Sicut quelibet istarū oīs homo ē currens: & oēs currens est asinus est cōpossibilis huic celus mouetur & tamen illa sunt in cōpossibilia inter se. Et sic de alijs in finitis. Et licet concedam q̄ quelibet illarum stat cum casu & illa duo stant cum casu: non tamen stat casus casu q̄ a. scitur a te & dubitatur a te: quia aliqua est copulativa cuius quelibet pars stat cum casu & tamen ipsa non stat casu: quia ipsa est impossibilis & quilibet pars possibilis ut p̄ nota qualiter est respondendum in hoc casu. ut. a. scis eē uerum dubito: a. scis esse alterum illorum: concedo. A. ē tibi dubium dubito: A. dubitas esse scitum a te. negatur. Tu dubitas. a. esse scitum a te conceditur. Tu dubitas te scire. a. negatur. Et si arguitur. a. est scitū a te: ergo tu scis. a. consequentia est bona scita a te esse bona & antecedens est dubitandum a te: ergo consequens non est a te negandū dico q̄ illa consequentia non ualet. quia forte illud quod est. a. scitur a te quia stat q. a. sit illa deus est & tamen non scio. a. in casu isto: quia nullum significatum scio primarie significari per. a. Item. a. dubitas esse tibi dubium: negatur. A. dubitas esse illam rex sedet. negatur. A. scis eē illa deus est dubito: A. scis esse illarū rex sedet dubito: tu scis. a. eē illam deus est nego: tu scis. a. eē illam rex sedet nego. Tu scis. a. esse illam deus est. uel rex sedet concedo: nullum illorum scis eē. a. concedo: alterum illorum scis eē. a. dubito: quia talis potest sumi in sensu composito uoluntate. Si in sensu composito concedo: quia h̄ p̄positio est scita a me alterum illorum est. a. quā scio sic primarie significare si in sensu diuiso nego eam: quia nullum illorum scio esse. a. Consimiliter dicatur ad istam nullum illorum esse. a. scitur a te & ad alias infinitas in quibus est consumulius responsio. **C** Ad tertium argumentum respondetur multipliciter. primo admittendo casum. Et ulterius cum arguitur: si. a. est uerum hoc est uerum: conceditur consequentia. Et cum arguitur ultra. Ista consequentia ē bona scita a te esse bona: & antecedens est scitū: ergo & consequens. Huic dicitur concessa consequentia negando ip̄z eē scitam eē bonam: non enim conceditur illa consequentia: quia scita sed quia sequens ex casu. cum ponitur q̄ per ly hoc demonstratur. a. q̄ n. scire illam consequentiam eē bonam repugnat casui: probatur: quia sequitur tu scis illa consequentia eē bonā. s. si. a. est uerū hoc ē uerū sed scis antecedens: igitur scis consequens: sed te scire consequens repugnat casui. igitur te scire illam consequentia repugnat casui. minor probatur. Nam ex casu sequitur q̄ quacūq;

illarum demonstrata hec est tibi dubia hoc est verum. si illa est consequens. licet demonstratur. a. igitur ex causa sequitur. q. illud consequens est tibi dubium. arguitur ergo sic. tu scis antecedens illius consequentie et tu non scis consequens eiusdem. ergo illa consequentia non est scita a te. Ista consequentia est bona ans sequitur ex causa. ergo et pns. et si sic eius oppositum repugnat. Et tunc ad argumentum. Tu scis ans et pns illius conuertit: nego: p tu scis subiecta conuertit copulas et predicata: ergo scis illa conuertit: concedo pns: et nego illa copulatiuam que est ans. Et si de pro qua pte dicat q. pponatur ptes et videbitur p qua pte qbus propositis concedatur oes vsq. ad vltima que negabitur: q. repugnabit pcessis et opposito bñ negati. Sequitur. n. tu non scis suba conuertit: vel tu non scis predicata conuertit vel non scis copulas conuertit vel non scis cetera ee paria: sed tu scis suba conuertit copulas et predicata: igitur non scis cetera ee paria. Et si de quid ergo deficit: dicatur q. non est dandū: posset tamē negari illud ans p illa pte tu scis suba conuertit: q. non sequitur: tu scis q. per ly hoc demonstratur. a. ergo tu scis q. ly hoc et ly. a. conuertuntur: sicut non sequitur: tu scis q. per ly hoc demonstratur homo: igitur scis q. ly hoc et ly homo conuertuntur: quare et c.

Contra istam rationem

arguit sic. Si a. e. verum hoc est verum: demonstrato rex sedet. vel si. a. e. verum demonstrato nullus rex sedet: tu scis q. altera istarū pns est bona et scis vtriusq. pns ans fore verū igit scis alterius consequentie pns fore verū: et scis q. vtriusq. pns est vna talis ppositio. i. hoc est verū igit scis q. talis est vera hoc est verū: quod est negatū. Et secundo arguit sic: non sequitur vnum istorum contradictoriū est verū et tu scis q. p. ly b. in pnte solū demonstratur vnum istorum ergo hoc est verum quocūq. istorū contradictoriū demonstrato: pari ratione h. seq. de. a. Et tertio tu scis q. b. est verū n. q. b. est verū demonstratis illis contradictorijs. Et tu scis ista hoc est verū tibi significare hoc esse verum vel hoc esse verū: ergo tu scis illam: p. consequentia et ans est verū per te. Et quarto q. ro an ly. a. subordinat tibi conceptui n. singulari vel cōi. Si cōi: p. p. n. nullum modo tenere. Si n. singulari. Igitur qua rōne conceditur ista tu scis. a. ee verū pari ratioe et ista tu scis: hoc esse verum demonstrando. a.

Ad primum dicit q. non plus sequitur nisi q. tu scis alteram illarum consequentiarū ee bonā: nullā tamē illarū scis ee bonā. Sili concedēdo q. tu scis pns vnius illarū pnsarum ee verū et nullū cōsequens alius illarū cōsequentiā scis ee verū: q. tu scis q. ista disunctiua est vera hoc est verū vel hoc est verum: demonstratis illis p. d. d. i. s. q. nullā pte illi disunctiue scis esse verā: quia repugnat casui: quare et c. Et ad secundū dicitur q. licet non sequatur vnum illorū ee verū: igit hoc est verū demonstrato vno illorū tamē bene sequitur de. a. q. in prima arguitur sub termino cōi habente plura supposita et si sic in secūda: vnde bene scio q. non sequitur homo currit: igitur hoc currit demonstrado hoies: sed bñ sequitur hoc q. est homo currit: igit hoc currit: hoc q. est verū istorū est verum: igit hoc est verū: ita a pari sequitur. a. e. verū. igitur hoc est verum demonstrato. a. q. a. non est terminus cōis: sed terminus singularis. Et ad tertiu nego consequentiā: q. licet scia illam hoc est verum significare pmarie hoc ee verum demonstrando illā rex sedet vel significare pmarie b. esse verum demonstrado illā: nullus rex sedet: non tñ scio illam pmarie significare hoc esse verum nec scio illam si significare pmarie hoc esse verū demonstrato quocūq. illorū: dubito ergo illam: quia dubito suū significatū pmarium et nō aequaliter qualiter ipsam pmarie scio significare: vnde posito q. scires vnum istorum ee for. demonstratis duobus coram te existentibus: et nullum illorū scires esse for. patet q. hec esset tibi dubia hoc est for. quocūq. illorū demonstrato: et bene scires istū ee for. vel istum esse for. et bene scires q. ista pmarie significat istum esse for. demonstrato primo vel pmarie: significat istum esse for. demonstrato secūdo: non tamen scis illarū p

positionem: q. nō scis hoc esse for. demonstrato primo nec scis hoc ee for. demonstrato secūdo. nec scis illā ppositio nē hoc ee for. significare pmarie hoc ee for. demonstrato primo nec scis illam pmarie significare hoc ee for. demonstrato secūdo. Et hoc cōtingit: q. latet te quis demonstrat p ly hoc: dubitas ergo illā q. q. lter ipa pmarie significat dubitas ipaz pmarie significare: q. nescis an p ly hoc demonstrat for. vel plato demonstratur. Si. n. scires demonstrari for. concederes illā: et si scires demonstrari nō for. negares illā. Et si dicitur q. nō est similitudo: q. in ista hoc est verū scis precise. a. demonstrari. Sed in ista hoc est for. nihil scis demonstrari. Dicit q. sicut scio i prima. a. demonstrari q. scio qd verū istorū demonstratur: ita scio q. aliq. hō demonstratur q. scio q. for. nel pla. demonstrat: et sicut in secūda nihil scio demonstrari. ita i prima nullum. a. scio demonstrari. q. nullum illorū scio demonstrari demonstratis illis cōtradictorijs. Cū ergo omne. a. sit alterū illorū sequitur q. nullū a scio demonstrari. Et sic p. respōsio. Et ad quartū quādo querit. utrū ly. a. subordinat cōceptui n. singulari nel cōi. dico q. cōceptui singulari. Et ulterius nō sequitur. q. q. rōne concedit illa tu scis. a. esse verū q. debeat concedi ista tu scis hoc ee verū. q. ly. a. subordinat cōceptui singulari ille cōceptus tñ est cōpositus. sed ille terminus hoc subordinat cōceptui singulari simplici conuertibili cū cōceptu. a. singulari cōposito. verbi gratia ponatur q. scias vnum for. esse oem for. et scias bene q. for. currit sit tamen for. a longe quē credas nō esse for. et quē credas non currē. et cū isto pond q. scias. a. ee illud q. est for. Isto posito hec pns est bona. a. currit igit hoc currit demonstrato. a. Et scis ans. q. scis for. currere et tñ nō scis pns. q. credis firmiter b. n. currere. Et tñ p. ly. a. subordinat vni cōceptui singulari sicut ly homo nō tñ eque simplici. q. ly. a. subordinatur huic cōplexo singulari illud q. est for. nel hoc q. est for. et nō sic ly hoc sed precise itētioni demonstratiue simplici. Ita sili dico i pposito. q. ly. a. subordinat vni cōceptui singulari cōposito v. hoc q. est verū illorū et ly hoc non subordinatur illi ly bñ conuertat cum illo nel sequat ad illud seq. n. bene hoc qd est verū illorū est verū. ergo hoc est verū demonstrato eodē. et tñ si scio ans scio pns. sicut scio q. b. qd est for. currit et tñ nō scio hoc currere demonstrato for. vnde sicut sequitur. Scio qd illud q. est for. currit. igit scio q. hoc qd est for. currit et scio q. a. currit. Ita sequitur scio q. illud q. est verum illorū est verum. ergo scio q. hoc q. est verum illorū est verū. Et scio q. a. est verum. Unde non sequitur. tu non scis hoc quod est verū illorū ee verum demonstrata illa rex sedet. nec scio hoc qd est verū illorū ee verū demonstrata illa nullus rex sedet. igit non scis hoc q. est verum illorū esse verum. sicut non sequitur. tu nō scis illud qd est verum. ee verū. demonstrata illa rex sedet. nec scis illud qd est verum illorū ee verum demonstrata illa nullus rex sedet. ergo tu non scis illud q. est verum ee verū p. q. consequentia nō ualet. Ubi tamen pronomen demonstratiuum sine cōpositione sumeretur bene ualere consequentia. Ideo bene sequitur. Tu nō scis hoc esse verū demonstrato rex sedet. nec scis hoc ee verum demonstrato nullus rex sedet. igitur tu non scis hoc ee verū demonstrato. a. quare et c. Et alia respōsio ponit q. post admissionē casus debet negari hec consequentia. A. est verū igitur hoc est verū. demonstrato. a. sicut non sequitur. significatum huic uocis. a. e. verum. igitur hoc est verum. Nec etiā sequitur verum illorū est verum. ergo hoc est verum demonstrato uero illorū nel. a. quia licet demonstrat. a. ad huc demonstratur illa rex sedet nel illa nullus rex sedet. Et ly b. respōsio sit probabilis. et uera: non tamē respondet ad argumentum: quia non ponitur q. a. conuertatur cum illo termino verum istorum. quia si sic respōsio bene esset ad propositum. sed ponitur q. a. conuertatur cum uero illorū uidelicet cum illa rex sedet nel cum illa. nullus rex sedet. ita q. quocūq. illarū sit uera q. illa sit. a. Est enim magna differentia inter illas. a. est alterum illorū et. a. conuertit cum ly alterum illorū. a. conuertitur cum altero illorū et. a. conuertitur cum illo termino alterum illorū.

unde si ponerem qd for. esset unus illorum duorum coram te existentium & lateret te quis illorum esset for. Ista p̄na est bona. For. ē vnus illorum: igitur h̄ ē vnū istoz demonstrato for. ita sequitur. a. est vez: igitur hoc ē verū: demonstrato. a. sicut sequitur illud qd ē verum illorū ē vez: igitur h̄ est verum: demonstrato. a. vel illo qd ē verum istoz. vnum aliud dicitur hoc respōsio quod ē bene dictum qd proposita mihi ista cōsequētia. a. ē verum igitur hoc ē verū. debeo querere quid apponēs demonstrat p̄ ly hoc. Et si dicis qd bene scis qd demonstrat. a. per casum. Dico ego qd nolo tibi respondere: imo cōtinne querere quousq; dixeris qd distincte demonstras qd demonstrando. a. nihil mihi distincte & simpliciter demonstras. sed p̄cise cōiter & confuse

Contra istam responsionem arguitur sic. & probat qd intell̄ q̄ris: quia oīs questio incertificabilis ē inutilis: sed ista questio quā demonstras: est q̄stio incertificabilis: igitur h̄ questio ē inutilis: p̄ cōsequētia cū maior & minor p̄batur: qd si h̄ questio ē certificabilis vel ergo mediāte termino cōi vel p̄noie demonstratio: Non p̄mo modo: vt p̄. Nec etiā secūdo modo: qd tunc fieret processus in infinitū in huiusmodi q̄nibus & demonstrationibus. Ad istud respondet qd nō inutiliter quero: nec questio mea ē incertificabilis: sed certificabilis & hoc tam mediāte termino cōmuni q̄ mediāte p̄nomine demonstratio: vñ cū tu p̄ponis: h̄ ē verū: & q̄ ro quid demonstras potes dicere demonstrat affirmatiuā illarum: demonstrat negatiuā illaz: & qualitercūq; dixeris p̄mo vel secūdo modo ero certificatus & continue tales dubitabo & sic patet qd mediāte termino cōi possum certificari: & etiā mediāte p̄noie demonstratio: qd si dixeris demonstrat istam rex sedet vel demonstrat istaz nullus rex sedet immediate certifico: & sine pluri questione & petitione respōderē ad propositum: hoc expresse p̄ alius terminis vt proposita ista hoc ē homo peto qd demonstras: & si dixeris qd demonstras hominem immediate sum certificat & concedo eā: si dixeris qd asinum iterum sum certificat & nego illā. Et sic patet qd p̄t fieri demonstratio mediāte termino cōi & etiā mediāte termino demonstratio & nō erit processus in infinitū: quia si dixeris qd demonstras me te vel illum sedētē prope te statim ero contēptus & tibi immediate respondebo: quare &c.

Tertia responsio iter has media admissio casu dicit qd h̄ propositio hoc est verū & diuersum modū intelligendi casu p̄t cōcedi vel negari. cū enī ponit qd scias. a. esse verum istorum cōtradictio: for. potest intelligi vno modo illū terminū. a. ē singulare conuertibile cū tali hoc vocatū tali noie. a. demonstratio illam quecūq; fuerit vera. Et sic p̄ casu ē impossibilis cū idē sit scire. a. esse verum istorum & scire hoc vocatū tali nomine. a. esse verū istoz quod repugnat casu. Secūdo modo p̄t intelligi illū terminū. a. esse cōm cōuertibilem cum illo termino verum illorū. Et tunc nō sequitur si. a. ē verum hoc ē vez: quacūq; illaz demonstrata. Tertio modo potest intelligi qd ille terminus. a. conuertatur cū illo verū istoz vocatū tali nomine. a. Et tunc patet qd nō sequitur. si. a. ē verū hoc est verum: demonstratio illud qd ē. a. imo repugnat casu te cognoscere illam cōsequētia sic si significatē esse bonam: cum ad cognitionē bonitatis illi? sic si significatē requiritur agnoscere quid ille terminus hoc demonstrat. Quāuis h̄ respōsio sit subtilis nō tamē satisfacta ē i toto argumēto: quia stat. a. ē alteram illarum & verū illorū & non esse terminū singulare conuertibile cū tali hoc vocatū tali noie. a. nec ē terminū cōm cōuertibile cū illo termino vez: illorum: nec etiā cū illo termino verū istoz vocatū tali noie. a. quia stat. a. esse verū illorū: & cum nullo conuertit: sicut stat for. ē alterum illorum albi illoz vñ nigrum illoz: & tamē nō cōuertit cū tali: hoc vocatū illo noie for. nec cū tali alterū illorū: nec etiā cum illo alterū istorum vocatū tali noie for. Et hoc ē: qd stat for. esse vnū illorū & cum nullo cōuertit vt superius dicebā. Quarta responsio magis ad propositū & ad intētionē casus admittit positū & cōcedit illā cōsequētia ēē bonā & sciri ab eo. si. a. ē verum hoc ē verū demonstrato. a. Et sicut aī ē sciri ita cō

sequēs est sciri. dicēdo qd scias illas p̄pōes cōuertit qd scio extrema cōuertit copulas & cetera eē paria: sicut ergo sequit ex casu me scire. a. esse verū. ita sequit ex casu me scire h̄ esse verū demonstrato. a. per ly hoc. Et ad iprobationē siue demonstratur illa rex sedet sine illa nullus rex sedet illa est tibi dubia: hoc est verum: nego: quia sequitur ex casu qd sine demonstratur una illarum sine reliqua h̄ est scita a me hoc est verum. demonstrando ut prius. a. non tamen dico qd talis propositio est scita a me hoc est verum i qua scio qd per ly hoc solū demonstratur illa rex sedet n̄ talis in qua scio qd solum demonstratur illa nullus rex sedet. cū enim proponit mihi hoc est verum non respondeo dōce non limitetur mihi certe quid demonstratur per ly hoc: si enim dicitur qd demonstratur illa rex sedet: dubito eā. Si vero dicitur qd demonstratur. a. concedo eā: & fateor me scire eandē. Contra istā responsionē arguitur sic. ex ipsa sequitur qd tu scis hoc esse verum & dubitas hoc esse verū demonstrato. a. probatur: & pono cum toto casu qd. a. sit illa rex sedet & lateat te tunc patet qd tu scis hoc esse verum demonstrato. a. per concessa. Et qd tu dubitas h̄ esse demonstrato. a. p̄bat qd tu dubitas h̄ esse verum demonstrata illa rex sedet ut tu dixisti: igitur tu dubitas hoc esse verū demonstrato. a. patet consequentia: quia. a. est illa rex sedet ut patet per casum. Secūdo arguitur for. tūc sic sequitur: tu scis hoc esse verū demonstrato. a. ergo hoc scis esse verum demonstrato. a. patet consequentia: quia sensus compositus cum diuiso conuertitur i terminis demonstratio vt superius dicebatur sed consequens est falsum ergo & antecedens: qd consequens sit falsum. probatur: quia sequitur: hoc scis esse verum. igitur. a. scis esse verum: cōsequēs falsum: quia sequitur. a. scis esse verum oē. a. ē altera illarum: ergo alteram istarum scis esse verā. consequēs falsum: & contra casum quia nullam illarum scio esse verā.

Tertio arguitur sic: qd tu non scis. a. esse verum. Ista omne propositionem quā scis esse veram scis: sed tu non scis. a. propositionem: igitur tu non scis. a. propositionem esse veram: patet consequentia: quia ex opposito conclusionis cum altera p̄missarum. sequitur oppositum alterius p̄missae. Sequitur enī tu scis. a. propositionē eē veram & omnem propositionem quā scis esse verā scis igitur tu scis. a. propositionē quare &c. Ad primū respondet qd non habeo pro inconuenienti qd scia hoc esse verū & dubito hoc esse verum demonstrato. a. demonstrationibus diuersis. Scio enim hoc esse verum: demonstrando. a. in uniuersali & confuse: & dubito hoc esse verū demonstrando idem in particulari & distincte: unde si hic eēt coram me for. & plato & hoc bene scirem & quilibet illorū dubitarem esse for. scirem hoc esse for. demonstrato for. demonstratione uniuersali & confusa. Et dubitarem hoc esse for. demonstratione discreta & singulari. Et si ex hoc concluditur qd scitum a te est tibi dubium quod intenditur: probari: quia h̄ propositio hoc est verum est scita a te: & eadem est tibi dubia. Et h̄ similiter: hoc est for. scitur a te & dubitatur a te semp demonstrato for. Dicitur negādo qd scitum a me scit mihi dubium licet enim sciam hoc esse verum & dubitem hoc esse verum. scia hoc esse for. & dubitem hoc esse for. demonstrationibus diuersis non obstante qd idem demonstratur adhuc nihil qd scitur a me dubitatur a me. Et tunc ad argumentum hec propositio hoc ē verum scitur a te & dubitatur a te: nego. Et si proponitur scitur a te. dico quid demonstras. Et si dicis. a. iterum quero an demonstras. a. confuse vel distincte & distere. Si dicis qd confuse & uniuersali concedo: qd scio illā. Si dicis qd demonstras. a. particulariter & discrete dubito illam. Et sic patet qd non habes intentum: quia quādo dico qd scio hoc esse verum & dubito hoc esse verum nō dico me scire & dubitare: hoc esse verum qualitercūq; demonstras sine uniuersali sine discrete: sed scio unam propositionem & dubito reliquā distinctam a p̄ma. Iuxta hoc potest concedi qd tu scis hoc esse verum demonstrando. a. demonstratione singulari & dubitas hoc esse verum demonstrando idem. a. demonstratione uniuersali:

si posito qd scires. a. esse alteram illarum deus est & hō ē
 asinus: sed lateret te que illarum esset. a. & qd te latente .a.
 esset illa deus est: tunc patet qd tu scis hoc esse verum de/
 monstrato. a. demonstratione singulari quia tu scis illā eē
 veram deus est que est. a. & tamē tu dubitas hoc esse ve/
 rum demonstratione vniuersali: quia tu dubitas. a. eē ve/
 rum: scis esse bene qd illa conuertantur. a. est verum & b
 est verum demonstrato. a. in vniuersali: & vna illarum est
 tibi dubia videlicet. a. est verum ergo & alia videlicet hoc
 est verum. Consimiliter potest dici de sor. vel de quolibz
 alio nec habebit opponens intentum. ¶ Ad secunduz ar/
 gumentum nego illam consequentiam. tu scis hoc eē ve/
 rum: ergo hoc scis esse verum. Et cum dicitur qd sensus
 compositus conuertitur cum sensu diuiso in terminis de/
 monstratiuis: dico qd verum est quando pronomen de/
 monstratiuum non subordinatur alicui termino cōmuni
 nec termino singulari composito & per ipsum sit precise
 demonstratio singularis & discretissima: modo in propo/
 sito quando concedo illam consequentiam. a. est verum:
 ergo hoc est verum & concedo antecedens & consequens
 esse scita a me illud pronomen hoc vni termino cōmuni
 subordinatur. videlicet vnum istorum qd ē. a. vel vni ter/
 mino singulari composito videlicet illud qd est verum: v/
 huic hoc quod est verum istorum demonstrato ipso. a. &
 per eum non sit demonstratio singularis & discreta s; vni
 uersalis: quia demonstratur vniuersaliter. a. & confuse cū
 non distincte demonstratur aliquod istorum contradicto/
 riorum tibi dabo: vbi tamen demonstratur distincte
 illa rex sedet vel illa nullus rex sedet non concederem illā
 consequentiam nec concederem illud consequens sciri a
 me. s; a me dubitari: vnde semper pro toto cum proponi
 tur mihi illa consequentia. A. est verum ergo hoc est ve/
 rum: quero quid demonstras. Et si dicis qd demonstras
 .a. quero iterum qua demonstratione vtrum demonstra/
 tione discreta vel demonstratione distincta aut demonstra/
 tione confusa & vniuersali. ¶ Primo modo nego illam con/
 sequentiam. A. est verum: igitur hoc est verum: sicut nō
 sequitur. a. est verum: igitur hoc est verum: rex sedet. nec
 sequitur. a. est verum: igitur hoc est verum: nullus rex se/
 det. Et sicut non scio illam rex sedet nec scio illam nullus
 rex sedet. Ita non scio illud consequens: hoc est verum.
 Secundo modo concedo consequentiam & consequens.
 & concedo me scire consequentiam esse bonam antecedens
 & consequens vt prius dicebatur. ¶ Ex his sequitur qd si
 cut sensus compositus non infert mere sensum diuisum
 cum ly hoc pronomine demonstratio. Ita nec econtra:
 unde non sequitur: hoc dubito esse verum. igitur dubito
 hoc esse verum: demonstrato. a. demonstratione vniuersa/
 li & confusa: sic nō sequit. a. dubito eē uer: igit dubito. a. eē uer
 et hoc est qd scio illud conuerti per casum. a. est verum &
 hoc est verum demonstrando. a. demonstratione vniuer/
 sali vt prius. ¶ Et si ex hoc concluditur qd per idē ista cō/
 uertitur hoc currit & homo currit demonstrato homine
 demonstratione vniuersali. quod non uidetur verum.
 ¶ Hinc dicitur negando consequentiam & similitudines.
 quia ly. a. non habet nisi unicum suppositum & ly hō hēt
 plura. Et si dicitur qd concedo illa cōuerti sor. currit & hoc
 currit demonstrato sor: demonstratione vniuersali: & tamē
 ly sor. habet plura supposita. ¶ Respondet qd non dico
 illa conuerti dum ly sor. habet plura supposita: sed dum
 non habet nisi unum. Unde si ly homo non haberet nisi
 unicum suppositum concederem illam consequentiam
 homo currit: igitur hoc currit: demonstrato homine: de/
 monstratio vniuersali non simpliciter & perpetuo: s; p
 tali tempore pro quo terminus ille non habet nisi unicum
 suppositum quare &c. ¶ Ad tertium nego qd non scio .a.
 esse verum. Et tunc ad argumentum: nego de necessitate
 qd omnem propositionem: quā scio esse veram scio: unde
 sicut alias dicebas aliqua est propositio quā scio esse verā
 & tamē est mihi dubia ut posito qd sciam illam rex sedet
 conuerti cum uero istorum papa est rome: & nullus pa/
 pa est rome. tunc patet qd scio illam esse veram: quia scio

illam conuerti cum uero & tamē illa est mihi dubia: quia
 ante casum fuit mihi dubia & iam est ipertinēs casui: seq/
 tur qd adhuc est mihi dubia: uerūtamen cōcedo adhuc qd
 omnem propositionem quā scis esse ueram scis. quia hoc
 est uerum & ipertinēs casui: non ualet h; psequentiā: oēs
 propositionem quā scis esse ueram scis: sed tu non scis. a.
 propositionem: igitur tu non scis. a. esse uerum: deberet
 enim inferri una de sensu diuiso uidelicet. a. propositionez
 non scis esse ueram: quod conceditur: quia nullam illorū
 scio esse ueram demonstratis illis contradictorijs tibi du/
 bijs. & omne .a. est alterum istorum: igitur nullum .a. scis
 esse uerum: nec etiam ex opposito consequentis sequitur
 oppositam antecedentis: quia non sequitur: tu scis. a. pro/
 positionem esse ueram & omnem propositionez quā scis
 esse ueram scis: igitur tu scis. a. propositionem: antecēdēs
 est uerum ut patet & consequens falsum. quia tu non scis
 significatum primariuz. a. propōnis quia non scis regem
 sedere nec scis nullum regem sedere. ¶ Ex quo patet qd
 nullum significatum primarium. a. scis primarie significa/
 ri per. a. Ideo non scis. a. propositionem nec etiam. a. p/
 positionem scis: q; nullum istorum contradictoriuz scis.
 Sed ad inferendum talem. a. propositionem scis uel scis
 a. propositionem debet sic argui: omnem propositionem
 quā scis esse ueram scis: sed. a. est propositio quā scis esse
 ueram. igitur. a. scis: nunc est bonum argumentum: quia
 sillogismus in tertio modo prime figure: sed minor est
 falsa quia vt dictum est nullum. a. scio. eē uerum &c. Et
 non sequitur. Tu scis primariū significatum. a. esse uerū
 igitur tu scis. a. sicut non sequitur. Tu scis primarium si/
 gnificatum. a. esse uerum: igitur tu scis significatum pri/
 mium. a. Sed bene sequitur tu scis primarium significatū
 .a. esse uerum & scis illud primarie significari per. a. igitur
 scis. a. esse uerum quod concedo & infinites est concessū:
 quare &c. potes igitur ex his elicere modum respōden/
 di in hoc casu: ut tu scis. a. esse uerum concedo. A. scis eē
 uerum nego. A. dubitas esse uerum concedo: a. esse ue/
 rū scis: distinguo eo qd pōt teneri i sensu pposito v/ diuiso.
 ¶ Prio mō concedo. Secundo modo nego. Similiter di/
 co in istis nullum istorum contradictoriuz esse uerum
 scio. Aliqd istorum contradictoriuz esse uerum scio: p/
 ma est uera in sensu diuiso. & secunda in sensu composito.
 sed secunda est uera in sensu composito & falsa in sensu di/
 uiso. ¶ Item tu scis. a. esse affirmatiuum: nego: tu scis. a.
 esse negatiuum: nego: tu scis. a. esse affirmatiuum vel ne/
 gatiuum concedo. A. scis esse affirmatiuum dubito. A. scis
 esse negatiuum dubito. A. est propositio quā dubitas esse
 affirmatiuam nego. a. est propositio quā dubito eē nega/
 tiuam nego: quia nulla illarum est propositio quā dubito
 esse affirmatiuam: nec aliqua illarum est propositio quam
 dubito esse negatiuam. A. est affirmatiua quā nō dubitas
 esse affirmatiuam: dubito. Tu dubitas. a. esse affirmatiuā
 quā nō dubitas esse affirmatiuā: concedo. Tu dubitas. a.
 esse affirmatiuam quā scis esse affirmatiuam. concedo. tu
 nescis. a. esse negatiuam quā scis esse negatiuam. concedo
 Tu scis aliquā propositionem esse ueram quā dubitas uel
 non scis esse ueram concedo. Et sic de alijs infinitis que ta/
 les uolunt responsiones.

Amplius ad principale arguitur sic. Tu scis plu/
 res propositiones q; dubites & dubi/
 tas plures q; scias: ergo scitum a te est tibi dubium. patet
 consequentiā: quia non posset verificari antecedens nisi fie/
 ret taliter qd eadem propositio sciretur & dubicaretur: sed
 antecedens probatur: & capio quinq; propositiones .f. a.
 .b. c. d. e. quarum. a. b. c. sciantur a te & relique .f. d. e. sūt
 tibi dubie. Isto posito patet qd tu scis plures propositiones
 quā dubites: quia scis tres & p̄cise duas dubitas. ergo &c.
 Et qd tu dubitas plures quā scias: probatur. Tu dubitas
 illas quinq; & p̄cise tres sciuntur a te. igitur &c. antecē/
 dens probatur. Tu non scis illas quinq; nec credis eas &
 consideras vtrum scias vel credas illas. igitur tu dubitas
 illas quinq;: patet consequentiā: de se: cum minor & maior
 similiter: q; suū oppositum casui repugnat. ¶ Secundo

arguitur sic: omnem propositionem scis esse veram & aliquid quod propositionem dubitas esse veram: igitur scitum a te est tibi dubium: patet consequentia & assis probatur: & pono quod scias .a. esse verum & .b. similiter que sunt omnes propositiones & quod immediate ante hoc dubitaneris .c. quod iam definit esse per remotionem de presenti quod dubites esse per positionem. Iste posito patet quod omnem propositionem scis esse veram: quia aliqua propositionem scis esse veram & nulla est propositio quin illa scis esse veram: & quod aliqua propositionem dubites esse veram: probatur: hoc dubitas esse verum demonstrato. c. & b. est propositio vel dubitas esse propositionem: ergo aliqua propositionem dubitas esse veram quod erat probandum: patet consequentia: & quilibet per suas officiantes. **Tertio arguitur sic:** hoc propositio: hoc est scitum: est scitum a te & eadem est tibi dubium: ergo scitum a te est tibi dubium: antecedens probatur: & pono quod tu scias hoc esse: demonstrando scitum: & nescias quod hoc sit scitum: scias tamen quod hoc propositio hoc est hoc significat precise quod hoc est hoc. Et quod hoc etiam hoc est scitum: significat primarie scisse hoc esse scitum: & sit scitum: coram te. Iste posito hoc propositio: hoc est scitum: est tibi dubium quia dubitas hoc esse scitum: & scis eam significare primarie hoc esse scitum: Et quod illa sit scitum a te: probatur: quia tu scis illam primarie significare primarie hoc esse scitum: & ita scis esse: igitur tu scis illam: patet consequentia cum maiori & minori: probatur. nam tu scis istam propositionem hoc est hoc: igitur quilibet cuius illa significat ita scis esse. Sed illa significat hoc esse scitum: igitur tu scis hoc esse scitum: quod erat probandum.

Ad hoc respondetur **Ad primum** nego quod tu dubites illas quinque propositiones. Et tunc ad argumentum nego consequentiam factam. Sed bene sequitur quod nescio illas quinque propositiones: & ratio est quia illud verbum dubito non habet mobilitatem inobilitatem nec inobilitatem mobilitatem sicut illud verbum nescio. Sequitur enim bene dubito illas quinque propositiones igitur ille quinque dubitantur a me: ex quo sequitur postea quod quilibet illarum dubitatur a me: quod est contra casum. Sed non sequitur: nescio illas quinque ergo ille quinque nesciuntur a me: sicut non sequitur: non scio illas quinque: igitur ille quinque non sciuntur a me: quia ex isto non sequitur quod nulla illarum quinque scit a me: quod ite casui repugnat. Ad hoc enim quod dubitem illas quinque propositiones requiritur quod dubitem cuiuslibet illarum significatum primarium. Et ad hoc quod nesciam illas quinque requiritur quod non sciam cuiuslibet illarum significatum primarium. Et in hoc potes videre veritatem unius & veritatem alterius: veritatem bene concedo in casu isto quod tu ignoras plures propositiones quam scias: quia tu scis precise tres & ignoras illas quinque: volendo quod si ignoro convertatur cum hoc verbo nescio. Et si ex hoc concluditur quod plures ignoras quam scias: negatur prima: quia si ignoras quinque: adhuc potes duas ignoras. Si enim quinque ignorares quod est falsum bene concedo quod tu ignoras plures propositiones quam scias: & tamen plures scias quam ignoras quia tres sciuntur a te & precise duas ignoras. Et sic sequitur quod tu ignoras aliquas propositiones non quas scis nec dubitas nec ignoras: quia tu ignoras illas quinque ut dictum est & non illas scis nec illas dubitas nec illas ignoras: patet quia cuiuslibet istarum oppositum repugnat casui. Et si ex isto inferatur quod tu ignoras quinque propositiones quas non ignoras: negatur consequentia: quia non est idem dicere non illas quinque ignoro & illas quinque non ignoro: prima enim est vera: quia subiectum dicitur est falsum. Et secunda est falsa quia ex ipsa sequitur quod nulla illarum ignoro quod est falsum.

Sed forte arguitur contra totum illud fundamentum probando quod nescio & ignoro non convertuntur: quia scitum est ignoratum & nullum scitum est nescitum: igitur &c. patet consequentia cum minori quia suum oppositum est falsum. Et maior probatur: scitum est dubium: quia scitum a te est tibi dubium: igitur scitum est ignoratum. Si scitum est ignoratum a me: igitur scitum est ignoratum.

Ad istud respondeo admissio gratia disputationis quod nescitum & ignoratum convertuntur. Et tunc sicut concedo quod nullum scitum est nescitum. Ita concedo quod nullum scitum est ignoratum. Et tunc ad argumentum. scitum est dubium: ergo scitum est ignoratum nego consequentiam:

quia sicut dicebat prius ly ignoratum est terminus mobilitatis confundens, mobilitatem suam obliquam casu implicitum & non sic est ly dubium: unde hoc propositio: scitum est ignoratum: convertitur cum ista scitum ab aliquo est ignoratum ab aliquo que falsa est. Et si dicitur quare non ita bene convertitur cum ista scitum ab aliquo ab aliquo est ignoratum. Dicitur quod terminus implicitus debet intelligi semper post terminum a quo regitur & non ante. **Ad aliud** nego ista consequentia scitum est ignoratum a te igitur scitum est ignoratum: quia arguitur ab inferiori ad suum superius distributum sicut hoc scitum est ignoratum a te: igitur scitum est ignoratum ab aliquo quod consequentia convertitur cum prima: ubi tamen omne vel les quod ablativus casus potest intelligi precedere terminum a quo regitur posset hoc concedi scitum est ignoratum: & hoc similiter scitum est nescitum: sicut iste scitum est ab aliquo ignoratum: scitum est ab aliquo nescitum. Et tunc non sequitur scitum est nescitum: igitur scitum non est scitum: quia arguitur a termino stante determinate ad eundem stantem confuse & distributive: quia in prima ly ab aliquo stat determinate sicut in ista scitum est ab aliquo nescitum. Et in secunda confuse & distributive: sicut in ista scitum est non ab aliquo scitum: modo sicut non sequitur scitum est ab aliquo nescitum: igitur scitum est non ab aliquo scitum: sicut non sequitur: scitum est nescitum: igitur scitum est non scitum. Et si dicitur quare hoc propositio scitum est non scitum non equipollet isti. Scitum est ab aliquo non scitum sicut ista scitum est nescitum equipollet isti scitum est ab aliquo nescitum. **Ad hoc** dicitur quod ille terminus nescitum est participium non coactum mobilitate terminum transcendere a se rectum: sed ille terminus: non scitum non est participium sed vnus terminus infinitus compositus ex negatione & participio cuius negatio necessitatur mobilitate ablativum rectum ab illo participio scitum. forte adhuc dubitatur. Dicendo quod eodem sequitur hoc est albi igitur hoc est non nigrum: hoc est falsum: igitur hoc est non verum. Et sic de aliis: quare ergo non sequitur hoc est nescitum: igitur hoc est non scitum. Causa diversitatis est ista: quia in nulla illarum: hoc est verum: hoc est falsum: hoc est albi: hoc est nigrum intelligitur necessario implicite aliquid pro congruitate ultra hoc quod expresse ponitur: nec aliquid talium predicatorum vim mobilitatis habet implicite vel explicitate. Cuius oppositum reperitur istis nescitum: ignoratum quia quilibet illorum existens pars propositionis aliquid implicat a se rectum implicite vel explicitate & eiusdem mobilitatis. **Ad secundum** argumentum concedo in casu isto quod omnem propositionem scis esse veram ut patuit per suas exponentes: Et illa similiter. Aliqua propositiones dubito esse veram resolvendo ut prius. Et tunc quando concluditur quod scitum a me est mihi dubium: nego consequentiam quia nec .a. nec .b. que sciuntur a me esse vera dubitantur a me: nec etiam .c. dubitatur a me: quia .c. non est. **Ad .n.** est possibile quod dubitem aliquam propositionem nisi illa sit. Sed bene possibile est quod dubitem eam esse veram vel falsam: vel dubitem ipsam esse propositionem. Et quod ipsa sit: sicut multoties dubito forte vel platonem esse quorum nullus est: imo stat quod hanc propositionem dubitem esse veram vel falsam & antichristum dubitem fore nullo eorum existente. Et si dicitur quare non potes dubitare istam propositionem ipsa desinente esse sicut dubitas ipsam esse eadem deficiente: dicitur quod ly dubito aliquando est terminus ampliativus & aliquando non. Est enim terminus ampliativus quando officiative sumitur siue sumatur in sensu composito siue in sensu diuiso. Sed quando precise descriptivum sumitur non determinans dictum categoricum nec hypotheticum non habet vim ampliandi: modo cum dicitur. Tu dubitas .c. propositionem: ly dubitas sumitur descriptivum cum non determinet dictum categoricum nec partem eius. Ideo ly .c. propositionem non potest ampliari. Sed ista .c. propositionem dubitas esse est aliter dicendum: propter ampliationem resolvitur enim sic: hoc dubitas esse & hoc est .c. propositio vel dubitas esse propositionem. Considera dicatur de isto verbo credo quod dum est terminus officialis est terminus ampliativus: sed quando est terminus

descriptibilis non habet vim propterea conceditur in ca-
su q multas propositiones credo esse veras quarum nul-
la est credita a me: supposito q tales propositiones non
sint nec fuerint: hoc enim: aliqua propositionem credo ee
veram sic resoluitur: b credo esse verum et hoc est pposi-
tio vel credo esse propositionem. C. Consimiliter potest
dici de hoc verbo apparet: q dum determinat orationes
infinite vel equipollens ratione cuius teneatur insen-
su composito vel diuiso habet vim ampliandi: sed si descri-
ptiue sumit illam virtutem perdit. vnde dicendo apparet
mibi hoc esse vel hoc apparet mihi esse: ampliatur vtro-
biq: ly hoc ad non esse sicut ad esse: propterea ex neutra
illarum sequitur hoc esse. Sed in istis vel consimilib? hoc
apparet mihi: tibi apparet hoc: no est ampliatio quapro-
pter ex qualibet illarum sequitur hoc ee.

Sed forte contra hoc arguitur concludendo q
per idem ista verba intelligo: ima-
ginor: opinor: appeto: promito: nuq ampliant: nisi quan-
do officiatine sumuntur. Et sic ista erut falsa. Intelligo an-
tichristum: opinor: chimeram: imagino: vacuum. Et sic
de alijs: quia tunc ex istis sequitur antichristum ee chyme-
ram ee: et vacuum esse: que sunt falsa et contra plures di-
cta. Ad istud respondet negando consequentiam: q: illa
verba intelligo: imaginor: et. siue sumatur officiatine siue
descriptiue semp et idiffereter possunt cadere super non
esse sicut super esse. Sed sic non possunt illa dubito credo
apparet et similia. Et si queritur causa quare: non des am-
plius alia ratio nisi cois modus loquendi: et rationalitas
quia rationabile est sic esse. C. forte adhuc dubitatur facie-
do hominem cautum ne asserat contradictoria dicendo. co-
cessisti illam omnem propositionem scio esse veram: et ista si-
militer. Aliqua propositionem dubito esse veram: ex qua
sequitur q aliquam propositionem non scis esse veram.
Et sic sequitur: contradictio. C. Respondetur negando illa
consequentiam. Aliquam propositionem dubito esse ve-
ram: igitur aliquam propositionem non scio esse veram:
quia arguitur. a. magis amplo ad minus amplum. Certu
est q ly dubito ampliat vt dictum est in antecedente et sic
non facit ly scio in consequente: quia illud verbum scio no
est terminus ampliatus siue descriptiue siue officiatine
sumatur. Sequitur. n. scio istam propositionem: igitur ista p-
positio est: scio soz. currere. igitur soz. est. scio antichristum
soz: igitur antichristus est: hoc scio esse soz. vel fuisse. igitur
hoc ee vel fuit vel erit. Ex his patet tantum veritas. Ali-
qua ppone dubito: vel credo ee veram vel falsam et tamen
nulla talis propositio creditur: nec dubitatur a me: appe-
mibi hoc esse et hoc apparet mihi esse et tamen nihil appa-
ret mihi nec mihi apparet aliquid et sic de alijs que sequu-
tur ex dictis p:ioribus. C. Ad tertiu argumentu solet coiter
responderi negando casum: dicendo q no est possibile illaz
propositione hoc est hoc significare precise hoc est hoc: qa
si ipsa significat hoc ee hoc ipsa significat q hoc est et q soz.
est. et q hoc ee homo: vnde nuq debet admitti q aliqua p-
positio significet sic esse precise vel sic. Ita q illa propositio
significet sic esse et non aliter significet. C. Et coisimiliter
dicitur de illa hoc est soz. q impossibile ponitur quando po-
nitur illam significare precise hoc est soz. et. C. Licet b re-
sponso sit cois no tñ vera est. quia sequitur. b propositio si-
gnificat hoc esse hoc. et non est non significans hoc esse hoc
igitur significat precise hoc esse hoc. p3 consequentia ab ex-
ponentibus ad expositum: licet. n. illa propositio significet
hoc esse hominem non tamen sequitur q significat aliud
uel aliter q hoc esse hominem: quia hoc esse hoc non est
aliud nec aliter q hoc esse hominem et econtra. Et licz ad
huc hoc esse hoc non esset hoc esse hominem nec econtra
non tamen obstat q illa propositio hoc est hoc significat
precise hoc esse hoc: et cadet significat precise hoc esse ho-
minem. vel aliter sicut b propositio homo est asinus signi-
ficat precise hominem esse asinum: et tamen significat pre-
cise homine esse vt patet per exponentes traditas in capi-
tulo de exclusiuis. Sed hoc dimitto pro presenti q: alias
q declarabo materiam veritatis et falsitatis propositionu

hanc responsonem darius dilatabo. C. Respondeo ergo
ad argumentum admittendo casum: et nego q illa propositio:
hoc est soz. sit scita a me: sed mihi dubia. Et tunc ad ar-
gumentu: nego q scio hoc esse soz. et concedo q b est scita a
me: hoc est hoc: ex quo non sequitur q qualitercuq illa si-
gnificat sit scitum a me: sed bene sequitur q qualitercuq
ipsa primarie significat est scitum a me. Et tunc nego q ipsa
significat primarie hoc esse soz. sed bene significat prima-
rie hoc esse hoc: et non sequitur ipsa significat primarie hoc
esse hoc: sed hoc esse hoc est hoc esse soz. et econtra: igitur si
gnificat primarie hoc esse soz. sicut non sequitur. Illa propositio
homo est significat primarie hominem esse: et omne
quod est hominem ee est hominem esse animal et econtra
ergo illa propositio significat primarie hominem ee aial.

C. Et si arguitur sic. Illa propositio hoc ee hoc significat p-
marie soz. esse hoc: ergo per idem significat primarie hoc
esse soz. patet consequentia: et antecedens probatur: soz. ee
hoc significat primarie ab illa. ergo illa significat primarie
soz. esse hoc: patet consequentia a passiva ad suam actiuaz:
et antecedens probatur: hoc esse hoc significatur primarie
ab illa et hoc est soz. igitur soz. esse hoc significatur prima-
rie ab illa: patet consequentia a resoluentibus ad resolutu
et minor: similiter per casum et maior: est responsio. C. Ad
istud nego q illa propositio hoc est hoc significet primarie
soz. esse hoc. Et tunc ad argumentum: soz. esse hoc signifi-
catur primarie ab illa: ergo illa significat primarie soz. esse
hoc: dubito consequentiam: eo q antecedens potest sumi
in sensu composito vel diuiso. Si in sensu diuiso concedo
antecedens: vt argutum est et nego consequentiam: nec
arguitur tunc a passiva ad suam actiuam: ex quo actiuu il-
la tenetur in sensu composito necessario. Sed bene sequit
ex illo antecedente q soz. esse hoc significat illa propositio
primarie tenendo ly significat iterum in sensu diuiso. Si
autem b propositio: soz. esse hoc primarie significatur ab
illa tenetur in sensu composito: concedatur consequentia b
la facta et negetur antecedens: quia tunc conuertitur cum
ista: illa propositio hoc est hoc significat primarie: soz. esse hoc
qd ee falsu et negatu. C. Ex his pot coecedi q soz. ee hoc si-
gnificat primarie illa propositio q no significat primarie soz.
ee hoc: nec hoc ee soz. imo coecedo q soz. ee hoc significat
ab illa primarie: et tñ hoc ee soz. no pot significari ab illa p-
marie sicut nec ipsa pot significare primarie hoc ee soz. tem-
nisi fieret noua ipositio: vnde no sequitur: hoc ee significa-
tur primarie ab. a. et hoc est soz. igitur hoc ee soz. significatur
primarie ab. a. nec arguit a resoluentib? ad resolubile: q: il-
lud pns no est resolubile: cu nihil coe pcedat vbum infini-
tini modi sed est officiatilis vt alias dicebat: b. n. soz. ee b
significatur primarie per. a. bene pot resolui roe istius ter-
mini soz. et per coeques coecedi. Sed ista hoc ee soz. et.
non debet resolui: sed officari respectu illius modi signifi-
cat: q: sicut alias diceba pot fieri probatio vsq ad verbu
infinite modi si infiniti eent termini pcedetes sed nuqaz
vterius saltare imo imediate officiare respectu moi. Ita
q hoc potest resolui soz. ee hoc significat primarie. a. ppoe et
no ista hoc ee soz. significat primarie. a. ppoe: quia nihil coe
precedit verbum infinite modi: quare et.

Amplius ad principale arguitur sic. A. ee scis
et. a. esse dubitas in sensu composito
et vnum. a. est omne. a. igitur scitum a te e tibi dubiu: patz
consequentia et antecedens probatur: et pono q unu. a. sit
oe. a. quod sit hec propositio deus e: et hoc bene scias: sed
dubites vtrum illa deus e sit omne. a. dubitudo plura. a.
ee: isto posito: patet q. a. esse scis: q: b propositio est scita a
te. a. est q primarie significat. a. esse et qua scis sic primarie si-
gnificare: igitur. a. esse scis. patet consequentia ab officiantib?
ad officiatu. Et q. a. esse dubites. pbatur. q: b propositio
est tibi dubia. a. snt q primarie significat. a. ee et qua credis
sic primarie significare. ergo. a. ee e tibi dubiu. patz coeque-
tia p regula allegata. C. Secundo arguitur sic. a. e scitum: a
te et idem. a. est tibi dubium. igitur scituz a te e tibi dubiu
patet coequentia et ans pbatur. et pono q. a. sit b propositio
scita a te propositio falsa ul aliquid est non aliquid: vo-

lendo qd aliqua sit propositio falsa q non sit aliqd. et qd tu dubites hanc propositionem falsam. rex sedet. isto posito p3 q tu scis. a. per casum. Et q tu dubites. a. probatur. Tu dubitas significatum primarium. a. q significatus scis significari p. a. vt suppono. igit tu dubitas. a. p3 qna cu minori et maio: probat. Tu dubitas ppone falsam vel aliquid ee no aliquid. s3 ppone falsam vel aliqd ee non aliqd e signifi- ficatu primariu. a. igit tu dubitas significatu primariu. a. p3 qna cu minori. q. a. propo significat primarie ppone falsam vel aliquid ee no aliquid sicut b. ppoe homo vel asinus cur- rit significat primarie boiem vel asinum currere. et q tu dubites ppone falsam uel aliquid ee no aliqd p3. qz tu dubi- tas ppone falsam. igit tu dubitas ppone falsam uel aliqd ee no aliqd. p3 qna a parte disuncti ad totu disunctum.

Tertio arguitur sic. et pono q hoc sit for. qd scias esse for. vel platonem. sed lateat te an sit for. et lateat te an sit pla- to. Isto posito hec ppoe. hoc e for. est scita a te et eade e tibi dubia. ergo scitu a te e tibi dubiu. p3 qna et ans probatur na3 q illa sit tibi dubia patet per casum. Et q illa sit scita a te probatur. Tu scis eius significatum primariu qd scis significari primarie p illa. ergo tu scis illa. ans pbat. tu scis hoc ee for. vel platonem. Et hoc e significatu primariu illi qd scis ee suu significatu primariu. igit et. p3 qna cu maio: p. casu. et mino: probat. na3 h ppoe hoc e for. significat primarie hoc ee soxtem ergo illa significat hoc esse for. vel platonem. patet consequentia a parte disuncti ad totum disunctum. et ans e verum. igitur et qns. Et ex alio illa co- sequentia est bona scita a te esse bona et antecedens est sci- tum a te. ergo et psequens. Et sic probata est mino: quo ad ambas partes. quare et.

Ad primum respondetur concedendo q. a. ee est scitum a me et a. ee e mi- hi dubium tenedo dictum prime i singulari et dictum se- cunde i plurali. ex quo non sequit postea q scitu a te e tibi dubiu nisi utrobiz dictu vniformiter teneatur. vñ si ppo- neretur mihi i casu isto. A. ee scis distinguere nūqd dictuz illud eet pluralis numeri uel singularis. Si pluralis ne- garem ipsam. si singularis concedere. Simili enim propo- nitur illa. a. ee dubitas qro de dicto vtru sit singulare vel plurale. si plurale concedo. si singulare nego. ppter ea euz arguitur. a. esse scis et a. ee dubitas. et vnuz. a. est oe. a. igit id e scis et dubitas. qna e bona si utrobiz dictu vniforme sumit aut vtrobiz in singulari. Si at difformiter sumitur qna no ualet nisi adderet pro mino: et scis vnuz. a. ee oe. a. qd e falsu in casu illo: q si poneretur i casu si admittere casum. dicendo q bn scio illa repugnare. Tu scis vnuz. a. ee oe. a. et plura. a. sut. Ideo tuc no lateret me plura. a. ee.

Contra istam responsione arguitur proban- do q illa sunt composibilia vnuz. a. e oe. a. et plura sut. a. et ponatur ut prius q illa p- positio deus e sit oe. a. Isto posito p3 q vnuz. a. sit oe. a. Et q plura. a. sunt: probat plura sut. a. igitur plura. a. sunt: p3 qna q: bene sequit. a simili ho e aial: igitur ho animal est: homines sunt animalia: ergo boies aialia sunt. S3 ans p- batur. Ita sequitur: illa propositio deus est. a. et illa e plu- ra: igitur plura sut. a. sicut sequitur iste homo e homo et iste homo est plura: igitur plura sut homo. et sic sequitur cosequeter q ista sut coposibilia. Tu scis vnuz. a. ee oe. a. et tamen scis plura ee. a. et plura. a. esse. **C**ad istud re- spondetur q cum dici illa repugnare vnuz. a. e oe. a. et plura. a. sut: itelligi ly. a. ee substantiu illi terminu plura: et pluralis numeri. Intelligedo ergo: ut argumetu militat ly. a. ee predicatu illius plura. a. sut. et singularis numeri: concedo q illa no repugnat: s3 bn mo dicto. Et sic etiaz co- cedo q illa non repugnat. Tu scis vnuz. a. ee oe. a. et scis plura. a. ee: ad illu sensum prior: q scis plura. a. ee aliqd. a. vel scis plura vnuz. a. ee: imo scio vnuz. a. ee oe. a. et tn la- tet me plura. a. esse: supposito q scia vnuz. a. ee oe. a. et latet me an illa ppoe q e. a. sit plura. Ex eode seqt et q tantum vnuz. a. e et tn plura. a. sunt. p3 vt prius: imo plura. a. sut et tn nulla sunt plura. a. q ly. a. i hac vltima necessario tenec i nuero plurali: et sic seqt q plura. a. sut. et oe. a. e illa deus

est: et tn nulla. a. sut illa. s. deus est. Et sic sequitur q duo .a. sut et tn precise vnuz. a. est. Infinita. a. sunt et solum vnuz .a. est quod est oe. a. ponendo q aliquid sit. a. qd e infinita. Et sic infinite alie conclusiones sequerentur que oes essent vere et concedende tenendo ly. a. in singulari. Ideo si tibi vnqua pponeretur aliqua istaz coclusionum non respon- deas imediate cocededo vel negando: sed dubitando ant distinguendo de ly. a. an plurali vlt singulari teneat. In plu- rali numero poteris omnes negare quas in singulari nu- mero poteris alias cocedere: ut dictum est. **C**ad secun- dum argumentum respondetur concedendo q. a. est sci- tum a me et negando q. a. est mihi dubium. Et tuc ad ar- gumentum. Tu dubitas propositionem falsam uel aliqd esse no aliquid. **C**Respondeo hic duplici distinctione: p- ma est q ly propositionem falsam potest regi ab illo ver- bo dubitas: vel ab illo verbo esse infinitiui modi. **P**rimo modo. cocedo q tu dubitas falsam propositionem vel aliqd ee non aliqd: qz tuc egpollet huic. Tu dubitas ppone fal- sam vel dubitas aliqd esse non aliquid. Et tuc no sequitur q. a. e tibi dubium: qz i dicto. et significato. a. ly propositio- nem falsam regitur a verbo infinitiui modi. Si aut ly pro- positionem falsam regatur. Secundo mo: nego q tu dubi- tas propositionem falsam: vel aliqd ee no aliquid: quia tu scis ve- ne q propositio falsa vel aliquid e non aliquid: et tuc ad ar- gumentu: tu dubitas propositionem falsam: igitur dubi- tas propositionem vel aliquid ee non aliquid: nego qnam. Et cu dicitur a parte disuncti ad totu disunctum: dico q non ualet consequentia quado modus precedens disun- ctum determinat sicut e i proposito. **S**ecunda distinctio eidem correspondens est ista q in ista propositione tu du- bitas propositionem falsam vel aliquid ee non aliquid: po- test totu subsequens ad modu ee dictum categoricu disun- ctum vel oratio non existens dictu categoricum nec ypo- theticum: sed copositum ex dicto categorico: et alio ter- mino incompleto: **P**rimo modo nego illam. Tu dubi- tas propositionem falsam vel aliquid ee non aliquid: ut p3? Secundo modo concedo eam: nec tunc sequitur: tu du- bitas propositionem falsam vel aliquid esse non aliquid: s3 tu scis. a. primarie significare ppone falsam vel aliqd ee no ali- quid: ergo tu dubitas. a. q: tu dubitas ppone falsam vlt ali- quid ee no aliquid distiue et. a. significat primarie ppone fal- sam vel aliqd ee no aliqd collectivie: ppter ea bene seqt: tu dubitas ppone falsam vel aliqd ee no aliqd collectivie: et a. ppoe sic significat primarie: igit tu dubitas. a. ppone: qna e bona sed maio: e falsa. Si tn placeret tibi respodere absq distinctione posses ista imediate negare. Tu dubitas pro- positionem falsam: uel aliqd ee no aliqd: sicut illa. A. Jst tibi dubium. Et tuc ad argumetu a parte disuncti et. respo- deatur ut prius. Et si arguitur. Tu dubitas ppone fal- sam vel dubitas aliquid esse no aliquid: igitur tu dubitas propositionem falsam vel aliquid esse non aliquid: aego consequentiam: nec semp a ppone disuncta ad illam de- disuncto extremo e bona psequentia: vbi disunctu p aliqd determinatur vlt restringitur sicut e i pposito. Unde p3 q no sequitur tu dubitas hoc ee for. vel dubitas hoc ee pla- tonem: ergo dubitas hoc esse for. vel platonem: vlt dubitas hoc esse for. vel hoc ee platonem nulla istaz qnarum valet propter dicta eam et. **C**ad tertium argumetu respon- detur concedendo q illa hoc est for. est mihi dubia. Et cu probatur q illa est scita a me: quia scio hoc esse soxtem vlt platonem et significat primarie hoc esse for. vel platonem: nego: q illa significat primarie hoc esse for. vel platonem: s3 significat primarie hoc esse for. ex quo non sequitur q si- gnificat primarie hoc esse for. vel platonem. Et si arguitur a pte disuncti ad totu disunctum respondeatur vt prius i proximo argumento. **E**t si arguit sic. ille due ppones conuertitur hoc e for. et hoc e for. vel plato: s3 hoc e for. uel pla. significat primarie hoc ee for. vlt platonem: igit illa b e for. significat primarie hoc ee for. vlt platonem. Illa qna e bda et ans e vez ex tibi dubio: igit et qns n e a te negadu. et q ille due ex tibi dubio conuertatur pbat: qz seqt: hoc e for. igit hoc e for. vlt pla. Et et e seqt ex tibi dubio. Sequitur

enim hoc est for. vel pla. igitur hoc est. Et ultra ex tibi dubio: hoc est: igitur hoc est for. ergo a primo ad ultimum sequitur ex tibi dubio hoc est for. vel plato igitur hoc est for. Responderetur dicendo quod siue ille conuertantur siue non non valet hec consequentia: ille due ppones conuertuntur: ergo significatum primarium unius est significatum primarium alterius: siue ille conuertantur materialiter siue formaliter: B enim conuertuntur materialiter deus est et aliquid est: et tamen ut liquet significatum primarium unius non est significatum primarium alterius. Similiter iste conuertuntur formaliter homo currit et risibile currit: et tamen significatum primarium prime non est significatum primarium secunde: Ita in proposito dicitur quod siue ille conuertantur siue non conuertantur materialiter vel formaliter hoc est for. et hoc est for. vel plato: significatum primarium unius non est significatum primarium alterius: quod significatum primarium prime est significatum simplex ortum a simplicibus extremis Et si significatum primarium seorsum est significatum disunctum ortum a terminis compositis ut p3 non in nego quod significatum unum significetur a reliqua et est sed non primarie.

Amplius ad principale arguitur sic. a. est scitum te et idem a. est tibi dubium: igitur scitum te et tibi dubium a se probatur: et pono quod solum talis propositio scitur a te que ab uno solo homine scitur: et illa propositio sit tibi dubia que scitur a duobus hominibus et solum talis: et quod non sint plures homines in toto mundo quod tu et plato quod sciat a. propositioem. Iste posito probatur quod a. est scitum a te et tibi dubium: quod scitur a platone per casum vel ergo scitur ab uno solo homine vel a duobus. Si ab uno solo igitur tu scis a. p3 consequentia per casum. Et ultra tu scis a. et plato scit idem a. igitur a. scitur a duobus hominibus et per consequens a. est tibi dubium: p3 consequentia: per casum. Si autem dicitur quod a. scitur a duobus hominibus igitur a. est tibi dubium per casum: Et ultra scitur a duobus hominibus et tu et plato estis omnes homines igitur a. scitur a te. Et sic qualitercumque habetur intentum.

Secundo arguitur sic: Tu scis hoc a. esse et dubitas a. esse semper eodem demonstrato ergo scitum a te est tibi dubium: p3 consequentia et antecedens probatur: et pono quod tu scias hoc a. esse istam homo est animus: isto posito p3 quod tu scis hoc a. esse: et quod tu dubitas hoc a. esse: probatur: tu dubitas hoc a. non esse: ergo tu dubitas hoc a. esse: p3 consequentia: quod dubitatio uno contradictorio dubitatur et reliquum. Sed antequam probatur: tu scis te dubitare hoc a. non esse igitur tu dubitas hoc a. non esse: patet consequentia: quod nihil scitur nisi verum: antecedens probatur: hec propositio est scita a te: te dubitare hoc a. non esse quam scis primarie significare te dubitare hoc a. non esse ergo tu scis te dubitare a. non esse: p3 consequentia: ab officiantibus ad officiatum et que libet pars astanti p3.

Tertio arguitur sic: hec propositio hoc est homo est scita a te esse vera vel scita a te esse falsa et est tibi dubia ergo questio falsa: consequentia t3 et antecedens probatur: et pono quod aliquid scias esse hominem et nihil dubites esse hominem et quod scias istam propositionem hoc est homo significare primarie iuxta compositionem terminorum: sciendo quid demonstratur per subiectum huius hoc est homo: Iste posito arguitur sic: aliquid scis esse hominem et nihil dubitas esse hominem et scis illam propositionem hoc est homo significare primarie sicut termini pretendunt sciendo quid demonstratur per suum subiectum igitur hoc demonstratum scis esse hominem vel hoc demonstratum scis esse non hominem.

Ex quo sequitur cum antecedente quod illam propositionem scis esse veram vel illam scis esse falsam: p3 consequentia: et antecedens est casus. Et quod illa sit tibi dubia: probatur: per casum fuit tibi dubia et iam est impertinens: quod non sequitur nec repugnat igitur adhuc est dubitanda quare et cetera.

Ad primum argumentum dimissis sophisticacionibus ibidem contingentibus non admitto casum: quod includit pdictionem et repugnantiam ut argutum est.

Et notanter dico dimissis sophisticacionibus: quod de virtute sermonis casus est possibilis posito quod tu et plato sitis oes hoies tu masculus et plato mulier: et non

sint plures propositiones in mundo quod a. et b. vel partes earum: Et quod a. sit ista rex sedet scita a platone et dubitata a te: et quod b. sit ista deus est: tibi dubia cuius vna medietas scitur a te et alia a platone qui de. b. nihil consideret: Iste posito p3 possibilitas casus primi. Nam quod solum talis propositio scitur a te que ab uno solo homine scitur: patet: quod precise medietas. b. scitur a te que medietas est propositio que ab uno solo homine scitur: igitur et cetera. Et quod illa propositio que scitur a duobus hominibus sit tibi dubia p3: quod b. est tibi dubium ut patet per casum et scitur a duobus hominibus: quod a te et a platone: tu. n. scis vnam medietatem et plato reliquam que et cetera.

Volendo ergo intelligere casum per hunc modum vel similem admittito ipsum. Et tunc dico quod a. est mihi dubium et non scitum a me. Et tunc ad argumentum. a. scitur vel ergo ab uno homine vel a duobus hominibus. Dico quod nec ab uno homine nec a duobus hominibus: sed ab vna homine. Ex his p3 quod aliqua propositio scitur a duobus hominibus que non scitur ab aliquo homine nec ab aliqua homine: p3 de illa deus est deus est: que scitur a for. et a pla. diuisim: et tamen non scitur a for. posito per casum nec scitur a platone cum ipsa sit impossibilis.

Imo stat quod ipsum. b. scitur a for. et a platone et tamen. b. a nullo scitur nec dubitatur nec credatur nec consideretur ut pono quod for. sciat primam partem. b. et plato secundam et neuter illorum de. b. consideret nec habeat notitiam.

Item sequitur quod for. et plato sciunt. b. propositionem et tamen propositio scita a for. non scitur a platone p3 ut prius.

Et non sequitur. b. propositio est impossibilis et impossibilis non scitur: sed bene sequitur quod a nullo scitur: licet. n. a. propositio a nullo sciat: tamen scitur quia ab aliquibus scitur. Et non sequitur. a. vel b. propositio scitur ergo. a. est scitum: sed bene sequitur quod a. est scitum vel scita. Etiam non sequitur quod a. non scitur ab aliquo igitur. a. non scitur: et b. semper supposito quod a. sit illa deus est deus est: que collectivae non sciat sed precise diuisive ut dictum est.

Ad secundum argumentum concedo: quod tu scis hoc a. esse et nego illam Tu dubitas hoc a. esse: Et illam sicut Tu dubitas hoc a. non esse. Et tunc ad argumentum: Tu scis te dubitare hoc a. non esse ergo tu dubitas hoc a. non esse: hic responderetur cum distinctione quia sine ea posset quilibet intricari: cum. n. assumitur tu scis te dubitare. a. non esse: quero quid est verbum principale dicti an verbum adiectivum vel substantivum. Si verbum adiectivum v3 ly dubitare: nego illam Tu scis te dubitare hoc a. non esse: quod conuertitur cum ista Tu scis quod dubitas hoc a. non esse: quod est falsum et repugnans: ex quo postea bene sequitur quod tu dubitas hoc a. non esse.

Si autem ly esse quod est verbum substantivum ponitur esse principale verbum dicti concedo illam: Tu scis te dubitare hoc a. non esse ut argumentum probavit. Ex quo non sequitur postea quod tu dubitas hoc a. non esse: sed bene quod te dubitare hoc a. non esse. Et cum dicitur quod nihil scitur nisi verum: concedo: ex quo non sequitur aliquid contra me: quod tu non scis te dubitare hoc a. non esse sumendo ly dubitare pro verbo principali dicti sed solum sumendo verbum substantivum quare et cetera.

Et sic hunc modum potest concedi quod tu scis te dubitare hoc a. non esse: et non scis te dubitare hoc a. non esse sumendo difformiter verbum principale dicti nec sunt contradictoria ymo propositiones impertinentes. Conceditur quod tu scis te scire hoc a. esse et tu scis te scire hoc a. non esse: sumendo difformiter ut prius: hec. n. est scita a te tu scis hoc a. esse quam scis primarie significare te scire hoc a. esse ideo tu scis te scire hoc a. esse. Et quod hec propositio est scita a te te scire hoc a. non esse quam scis primarie significare te scire hoc a. non esse ideo tu scis te scire hoc a. non esse.

Ad tertium argumentum concedo quod illa hoc est homo est mihi dubia et nego quod est scita a me esse vera vel scita a me esse falsa. Et tunc ad argumentum: nego illam consequentiam: aliquid scis esse hominem et nihil dubitas esse hominem et scis quod demonstrat per subiectum illius et cetera. igitur illud demonstratum scis esse hominem vel illud scis esse non hominem: quod casu possibili a se est verum sine parte: ponendo cum toto ante quod illud demonstratum quocumque dato non consideres esse hominem nec consideres esse non hominem nec unquam consideraveris

sicut est satis possibile quod videam unum lapidem vel aliquid
 aliud et non considerem utrum sit homo vel non homo.
 Isto posito patet antecedens esse verum sine consequen-
 te: quia si scires hoc esse hominem vel scires hoc esse non ho-
 minem oporteret te considerare vel considerasse nunquid
 illud demonstratum sit homo vel non homo. Locus opposi-
 tum posui: Etiam non sequitur. Aliquid scis esse homi-
 nem et nihil dubitas esse hominem et scis quid demonstre-
 tur per subiectum illius hoc est homo et consideras de illo
 demonstrato an sit homo vel non homo ergo hoc demon-
 stratum scis esse hominem vel illud scis esse non hominem:
 ponatur. n. cum toto antecedente quod illud demonstratum
 sit lapis et quod firmiter credas absque hesitatione illud demon-
 stratum esse hominem quare etc. **¶** Item adhuc non se-
 quitur: aliquid scis esse hominem et nihil dubitas esse ho-
 minem et scis quid demonstratur per subiectum illius de
 quo sufficienter consideras an sit homo vel non homo. Et
 nihil quod non est homo credis esse hominem igitur demon-
 stratum illud scis esse hominem vel illud scis esse non ho-
 minem. **¶** Dico quod tu precise consideras tunc actualiter quod
 habitualiter de te: me et illa propositione hoc est homo vel
 de partibus: sciendo quod per subiectum demonstratur: sed
 credas tu firmiter quod ego sum corruptus et quod ego non sum.
 Isto posito patet quod antecedens est verum et consequens
 falsum: quod antecedens est verum patet. Nam aliquid scis
 esse hominem quia te: et nihil dubitas esse hominem: quia
 nec te nec me nec illam propositionem: et scis quid demon-
 stratur per subiectum illius: quia me scis demonstrari: et co-
 sideras nunquid illud demonstratum sit homo vel non ho-
 mo: quia de me et te sic consideras: et nihil quod non est homo
 credis esse hominem: quia nec te qui non es homo credis esse
 hominem: nec me credis esse hominem: nec illam propo-
 sitionem credis esse hominem. **¶** Nec etiam aliquid quod est
 homo credis esse non hominem: quia te non credis esse non
 hominem nec illam propositionem que est homo credis
 esse non hominem: nec me credis esse non hominem: quia
 me credis non esse igitur non credis me esse hominem nec
 credis me esse non hominem et sic patet quod antecedens est
 verum: quod consequens sit falsum probatur: non enim scis hoc
 esse hominem: quia credis firmiter me non esse: nec etiam
 scis hoc esse non hominem: quia ego non sum non homo quare etc.
¶ Ubi tamen toti antecedenti adderes quod scis hoc demon-
 stratum esse: posset consequentia concedi et consequens.
 Et tunc non sequitur: Tu scis hoc esse hominem vel scis
 hoc esse non hominem. Et si sic quod hec propositio hoc est
 homo significat primarie iuxta compositionem termino-
 rum vel sicut termini coiter preterunt igitur illa est scita a
 te et va vel scita a te esse falsa: quia cum toto antecedente stat quod
 ipsa non significet primarie hoc esse hominem sed unum
 aliud: ymo etiam non sequitur: Tu scis hoc esse hominem
 vel scis hoc esse non hominem et hec propositio hoc est homo
 significat primarie hoc esse hominem igitur tu scis illa esse
 veram vel scis ipsam esse falsam: quia cum toto antecedente
 stat quod non scias ipsam primarie significare hoc esse ho-
 minem: unde patet quod non sequitur: Tu scis deum esse et
 hec propositio significat primarie deum esse ymo deus est:
 igitur tu scis ipsam esse veram quia stat cum antecedente quod
 non scias ipsam primarie sic significare. Sed bene sequi-
 tur: Tu scis deum esse et scis hanc propositionem deus est
 significare deum esse: igitur tu scis ipsam esse veram: Ita
 in proposito sequitur: Tu scis hoc esse hominem vel scis
 hoc esse non hominem et scis quod illa propositio hoc est homo
 significat primarie hoc esse hominem igitur scis ipsam esse
 veram vel scis ipsam esse falsam: consequentia est bona: sed
 negat minor: quia repugnat uni processu et opposito huius negati.
 Sequitur. nulla propositio non est scita a te esse vera nec est
 scita a te esse falsa Et scis hoc esse hominem vel scis hoc esse
 non hominem igitur non scis ipsam primarie significare hoc
 esse hominem. Ista consequentia est bona ut patet et op-
 positum consequens est igitur ipsa repugnat antecede-
 ti quod est copulativa facta ex uno concessu et opposito bene
 negati. **¶** Si tamen poneretur cum toto casu quod scire illa

significare hoc esse hominem tunc concederem illam esse
 scitam a me esse veram vel scitam a me esse falsam: et ne-
 garem quod esset mihi dubia: non propter hoc quod ipsam esse
 mihi dubiam repugnat huic scio ipsam esse veram vel scio
 ipsam esse falsam: quia illi non repugnat. Alias. n. concede-
 batur quod aliqua est propositio qua scio esse veram et tamen
 ipsa est mihi dubia: posito quod sciam illam papa est romae
 conuerti cum vero illarum rex sedet et nullus rex sedet:
 Et ideo nego ipsam mihi esse dubiam: quia tunc repugnat
 posito et uni concessu. Sequitur enim tu scis hoc esse ho-
 minem vel scis hoc esse non hominem et scis illam primarie
 significare hoc esse hominem eodem demonstrato igitur
 illa non est mihi dubia: verum tamen cum proponitur: hoc
 est homo: debet dubitari. **¶** Et si dicitur illa est tibi dubia:
 negat: quia repugnat priori dicto. Ita quod hec: hoc est homo est du-
 bitanda: quia ante casum dubitanda erat et iam est imper-
 tinens: sed hec: illa est tibi dubia: est neganda: quia repu-
 gnans. **¶** Et si arguitur probando quod hec est a me dubi-
 tanda: et non concedenda: scio hoc esse hominem vel scio
 hoc esse hominem: quia illa est una disiunctiva cuius
 libet pars est a me dubitanda et nulla alteri repugnat nec
 est impossibilis. **¶** Ad hoc dicitur negando consequentiam:
 sed opus quod non sciam illam esse veram vel non sciam eam
 ex aliquo casu vel concessu sequi: quod est falsum: quia scio ip-
 sam sequi quod est falsum: quia scio ipsam sequi ex casu ut ar-
 gumentata est: unde bene concedo quod hec est a me dubi-
 tanda: cum proponitur: scio hoc esse hominem. Et hec si-
 militer scio hoc esse non hominem non tamen disiunctiva
 ex illis composita. Et si proponitur: Tu dubitas an hoc sit
 homo debet negari quia repugnat posito. Sequitur. n. tu du-
 bitas hoc esse hominem et hoc est igitur hoc dubitas esse
 hominem. Et ultra igitur aliquid dubitas esse hominem:
 quod repugnat casui: cum ponitur quod nihil dubites esse ho-
 minem. Ideo in casu priori concedo quod hec est mihi dubia:
 hoc est homo et tamen non dubito an hoc sit homo: quia
 illud repugnat casui. **¶** Et si arguitur sic: Illa est tibi du-
 bia hoc est homo que significat primarie hoc esse hominem
 igitur tu dubitas an hoc sit homo: negatur consequentia:
 quia debet sumi pro minori: quia tu scis illam significare pri-
 marie hoc esse hominem quod negaretur quia repugnans duo-
 bus concessis: Sequitur. n. tu non dubitas an hoc sit ho-
 mo et illa est tibi dubia hoc est homo ergo non scis illam
 primarie significare hoc esse hominem. **¶** Et si iterum po-
 nitur ut prius quod sciam illam primarie significare hoc esse
 hominem: admitto cum toto casu primo. Et cum propo-
 nitur: hoc est homo: dubito eam: et si proponitur illa est tibi
 dubia: negatur: quia repugnans: Sequitur. n. tu non du-
 bitas hoc esse hominem ymo nihil dubitas esse hominem et
 scis illam primarie significare hoc esse hominem ergo illa
 non est tibi dubia. Et sic preter respondeatur ad alias similes
 obligationes. **¶** Item si arguitur iterum quod hec non est a te co-
 cedenda: scio hoc esse hominem vel scio hoc esse non hominem:
 quia ipsa est una disiunctiva cuius nulla pars intelligitur a
 te quia termini ex quibus componuntur partes non intelliguntur
 a te: ymo hoc est homo hoc est non homo nulla istarum intelligit
 a te eo quod nullus istarum subter intelligit. **¶** Ad istud dicitur quod illa
 est a me concedenda: sequens ex casu et quolibet pro illa
 intelligit a me. Et cum dicitur quod iste non intelliguntur a te: hoc est homo
 est non homo: quia non intelligit earum subter: nego: Scio
 enim quid demonstratur per subiectum illius: hoc est homo per
 casum ergo intelligo istud subiectum et consequenter intelligo
 aliam hoc est non homo: quia scio idem demonstrari. **¶** Quod natus
 responsio sit pulchra et subtilis est tamen nimis per Iuuenibus
 tricata Ideo aliam faciliorem censeo proponendam. Cum enim
 ponitur quod aliquid scias esse hominem et nihil dubites esse hominem
 sciendo primarie ipsam significare sicut termini preterunt et quod per
 subiectum demonstratur etc. totum admitto. Et cum dicitur quod hoc est homo
 est tibi dubia: et scis ipsam esse veram vel scis ipsam esse falsam.
¶ Ad hoc non respondeatur procedendo nec negando sed querendo
 quid demonstratur per subiectum illius hoc est homo. **¶** Et si dicitur
 bene scis quid demonstratur per casum quare ergo petis.
¶ Ad hoc dicitur quod licet sciam quod demonstratur per subiectum

illis adhuc volo respondere: q: non suz certificatus: scio enim quid demonstratur per subiectum illius nimis transcendenter et nimis confuse volo. n. specificiter certificari et aliter non respondebo: vs an illud demonstratum sit homo vel asinus et sic de alijs: q: si opponens fecerit: scis qd habes agere. **C** Similiter potes dicere ad illam consequentiam qua infertur q tu scis hoc esse hominem vel scis hoc esse non hominem. **C** Dicendo quid demonstrat distincte et nunq: respondeatur nisi fiat certificatio specifica. Si tamen respondens importune vellet oino te respondere absq: alia certificatione potes istum modum tenere: ex quo non est limitatum per casum quid demonstratum distincte significet pronome demonstratiuz eligas tibi qd cuq: singulare volueris significari per ipsum et iuxta hoc concede vel nega sicut tibi placuerit: nec refert q: hominem fecerit: q: nunq: habebit opponens argumentuz contra te: Si. n. assumis hominem pro significato illius termini hoc concede: hoc est homo. **C** Et si dicitur q ante casum fuit tibi dubia et iam est ipertinens: negatur q ante casum fuit tibi dubia: et si fuerit tibi dubia non tamen modo est tibi dubia: q: aliquando ante casum non scini significatu illius termini hoc et modo scio eum. **C** Et si dicitur ex tibi dubio demonstratur asinus: negatur: q: bene scis q: demonstratur homo: ex quo hominem vis demonstrari. Et si opponens querit quid significat ly hoc et quid per ipsum demonstratur respondeas pono q: scias: quo posito nesciet amplius opponens arguere: Consimili modo dico si volueris per ly hoc asinum vel non hominem demonstrari: neges illam hoc est homo: Et tunc si tibi fiet objectiones respondeas vt prius et c.

Amplius ad principale arguitur sic. A. est scitum a te et a. est tibi dubium et vnuz. a. e. o. e. a. igitur idem est scitum a te et tibi dubium: patet consequentia et antecedens probatur: et assigno istam propositionem nullus papa est rex sedet: que sit omne. a. isto posito patet q: illa est scita a te quia bene scis q: nullus papa est propositio: Ideo. a. scitum est a te qd est omne. a. et q: a. sit tibi dubium probatur: huius est tibi dubium et hoc est. a. ergo. a. est tibi dubium: patet consequentia a resolutione ad resolutum et antecedens probatur: tibi dubium est huius ergo huius est tibi dubium semper demonstrando. a. patet consequentia: q: conuersio simplex: antecedens probatur: hoc est demonstrando illuz rex sedet et hoc est tibi dubium ergo tibi dubium est hoc: patet consequentia vt prius cuz minori et maior est manifesta eo q: illa rex sedet est pars istius. a. ideo est huius et c. **C** Secundo arguitur sic: Scitum a te est non scitum a te ergo per idem scitum a te est tibi dubium: patet consequentia et antecedens probatur: quemlibet hominem sciens esse es tu et aliquem hominem sciens esse non es tu igitur et c. antecedens probatur: et pono q: quilibet hominem sciens esse et q: quilibet homo alius a te sciat seipsum esse et te esse: isto posito patet prima pars antecedentis. Nam istum hominem sciens esse es tu et istum hominem sciens esse es tu ergo quilibet hominem sciens esse es tu patet consequentia a singularibus ad vniuersalem. Et q: aliquem hominem sciens esse non es tu probatur hoc non es tu demonstrando me et h est aliquem hominem sciens esse: q: seipsum et te: ergo aliquem hominem sciens esse non es tu: patet consequentia a resolutionibus ad resolutum et c. **C** Tertio ad idem sic et pono q: sint tres propositiones vs. a. b. c. quarum. a. et b. sciuntur a te et reliqua. s. c. sit tibi dubia: et lateat te que illarum est tibi dubia: Iste casus est possibilis: q: possibile est q: tu scias vnum istorum trium esse sortem et nullum illorum scias esse sortem. Ita per idem est possibile q: aliqua dubitare et lateat me que est tibi dubia. **C** Isto posito arguitur sic: quilibet illarum est tibi dubia et aliqua illarum est scita a te q: tam. a. q: b. ergo scitum a te est tibi dubium: patet consequentia cum minori et maior probatur: quilibet illarum dubitas esse tibi dubiam igitur quilibet illarum est tibi dubia antecedens probatur: et postea consequentia: Nam si non quilibet illarum dubitas esse tibi dubia et quilibet illarum

est ergo aliqua est illarum quam scis non esse tibi dubiam sit ergo. a. et qua ratione. a. scis non esse tibi dubium eadem ratione. b. scis non esse tibi dubium ergo. c. scis esse tibi dubium qd repugnat casui: et consequentia patet: q: sequitur: Tu scis q: vnum istorum trium est tibi dubium et scis q: a. non est tibi dubium et etiam scis q: b. non est tibi dubium igitur scis q: c. est tibi dubium: probato antecedente probatur consequentia. Sequitur quilibet istarum dubitas esse tibi dubiam ergo de quilibet istarum consideras quarum nullam scis esse falsam nec aliquam scis esse veram nec credis esse veram: patet consequentia: q: oppositum consequentis quo ad quilibet partes repugnat antecedenti. Sequitur. n. aliquam istarum scis esse veram ergo aliquam istarum scis te scire esse veram ergo non quilibet istarum dubitas esse tibi dubiam. Similiter aliquam istarum scis esse falsam igitur aliquam istarum scis te scire esse falsam igitur non quilibet istarum dubitas esse tibi dubiam. **C** Et consimiliter arguitur de credere et ois consequentie p. patet: q: si scio sic esse vel sic esse scio me scire sic esse vel sic esse: q: eisdem euidentijs vel equalibus scio ali quid et scio me scire illud.

Ad hec respondetur **C** Ad primuz dubito hanc consequentiam. A. est scitum a te quod est omne. a. et a. est tibi dubium ergo scitum a te est tibi dubium: eo q: ly. a. in minori potest sumi in recto vel in obliquo. Si in recto concedo consequentiam et nego illam. a. est tibi dubium: Et tunc ad argumentum: istius est tibi dubium et hoc est. a. igitur. a. est tibi dubium: nego consequentiam: quia in conclusione maior extremitas debet verificari de minori in conclusione in obliquo et non in recto. Ideo bene sequitur ex illo antecedente q: alicuius. a. est tibi dubium: q: concedo: vnde non sequitur istius est necessarium et h est impossibile ergo impossibile est necessarium. Nam certum est q: istius deus est deus est est necessarium que est pars eius videlicet deus est et illa deus est deus est est impossibile: Sed sequitur bene ex illo antecedente q: impossibile est necessarium quod conceditur. Si autem ly. a. in prima consequentia sumatur in obliquo genitio: negatur consequentia: quia non debet concludi in recto q: scitum a te est tibi dubium: sed debet concludi in obliquo q: sciti a te est tibi dubium: quod iterum concedo. **C** Ex his sequitur q: a. est. b. et q: vnum. a. est omne. a. et vnum. b. est omne. b. et tamen. a. est necessarium et scitum a te et b. est impossibile et nescitum a te: probatur. Capia tur hec propositio: homo est animal est que sit omne. b. cuius hec pars: homo est: sit omne. a. tunc patet q: a. e. b. quia. a. est alicuius. b. cum sit pars. b. Et q: a. sit necessarium et scitum a te patet: et b. impossibile et nescitum a te patet etiam. Item sequitur q: a. est. b. et tamen nullus. b. est. a. p. in priori casu: quia. a. est. b. in obliquo et nullum. b. est. a. siue in recto aut in obliquo sumatur Et sic de alijs multis sequentibus quare et c. **C** Ad secundum argumentum respondetur negando q: scitum a me est nescitum a me: Et tunc ad probationem quia quilibet hominem sciens esse sum ego: et aliquem hominem sciens esse non su ego: dico concedo quilibet illarum: quia non sunt contradictoria qualitercunq: sumantur: aut q: ambe sunt indefinite: aut q: vna est vniuersalis affirmatiua et reliqua particularis negatiua. Si enim ambe sumuntur indefinite patet q: non sunt contradictorie: quia in contradictorijs de in esse requiritur alteram esse vniuersalem subiectis existentibus comunibus. Si autem sumuntur secundo modo patet q: non sunt contradictorie eo q: ille rectus sciens in neutra stat mobiliter qd tamen requiritur ad veram contradictionem de in esse de termino comuni. Cum. n. dicitur quilibet hominem sciens esse es tu patet q: ly sciens stat soluz determinate vel p. suse tm Et i ista filr: Alique hoies scis esse tu no es: stat ly sciens determinate: Si ergo vis recte assignare contradictoriuz vniuersalis affirmatiue proponas illuz aliquem hominem non sciens esse es tu: qua proposita negabo eam: quia falsa est qualitercunq: resoluitur.

Exemplū huius habemus in ista Quilibet hoīs asinus currit que si indefinite sumit sicut i rei vitate sumi deberet non contradictoriae huic Alicuius hoīs asinus nō currit cum ambe tunc indefinite essent. Et etiam vniversali- sumpta eidem non contradictoriae propter dictā cām: eo q̄ ly asinus nullibi mobilizatur: debet igitur eidem sic sumpte assignari pro cōtradictoria illa Alicuius hominis nullus asinus currit: Et sic fiat in proposito principali rē. Ad tertium argumentum cōter respondetur cū dī q̄ .a.b.c. sunt tres propositiones quarū due sciuntur a me .a.b. r̄ reliqua sit mihi dubia. f.c. r̄ lateat me que illarum est mihi dubia: negatur casus: q̄ impossibile est q̄ aliqua propositio dubitetur a me r̄ dubitē me dubitare illā. Et tunc ad argumentū: possibile est te scire vnum istorū triū esse sor. r̄ nullam eorum scire esse sor. ergo per idē est possibile me dubitare aliquam propositionem r̄ nescire me dubitare illam: negatur consequentia: q̄ ad hoc q̄ vnus istorum sit sor. non requiritur q̄ sciam aliquem eorum eē sor. sed ad hoc q̄ dubitē aliquam propositionem requiritur q̄ sciam me dubitare illam: vnde posito q̄ tres essent propositiones: quarū vna esset scita a me eē necessaria r̄ reliqua mihi dubia r̄ contingens r̄ reliqua scita a me esse impossibilis v̄ deus est: homo est asinus: r̄ rex sedet: r̄ sic disponderentur ille tres propositiones q̄ nescirem que illarum esset necia nec que esset cōtingens vel impossibilis r̄ de eis considerarem stante isto casu non solum illa eēt mihi dubia rex sedet sed quelibet illarum esset mihi dubia: nec dubitarem que illarum esset mihi dubia quāuis dubitarem que illarum esset illa propositio contingens rex sedet: sed illa propositio quam sciri prius esse necessariā modo est mihi dubia quare rē.

Contra istam responsionē arguit sic. **Primo** probando casum: Et pono q̄ .a.b.c. sint tres littere auree habentes ex vno latere figuras istarum trium litterarum r̄ ex alio latere figuras trium propositionum deus est: celus mouetur: r̄ papa ē: r̄ sint primo obiecta s̄z latera proportionaliter figurata q̄ bus obiectis p̄z q̄ due sciuntur a te: v̄ deus est r̄ celum mouetur: r̄ reliqua est tibi dubia. f. papa est dato q̄ significent primarie quarum significata primariae scias per illas significari: postea obijciantur tibi fm latera opposita litteraliter figurata sciendo bene q̄ ille tres littere sūt ille tres propositiones sed nescias que est. a. que. b. vel que. c. Isto posito si quis proponeret tibi: Tu scis istam demonstrato .a. deberes dubitare: q̄ dubitas an. a. est illa deus ē. Similiter proposito tibi: Tu scis istam: demonstrato .b. habes dubitare quia dubitas an. b. sit illa celus mouet. Eodem modo potest esse dicendum dum proponitur tu dubitas istam demonstrato .c. v̄ dubitare eaz q̄ dubitatur an illud .c. sit illa papa est: p̄z ergo illa possibilitas casus v̄ q̄ tu scis plures propositiones r̄ dubitas te scire illas Tu dubitas .c. propositionem r̄ dubitas te dubitare illā: mirabile esset q̄ immediate an hoc scivisses. a. r̄ .b. r̄ tam q̄d̄z illorum est tibi dubium: r̄ tū tu nō dubitas sua significata q̄ credas vel scias p̄ma significari p̄ illas rē. Et q̄ nō seq̄r dubito hāc ppōnē q̄ scio me dubitare eā: p̄z q̄ stat q̄ rustico ppōatur ista propositio rex sedet quā dubitabit r̄ tunc p̄z q̄ rusticus dubitat illam propositionem r̄ tamen non scit se dubitare propositionem: q̄ nescit illam eē propositionem nec scit quid est dubitare. Similiter dubitare sic esse est prius q̄ scire sic esse q̄ primus est actus rectus r̄ secundus reflexus. Modo actus rectus stat esse sine reflexo igitur stat me dubitare aliquid non sciendo me dubitare illud cum possum dubitare illud absq̄ consideratione. Jam de hac materia nolo multum loqui quia claris locutus sum in vltima conclusione capituli p̄cedētis. **Re** spondeo igitur ad argumentum admittendo casum: r̄ cōcedendo q̄ quālibet illarum dubito esse mihi dubia: ex quo non sequitur q̄ quelibet illarum est mihi dubia v̄mo due sciuntur a me. f. a. r̄ .b. licet nesciam que sciunt a me. **Et** tunc ad argumentum quālibet illarum dubitas eē tibi dubiam igitur nullam illarum scis esse veram nec ali-

quam illarum scis esse falsam r̄ nego consequentiam: concedo q̄ oppositum consequentis stat cum antecedente: nec sequitur scis istam esse veram igitur scio me scire illam esse veram. sicut non sequitur scio illas igitur scio me scire illam. Eodem modo dicitur q̄ nō sequitur credo vel dubito istam esse veram igitur scio me credere vel dubitare sic esse quare argumentum non procedit.

Amplius ad principale arguitur sic. Scitis est non scitum ergo a fortiori scitū ab alio quo est dubium eidem: Antecedens probatur. A. b. c. d. sciuntur r̄ .a. non scitur r̄ vnum .a. est omne .a. ergo scitū est non scitum: consequentia patet r̄ antecedens probatur: pono q̄ hec homo est asinus sit omne .a. r̄ q̄ .c. d. propositiones sciuntur .a. b. sorte: Isto posito patet q̄ .a. non scitur: quia est propositio impossibilis r̄ tamen .a. b. c. d. sciuntur .a. b. q̄ sciuntur .a. b. sor. dato q̄ sor. sit .b. r̄ c. **Secūdo** arguitur sic: Tu scis regem sedere r̄ dubitas regez sedere ergo scitum a te est tibi dubium: patet consequentia: r̄ antecedens probatur: Et pono q̄ rex sedeat quem dubitas sedere: Isto posito patet q̄ tu dubitas regem sedere r̄ tu scis ipsum sedere probatur: tu scis deum esse r̄ regem sedere igitur tu scis regem sedere: patet consequentia r̄ antecedens probatur: hec copulativa est vera: Tu scis deum esse r̄ rex sedet ergo sanum significatum primariū est te scire deum esse r̄ regem sedere ergo te scire deum esse r̄ regez sedere est verum igitur tu scis deum esse r̄ regem sedere q̄d̄ erat probandum. Et patet consequentia: quia semper in alijs seq̄r te currē est v̄z igitur tu curris: nullam chymeram esse est verum igitur nulla chymera est. **Tertio** arguitur sic: Tu scis hoc esse sor. r̄ dubitas hoc eē sor. eodē demonstrato ergo scitum a te est tibi dubium patet consequentia r̄ antecedens probatur. Et pono q̄ veri vidisti sor. r̄ alias scias bene q̄ ille homo quez veri vidisti est sortea sciendo q̄ nemines veri vidisti nisi sor. Et q̄ tā tibi obijciatur sor. quem scias esse hoc sed hesites an sit sor. v̄mo eras das aliquantulum ipsum esse platonem. Isto posito patet q̄ tu dubitas an hoc sit sor. Et q̄ tu scis hoc esse sor. probatur: Tu scis q̄ ille homo quem veri vidisti est sor. r̄ neminem veri vidisti nisi istum igitur scis istum esse sortem igitur scis hoc esse sor. patet consequentia r̄ antecedens est casus igitur consequens est a te concedendum quod erat probandum. **Ad** primum respondetur distinguendo hanc consequentiam .a. b. c. d. sciuntur r̄ nullum scitur igitur scitum est non scitum: eo q̄ ly .a. in maiori potest esse nomen vel prepositio: si nomen concedatur consequentia r̄ negatur antecedens pro maiori. Et tunc ad argumentum .c. d. sciuntur .a. b. igitur .a. b. c. d. sciuntur negatur consequentia: sed bene sequitur q̄ ab aliquo .b. c. d. sciuntur: quod concedo quia sequens ex casu. Si autem ly .a. i maiori est prepositio: negatur consequentia: eo q̄ consequens simpliciter est antecedenti impertinens: sicut hec .a. sor. c. d. sciuntur r̄ nullum .a. scitur ergo scitum est non scitum: vnde in consimili casu solet concedi q̄ .a. b. c. d. mouentur r̄ tamen nullum .a. mouetur nisi aliquod .b. moueatur v̄ posito q̄ .c. d. inouentur .a. b. platone r̄ q̄ nec .a. nec .b. moueatur: Isto posito patet conclusio. Conceditur etiam q̄ .a. b. c. d. sciuntur vel dubitantur r̄ tamen nullum .a. est nec aliquod .b. est Et sic de alijs que sequuntur. **Est** tamen notandum q̄ tenendo ly .a. nominaliter Ista consequentia non valet .a. b. c. d. sciuntur ergo .a. scitur: q̄ possibile est q̄ .a. b. c. d. sciuntur. Et tamen q̄ nullum .a. sciatur nec aliquod .b. sciatur nec aliquod .c. nec aliquod .d. probatur: r̄ assigno istam propositionem nullus homo est homo non est: que cum sit duo falsa pono primum falsam esse omne .a. r̄ secundum falsam omne .b. r̄ totam propositionem compositam omne .p. assumo aliam similiter nullus deus est deus non est: que sit omne .q. r̄ tamen ē duo falsa: pono primum falsum esse .c. r̄ secundum eē .d. Isto posito p̄z q̄ .a. b. c. d. sciunt q̄ .p. r̄ .q. sciunt eē sint ppōnes necie: r̄ .p. q. sūt .a. b. c. d. igitur .a. b. c. d. sciūt. Et q̄ nullū illoz scit demonstrato .a. b. c. v̄ l. d. p̄z cum q̄d̄z

eorum sit falsum per casum quare &c. Ad secundum
 argumentum respondetur negando quod scio reges sedere:
 Et ad argumentum admissio casu nego illa: Tu scis deum
 esse & regem sedere: & concedo illam copulativam: Tu scis deum
 esse & regem sedere: Et tunc ad argumentum: Illa copulativa
 est vera igitur eius significatum primarium est verum con-
 cedo: sed suum significatum primarium est te scire deum esse &
 regem sedere ergo te scire deum esse & regem sedere est
 verum. Ad hoc dicitur dubitando illam: eo quod si regem
 sedere potest regi ab illo verbo scire & ab illo verbo est: pri-
 mo modo nego: secundam sed ex illo ante solum sequitur quod re-
 gem sedere & te scire deum esse est verum: ubi quelibet pars
 significati copulativae regitur ab illo verbo est. Sed si si re-
 gem sedere regitur ab illo verbo est concedatur: prima & secunda:
 ex quo non sequitur postea quod tu scis deum esse & regem sedere: quia
 in consequente si regem sedere negatio regitur ab illo verbo
 scis quod non deberet fieri. Sed ex illo ante bene sequitur quod
 tu scis deum esse & regem sedere: quod est concessum: Et tunc ad
 illas similitudines: dico quod non est similitudo nec exemplar:
 cum in uno illo fiat compositio vel copulatio: & alteri sit
 solum dictum categoricum simplex. Ad hoc dicitur aliter
 distinguere hanc propositionem: te scire deum esse & regem se-
 dere est verum: eo quod si verum potest determinare dictum
 hypotheticum vel categoricum copulativum: primo modo
 concedo eam eo quod ipsa tunc significat: inconvertibiliter cum ista
 verum est regem sedere & te scire quod conceditur: Et tunc hoc
 sic officium: hoc propositio est vera: Tu scis deum esse & regem sedere:
 que primarie significat te scire deum esse & regem sedere.
 Si autem si verum determinat dictum categoricum copu-
 lativum negetur illa: eo quod significat tunc convertibiliter quod ve-
 rum est te scire deum esse & regem sedere quod falsum est:
 recto si regem sedere ab illo verbo scire. Et tunc sic offi-
 ciatur hoc propositio est vera: Tu scis deum esse & regem sede-
 re que primarie sic significat. Item potest facere: aliter
 distinctionem huic minori in argumento propositio: ubi illa co-
 pulativa significat primarie te scire deum esse & regem se-
 dere: dicendo quod si regem sedere potest regi ab illo verbo
 significat vel ab illo verbo scire: primo modo concedatur illa
 Et secundo modo negetur: Vel dicatur quod si significat potest
 determinare dictum hypotheticum vel categoricum co-
 pulativum: primo modo concedatur: Et secundo modo negetur.
 Consimiliter dicatur in ista significatum primarium illius
 copulativae est te scire deum esse & regem sedere si si regem sedere regitur
 ab illo verbo: est: verbo principali concedatur: si regitur ab illo
 verbo scire: negetur. Similiter si si primarium terminum offi-
 cium determinat dictum hypotheticum concedatur: ut prius.
 Si vero dictum categoricum copulativum negetur eadem:
 causa quare. datur superioris in responsione &c. Ad hoc dicitur
 patet solutio ad unum argumentum quo probatur de pos-
 sibili duo contradictoria esse duo vera: posito quod nullus rex
 sedeat: tunc hec copulativa est vera: possibile est reges se-
 dere & nullus rex sedet ergo eius significatum primarium
 est verum sed ipsa significat primarie quod possibile est reges
 sedere & nullum regem sedere ergo possibile est reges se-
 dere & nullam regem sedere. Ad hoc dicitur ut prius: di-
 stinguendo: secundam: an in minori determinetur dictum cat-
 egoricum vel hypotheticum: primo modo concedatur: prima &
 secundo negetur minor: sed secundo modo negetur sequen-
 tia. Sed ex illo ante bene sequitur quod possibile est reges se-
 dere & nullus rex sedet quod conceditur. Item si propo-
 nitur quod possibile est regem sedere & nullum regem sedere
 est verum: dicatur ut prius concedo eam si si verum di-
 ctum hypotheticum determinat sed si determinat dictum
 categoricum negetur: eodem modo dico concedendo illam
 copulativam: possibile est contradictorium illius esse fal-
 sum & hoc esse falsum demonstrando illam regem sedere con-
 cedo illam & suum significatum primarium. Et si dicitur
 quod suum significatum primarium est: quod possibile est con-
 tradictorium istius esse falsum & hoc esse falsum: vel quod
 hoc sit falsum: distinguatur ut prius: nunquam determinetur per
 si primarium dictum categoricum vel hypotheticum pro
 modo nego illam: Et secundo modo concedo. Ex quo non

sequitur postea quod possibile est contradictorium istius esse
 falsum & hoc esse falsum. Sed bene sequitur quod possibile
 est contradictorium istius esse falsum & hoc esse falsum quod
 iam est concessum: Et sic propter nullum argumentum ha-
 bebatur quod scitum ab aliquo sit dubium eidez: nec quod duo
 contradictoria sunt duo vera aut duo falsa &c. Ad ter-
 tium argumentum respondetur admittendo casum: Et
 cum proponitur hoc est sol. dubito illam & concedo me du-
 bitare illam & nego me scire illam. Et tunc ad argumentum:
 Tu scis quod ille homo quem heri vidisti esse sol. & neminem heri vi-
 disti nisi istum quod scis istum esse sol. nego: secundam: sic non sequitur ex
 dem casu: Tu dubitas istum esse sol. & iste est ille quem
 heri vidisti ergo tu dubitas illum quod heri vidisti esse sol.
 conceditur consequentia sed negatur minor: quia repugnat
 posito. Ita similiter sequitur Tu scis illum esse sol. quod
 heri vidisti & scis quod neminem heri vidisti nisi istum igitur scis
 istum esse sol. concedatur consequentia: sed negetur minor:
 propter dictam causam: quia repugnans: concedo. n. quod iste
 est sol. & quod neminem heri vidisti nisi istum quia sequitur ex
 casu sed nego quod scio istum esse sol. vel scio quod neminem heri
 vidisti nisi istum quia repugnans &c. Ad hoc dicitur consimili sol-
 utur unum argumentum quo solet probari quod tu scis hoc
 .a. fuisse subduplum ad hoc. b. & dubitas hoc. a. fuisse sub-
 duplum ad hoc. b. posito quod in hac hora preterita vidisti hoc
 .a. & hoc. b. quod. a. tunc fuit subduplum ad hoc. b. & quod
 hoc bene scivisti & quod te divertente velletur una medietas
 ipsius. b. ita quod appareat tibi quod. b. sit equale. a. & quod iam vi-
 deas hoc. a. & hoc. b. equalia quantitate & consideres de hoc
 .a. credens ipsam esse. a. prius visum a te propter circum-
 stantias istius. a. quas prius vidisti: pono tamen quod minor
 ratio ipsius. b. plus moveat te ad credendum quod hoc non
 est idem. a. sed unum aliud. Ad hoc posito patet quod tu du-
 bitas hoc. a. fuisse subduplum ad hoc. b. quia tu hesitas an hoc
 .a. sit illud quod prius vidisti. Et si arguitur sic: ut prius Tu
 scis hoc. a. quod prius vidisti fuisse subduplum ad hoc. b. &
 hoc. a. quod prius vidisti esse hoc. a. quod iam vides ergo tu
 scis hoc. a. quod iam vides fuisse subduplum ad hoc. b. ne-
 gatur consequentia: Sed oportet sumere pro minori: Tu
 scis quod hoc. a. quod prius vidisti esse hoc. a. quod iam vides quod re-
 pugnat casui. Ideo negatur illa: dum proponitur: Si-
 militer negatur: quod tu scis hoc. a. fuisse subduplum ad hoc
 .b. demonstrato. a. quod prius vidisti. Nec sequitur tu scis
 hoc. a. quod prius vidisti fuisse subduplum ad hoc. b. igitur
 tu scis hoc. a. fuisse subduplum ad hoc. b. demonstrato. a.
 quod prius vidisti: sicut non sequitur tu scis illum quem
 heri vidisti esse sol. igitur tu scis hoc esse sol. demonstrato
 illo quem heri vidisti. Etiam non sequitur: Tu scis hoc. a.
 quod prius vidisti fuisse subduplum ad hoc. b. igitur hoc
 .a. quod prius vidisti scis fuisse subduplum ad hoc. b. conse-
 quentia non valet: quia arguitur a sensu composito vero
 ad sensum divisum falsum: non obstante quod arguatur cum
 termino demonstrativo: quia non simpliciter sed cum de-
 terminabili sumitur: sicut etiam in casu superiori non seq-
 uitur: Tu scis illum quem heri vidisti esse sol. igitur illum quem
 heri vidisti scis esse sol. propter causam dictam. Unde
 sicut hec est falsa Tu scis hoc esse sol. Ita hec est falsa hoc
 scis esse sol. &c. Ad hoc dicitur obstantibus his que meo iudicio
 vera sunt potest & aliam invenire viam subtiliorem. Ad-
 missio primo casu cum proponitur: hoc est sol. quero quod
 demonstras per hoc. Et si dicis quod sol. concedo eaz:
 deinde cum proponitur: tu scis hoc esse sol. quero iterum
 quid demonstras. Et si dicis demonstras sol. ut prius que-
 ro iterum quem sol. vel sol. quem iam vides vel prius vi-
 di heri. Si dicis sol. quem iam vides nego eaz: sicut ista:
 Tu scis hunc sol. quem iam vides esse sol. Et consequen-
 ter concedo quod tu dubitas hoc esse sol. demonstrato sol.
 quem iam vides. Si dicis quod demonstras sol. quem heri
 vidi: concedo eam: sicut istam Tu scis illum sol. quem heri
 vidi esse sol. Et sic patet quod scio hoc esse sol. & dubito
 hoc esse sol. eodem demonstrato. Et si ex hoc concluditur quod
 scitum a te est tibi dubium: nego: secundam: quia concedatur quod scio
 hoc esse sol. & dubito hoc esse sol. nulla est tamen propositio

quam concedo sciri a me et dubitari a me: unde in isto casu ly hoc alteri intentioni subordinatur cuius p ipsu demonstretur hoc qd video qd quando demonstratur hoc quod heri vidi: Ideo cum concedo qd scio in mente hoc esse for. et dubito hoc esse for. eode demfatio no scio et dubito eandem propositione sed diuersas: nec et i voce nec i scripto: quia cum proponitur: hoc est for. et certificas me qd demonstras illum quem heri vidi concedo eaz sciri a me et nunq concederem dubitari a me post modum. Similiter si in principio vis demonstrare illum quem iam video: dubito eaz et nuq amplius: stante isto casu et certificatio ne ista concedo ipsaz sciri hz esset possibile de vna alia huic simili etc. **C**onsumili mo potest dici ad secundum casu: cum proponitur Tu scis. a. esse sub duplu ad hoc. b. qro quod. a. demonstras vel. a. qd iam video vel. a. qd prius vidi. Si demonstras. a. qd iam video nego illam et concedo qd dubito hoc. a. fuisse sub duplu ad hoc. b. sicut dubito hoc. a. qd iam video fuisse sub duplum ad hoc. b. Si autem demostret. a. qd prius vidi concedo qd scio hoc. a. fuisse sub duplu ad hoc. b. sicut scio hoc. a. qd prius vidi fuisse sub duplu ad hoc. b. Et sic poia dicat vt pus etc.

Amplius ad principale arguitur sic scitum a te est non scitum a te ergo scitum e non scitum: p3 consequentia et antecedens probatur: scitum a te est non scitum igitur scitum a te est non scitum a te patet consequentia a superiori distributo negatiue ad suum inferius: antecedens probatur: scitum a platone a te est non scitum igitur scitum a te est non scitum p3 consequentia ab inferiori ad suum superius affirmatiue et antecedens probatur: dato qd plato sciat aliquam propositionem qua tu no scis. **C**Secundo arguitur sic: Tu scis hoc esse for. et dubitas hoc esse for. eo demonstrato igitur scitum a te est tibi dubium: antecedens probatur: et pono qd videas for. a longe quem dubites esse for. sed credas esse lapidem. Isto posito p3 qd tu dubitas hoc esse for. et qd tu scis hoc esse for. probatur: qz si non detur oppositum tu non scis hoc esse for. Et arguitur sic: Tu non scis hoc esse for. et scis hoc esse igitur scis hoc esse no for. consequentia patet a negatiua de predicato finito ad affirmatiua de predicato infinito cuius debito medio et consequens est falsu igitur et antecedens: non inino: igitur maior: qd consequens fit falsum patet: qz sequitur tu scis hoc non esse for. igitur hoc non est for. qd est falsum. **C**Tertio arguitur sic: Tu scis hoc esse hoc et non scis hoc esse hoc eodem demonstrato igitur etc. antecedens probatur et pono vt prius qd videas platonem a longe quem credas esse. b. inanimatu. Isto posito p3 qd tu scis hoc esse hoc: quia hec propositio est scita a te hoc e hoc: qua scis primarie significare hoc esse hoc et qd tu non scis hoc esse hoc: probatur: quia si scis hoc esse hoc ergo b scis esse hoc: consequens falsum igitur et antecedens: et co sequentia patet quia in termino demonstratio simplici singularis numeri conuertitur sensus compositus cu diuiso. Et qd consequens fit falsum probatur: nihil scis ee hoc ergo hoc no scis esse hoc: antecedens probatur: nec aliqd qd est hoc scis esse hoc: nec aliqd qd non est hoc scis esse hoc: patet consequentia: cum minori et maior probatur: nulluz animal quod est hoc scis esse hoc: et solum animal est hoc igitur nihil qd est hoc scis esse hoc: patet consequentia cuius minori et maior probatur: nullum animal credis esse hoc: quia credis hoc esse lapidem per casum igitur nulluz animal scis esse hoc: patet consequentia qz nihil nec aliquali ter scitur nisi illud credatur quia scire est credere firmiter verum et sine hesitatione.

Ad hec respondetur **C**Ad p3 nego qd scitum a te est non scitum a te. Et tunc ad probationem: qz scitum a te non est scitum igitur etc. **C**Unde dicitur qd dubitatio illa consequentiam nonquid ly a te fit pars subiecti vel predi cati. Si pars subiecti: concedo consequentiam: et nego antecedens. Et tunc ad argumentum: scitum a platone a te est non scitum: igitur scitum a te est non scitum: negat consequentia: nec arguitur ab inferiori ad suuz superius plusqz

si argueretur sic: Ego curro igitur tu curris: vel sic currens ego ambulo ergo currens tu ambulans. Si autem ly a te est pars predi cati concedo qd scitum a te est non scitum sicut istam scitum est non scitum a te: ex quo non sequitur postea qd scitum a te est non scitum a te: nec arguitur a superiori distributo negatiue ad suum inferius: ymo continue remanet idem predicatum vel consimile sed clam arguitur a superiori ad suum inferius sine aliqua distributioue: unde cu dico scitum a te est no scitum tenendo ly a te a parte predi cati subicitur ly scitum q est terminus supio: ad ly scitum a te. **C**Ideo cu sic arguit: scitum a te est non scitum igitur scitum a te est non scitum a te arguit a superiori no distributo ad suum inferius: qz p3 mu a te necio est ps subiecti: qz alr redderetur pp3 nugatoria. **C**Ex his p3 qd scitum a te est scitum: scitum a te non est scitum: scitum a te scitur esse vez et scitum a te dubitatur esse vez: nec scitur esse vez et sic de alijs multis q omnia pcedunt tenendo ly a te difformiter in vna a parte predi cati et in reliqua parte subiecti qre etc. **C**Ad scdm argumentu nego qd tu scis hoc esse for. Et tunc ad pbatione concedo suu pdictoriz: ex quo cu illo medio non sequitur qd tu scis hoc esse non for. nec arguit per regula: qz in ista ppone tu scis hoc esse no ee for. non infinitat pdicatu sed ps. **C**Id ex illo ante bñ pot conclusio sequi qd tu no es sciens hoc esse for. qd vez est: sicut et alibi non sequitur: Tu non scis hoc currere et scis hoc esse igitur non scis hoc currere hz bñ sequitur qd tu es non sciens hoc currere. **C**Ad tertium argumentu ad misso casu et retento p noie demfatio absolute: concedo qd scio hoc esse hoc: et hoc scio ee hoc: et nego qd nihil scio ee hoc: ymo illud qd est hoc scio ee hoc: et animatu scio ee b: et animal et hoiem et for. scio esse hoc: qz hoc scio ee hoc et b est for. ho aial animatu et illud qd est hoc igitur etc. Et tunc ad argumentu: nullu aial credis ee hº igitur nullu aial scis ee hº: concedo p3 iam: Et ad pbatione qz credo hoc ee lapide igitur non aial credo ee hoc: nego argumentu: Sed bñ seq ex illo ante qd no credo hoc ee aial nec animatu nec hoies nec for. ex quo non sequitur qd no aial nec hoies nec for. credo esse hoc: qz arguit a sensu coposito vero ad sensu diuisi sum falsum. **C**Forte adhuc argueret sic: pbado qd nihil scis esse hoc: qz nec illud qd credis esse hoc scis ee hoc: nec illud qd non credis esse hoc scis ee hoc: pbaf. b. lapidem credis esse hoc: et. b. lapis non e hoc nec. b. lapide scis esse hoc igitur non illud qd credis ee hoc scis esse hoc: nec et illud qd non credis esse hoc scis esse hoc: qz for. est illud qd non credis esse h quoz. no scis esse h ergo etc. **C**Unde dicit qd illud qd credo esse hoc scio esse hoc: qz for. credo ee h: et for. scio esse hoc igitur illud qd credo esse hoc scio ee hoc. **C**Et tunc ad argumentu. b. lapidem credis esse hoc et. b. lapidem non scis esse hoc ergo non illud qd credis ee hoc scis esse hoc: negatur p3 iam: Sed bene sequitur qd illud qd credo esse hoc non scio esse hoc: qd concedo: Nec ex hoc sequitur a me asseri contradictoria: qz illa non sunt contradictoria sed contra sub contraria: illud qd credo esse hoc scio esse hoc et illud qd credo esse hoc non scio esse hoc. **C**Et alia parte concedo qd non illud qd non credo esse hoc scio esse hoc: quia suum oppositum est falsum illud qd no credo esse hoc scio esse hoc: qz si aliquid est hoc qd no credo esse hoc: illud non scio esse hoc: nego tamen qd for. est illud qd non credo esse hoc: et qd illum for. non scio esse hoc: vt pbani prius sed bene concedo qd non credo illud qd e for. esse hoc nec scio for. esse hoc. Intra hoc tamen est notandum: qd si proponeretur: precise hoc credis hoc esse: debet negari sine demostretur per subtm for. vel. b. lapis. Si. n. demostretur for. falsa est: qz aliud ab hoc credis ee hoc qz. b. lapide qui e aliud ab hoc credis esse hoc. Si demostretur lapis itez e falsa: qz aliud ab hoc credo ee hoc: quia for. credo esse hoc et ois for. est aliud ab hoc. Ita qd si pponit qd tñ. b. lapide credis ee hoc: nego: p3 iam inanimatum credis esse hoc: nego: tñ for. credis ee hoc: nego: precise aial vel aiatum credis esse hoc: nego: tñ homines vel non hominem credis esse hoc: edcedo: tñ animal vel non animal credis esse hoc concedo: tñ corpus credis ee hoc concedo Et sic de alijs.